

การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะ ในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ปริญญานิพนธ์
ของ
นนท์วัฒน์ ชุนชี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ตุลาคม 2546

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

บทคัดย่อ
ของ
นันทวัฒน์ ชุนชี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
ตุลาคม 2546

นันทวัฒน์ ชุนชี. (2546) การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเพื่อพัฒนาจิต
สาธารณะในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์).
กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประธานกรรมการ: ดร.วิลาศลักษณ์ ชวัลลี
กรรมการ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร , ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประทีป จินนี่

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อ
หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับเพศของนักเรียนที่มีต่อจิตสาธารณะและเพื่อเปรียบเทียบจิตสาธารณะ
ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
กับกลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการ
ศึกษา 2546 โรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มอย่าง
ง่าย แล้วจับสลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 1 ห้องเรียน ในแต่ละห้องสุ่มนักเรียนแบ่งเป็น
เพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 4 กลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยใช้
เวลาในการทดลองทั้งหมด 24 คาบ คาบละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ หนังสือเรียนเล่มเล็ก
เชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบจิตสาธารณะจำนวน 12 เล่ม สำหรับกลุ่มทดลอง และหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
ที่ไม่มีตัวแบบจิตสาธารณะจำนวน 12 เล่ม สำหรับกลุ่มควบคุม

แบบแผนการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบ 2 องค์ประกอบ
(2 × 2 Factorial Design) เป็นแบบแผนที่มีการทดลองการใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็ก
เชิงวรรณกรรม กับการใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม และตัวแปรเพศ
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบสองทาง (Two – Way Analysis
of Covariance)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
กับเพศที่มีต่อจิตสาธารณะของนักเรียน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมจะมีจิตสาธารณะ
สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนหญิงมีจิตสาธารณะสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

SYMBOLIC MODELING THROUGH LITERARY MINITEXT TO DEVELOP
THE PUBLIC MIND OF SECOND GRADE STUDENTS

AN ABSTRACT
BY
NANTAWAT CHUNCHEE

Presented in partial fulfillments of the requirements for the
Master of Sciences degree in Applied Behavioral Science Research

At Srinakharinwirot University

October 2003

Nantawat Chunchee.(2003) *Symbolic Modeling through Literary Minitext to develop the Public mind of Second grade students*. Master Thesis , M.Ed.(Applied Behavioral Science Research).
Bangkok : Graduate School SrinaKharinwirot University : Advisor Committees : Dr.Wiladlak Chuawanlee , Assist. Prof. Raddawan Kasemnet , Assist. Prof. Prateep Jinjge

The purposes of this research were to examine the interaction effects of symbolic modeling through literary minitext and sex on second - grade students' public mind and to study the effect of symbolic modeling through literary minitext on students' public mind.

Sixty second - grade students in the first semester of the 2003 academic year of Watprayurawongsawat School in Bangkok were randomly selected as participants in this study. They were later randomly assigned to an experimental and control groups with equal number of male and female students in each group. The experimental group was taught by using literary minitexts and the control group was taught by using other literary minitexts. Both groups were taught by the researcher for 24 periods with 50 minutes in each period. The data were analyzed by using Two – way Analysis of Covariance.

The results of the study indicate that :

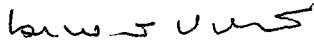
1. There were no interactions between the symbolic modeling through literary minitext and sex on students' public mind at .05 significant level.
2. The students who received symbolic modeling through literary minitext scored higher on public mind than the students who did not.
3. Females had higher scores on public mind than males.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะ ในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ของ
นายนั้นทวัฒน์ ชุนชี

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

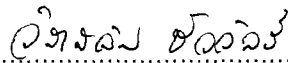

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพรณ์ หะวานนท์)

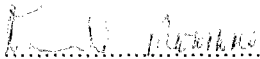
วันที่ 6 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน

(อาจารย์ ดร. วิลาสลักษณ์ ชวัลลี)

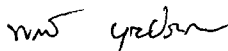
.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร)

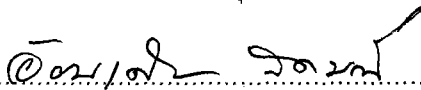
.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประทีป จินตง)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ ดร.พรระณี บุญประกอบ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อ้อมเดือน สดมณี)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความอนุเคราะห์และความกรุณาอย่างยิ่งจาก ดร.วิลาสลักษณ์ ชวัลลี ประธานกรรมการที่ปรึกษา ผศ.ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร กรรมการที่ปรึกษา ผศ.ประทีป จินนี กรรมการที่ปรึกษา ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อเสนอแนะและข้อคิด ตลอดจนการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการทวิจจัย ด้วยความเอาใจใส่และความกรุณา ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์มาลี เจริญชีพ อาจารย์ปฤษณา คงสวัสดิ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สั่น มีชั้นหมาก ดร.ดารณี คำแหง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนงค์ รุ่งสุข ผู้ให้ความอนุเคราะห์รับเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้คำแนะนำ และตรวจแก้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ นายสำรวย เผือกพันธ์ ผู้อำนวยการการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร อาจารย์ขวัญชัย เวชกามา ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดพลับพลาชัย อาจารย์ประวิทย์ ตรีคณิตสรณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส อาจารย์สันหัตต์ ตันทเสถียร ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส พร้อมทั้งคณาจารย์ทุกท่าน ที่อำนวยความสะดวกในการทดลองเครื่องมือ ขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ตั้งใจเรียนในขณะที่ทำการทดลองครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณตามล แสงอรุณ คุณยายสำเนียง แสงอรุณ ผู้เป็นกำลังใจอันสำคัญสูงสุด คุณพ่อสำราญ ชุนซี คุณแม่สุนันท์ ชุนซี ผู้ให้กำเนิดและสนับสนุนด้านทุนทรัพย์และทรัพยากรต่าง ๆ คุณปริญญา ชุนซี ผู้ให้ที่พักในระหว่างการเข้ารับการศึกษาปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ตลอดระยะเวลา 3 ปี คุณภวณัฐ วานิชยานนท์ ผู้ให้ความช่วยเหลือในการจัดพิมพ์และทำรูปเล่มหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมและความสะดวกด้านต่าง ๆ อาจารย์พิชาญ พรหมสมบัติ ผู้ให้ความช่วยเหลือด้านคำสติติต่าง ๆ คณาจารย์สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ ที่เป็นกำลังใจ อาจารย์พงษ์ทิพย์ นวนิล ที่อนุญาตให้ใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมสำหรับกลุ่มควบคุม คุณค่าปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอบูชา บุญพาริ คณาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน ด้วยความสำนึกในพระคุณยิ่ง

นันทวัฒน์ ชุนซี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
นิยามปฏิบัติการ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
สมมติฐานในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
จิตสาธารณะ.....	6
ความหมายของจิตสาธารณะ.....	6
ทฤษฎีพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย.....	10
การปรับพฤติกรรมทางปัญญา.....	10
ทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาทางสังคม.....	12
หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม.....	17
ความหมายของหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม.....	17
วัตถุประสงค์การสร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม.....	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม.....	24
เพศกับการปลูกฝังจิตสาธารณะ.....	25
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	26
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	26
การสร้างและหาคุนภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	27
วิธีดำเนินการทดลอง.....	31
แบบแผนการวิจัย.....	31
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	33

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	36
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	39
อภิปรายผล.....	39
ข้อเสนอแนะ.....	41
บรรณานุกรม.....	43
ภาคผนวก.....	48
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	106

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	27
2 แสดงแบบแผนการวิจัยการทดลองการใช้ตัวแบบกับการไม่ใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่าน หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม.....	31
3 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนจิตสาธารณะภายหลังการทดลองของนักเรียนชายและ นักเรียนหญิง ที่ได้รับและไม่ได้รับตัวแบบผ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เมื่อใช้คะแนนก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม (Covariate variable).....	34
4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมของคะแนนจิตสาธารณะภายหลังการทดลอง ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านหนังสือเรียนเล่มเล็ก เชิงวรรณกรรม เมื่อใช้คะแนนก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม (Covariate variable)...	35
5 แสดงแบบแผนการวิจัยการทดลองใช้ตัวแบบกับการไม่ใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อ หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม.....	37

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภาพแสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2 แผนภาพแสดงความสัมพันธ์ในลักษณะ Interaction	11
3 แผนภาพแสดงการกำหนดซึ่งกันและกันของปัจจัยทางพฤติกรรม (B) สภาพแวดล้อม (E)และส่วนบุคคล (P).....	12
4 แผนภาพแสดงกระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ.....	13
5 แผนภูมิแสดงโครงสร้างของหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม.....	20
6 แผนภูมิแสดงขั้นตอนการผลิตหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม.....	22
7 แผนภูมิแสดง 4 ขั้นตอนการเขียนลำดับเรื่อง.....	23

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในโลกปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นโลกที่ไร้พรมแดน มีการสื่อสาร ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร อย่างไม่รู้ขีดจำกัด การแข่งขันกันพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งการแข่งขันทางการค้า มีค่านิยมทางวัตถุสูงมาก เกิดการเอาวัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน มุ่งแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตนเองและพรรคพวกมากกว่าส่วนรวม ขาดการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมอย่างจริงจังและต่อเนื่องทำให้เกิดภาวะขาดสมดุลทั้งทางจิตใจและวัตถุ สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นำส่งผลกระทบต่อสังคมไทยมีปัญหาสลับซับซ้อนกันมากขึ้น อันส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนอย่างมาก ก่อให้เกิดปัญหาทางคุณธรรม จริยธรรม สังคม ขาดระเบียบวินัย ขาดความรับผิดชอบ การเกิดภาวะวิกฤติดังกล่าวทำให้หลายฝ่ายมีความเห็นว่าสังคมปัจจุบันเกิดการย่อหย่อนในการอบรมบ่มนิสัย ให้คนในสังคมมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง และรับผิดชอบต่อส่วนรวม มีคุณธรรม จริยธรรมที่ดิ่งงาม (กรมวิชาการ.2544:1) คนส่วนใหญ่มีความเป็นปัจเจกชนสูงไม่ใส่ใจต่อเรื่องของส่วนรวมมากเหมือนกับสมัยก่อน ดังจะเห็นพฤติกรรมที่สื่อถึงการยึดถือตนเองเป็นศูนย์กลาง มองข้ามความสัมพันธ์และความเกี่ยวโยงถึงกันของธรรมชาติ และสรรพสิ่งรอบตัวทำให้เกิดการรับรู้ และมีความคิดว่าสิ่งของที่เป็นของสาธารณะนั้นเป็นทรัพย์สินของภาครัฐ หรือของราชการที่คนทั่วไปสามารถใช้ประโยชน์ได้ จึงคิดว่าตนเองสามารถจะนำมาใช้ประโยชน์ หรือร่วมใช้ประโยชน์โดยไม่ต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบดูแล ทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยมใหม่ของคนไทย พฤติกรรมการแสดงออก ที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของสังคม ได้มีผลทำให้คนไทยละเลย ไม่สนใจถึงเรื่องของส่วนรวม ดังจะเห็นได้จากในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมาทั้งในเขตเมืองและชนบท เรามักจะประสบพบเห็นภาพของความเสียหาย ทัศนียภาพจากทางสายตา พฤติกรรมเชิงทำลายล้าง หรือพฤติกรรมก่อการปล่อยปะละเลย จนทำให้ทรัพยากรในสังคมและในชุมชนที่เป็นทรัพย์สินส่วนรวม อาทิ ทุ่งไรศัพทศาสตร์ ป้ายประกาศบริเวณที่รกรกโดยสารประจำทางที่ถูกขีดเขียน ระบายหรือพันด้วยสีที่เป็นข้อความที่หยาบคาย การยึดพื้นที่ส่วนกลางสร้างรายได้ให้แก่ตนเอง อาทิ ใช้ทางเท้าเป็นพื้นที่ค้าขาย การยึดพื้นที่ถนนเป็นที่จอดรถโดยเรียกเก็บเงิน ชายหาดหรือสถานที่ท่องเที่ยวที่เต็มไปด้วยขยะมูลฝอย การระบายน้ำเสียลงแม่น้ำที่ปราศจากการบำบัด (นิธิ เอียวศรีวงศ์. 2536 : 44 – 47) ลักษณะปัญหาดังกล่าวข้างต้นได้แสดงถึงการขาดจิตสาธารณะ จิตสาธารณะมีนัยสองประการ ได้แก่ 1) ความรับผิดชอบต่อสาธารณะสมบัติ ด้วยการหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่จะก่อให้เกิดความชำรุดเสียหายต่อสาธารณะสมบัตินั้น ๆ รวมไปถึงการถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลสาธารณะสมบัติในวิสัยที่ตนสามารถทำได้ 2) การเคารพสิทธิ ในการใช้สาธารณะสมบัติอย่างรับผิดชอบจึงหมายถึงการคำนึงว่าคนอื่นก็มีสิทธิในการใช้เช่นเดียวกัน จะต้องไม่ยึดไว้เป็นของส่วนตัว และไม่ปิดกั้นโอกาสการใช้ประโยชน์ของผู้อื่น (ชาย โพธิ์สิตา .2540:14-15) จากปัญหาดังกล่าวจะเห็นว่าคนในสังคมขาดการมีจิตสาธารณะต่อส่วนรวม การศึกษาครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์จะพัฒนาจิตสาธารณะ โดยอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของแบนดูรา เป็นพื้นฐานในการอธิบายการสร้างรูปแบบที่เหมาะสมในการพัฒนาจิตสาธารณะ

โดยรูปแบบที่นำมาใช้ในการพัฒนาจิตสาธารณะในครั้งนี้คือ การใช้ตัวแบบในหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เข้ามาร่วมพัฒนาจิตสาธารณะเพื่อให้เด็กสังเกต และกระทำพฤติกรรมตามตัวแบบ ซึ่งเป็นการทำให้เด็ก มีประสบการณ์ทางอ้อม การมีตัวแบบจะช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้เร็วขึ้นโดยธรรมชาติเด็กจะเรียนรู้จากการทำตาม ผู้ใหญ่อยู่แล้ว เช่น การจัดสภาพการณ์ที่เอื้อต่อการเป็นตัวแบบที่ดี ก็จะทำให้ง่ายต่อการเรียนรู้และทำตาม และเมื่อเด็กทำตามตัวแบบได้เหมือนหรือดีกว่าตัวแบบ ก็จะเสริมให้เด็กมีความเชื่อมั่นในการแสดงพฤติกรรมนั้น และเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ได้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2539) การพัฒนาจิตสาธารณะ ตั้งแต่วัยเด็กเป็นเรื่องสำคัญเพราะเด็กจะต้องเติบโตไปเป็นกำลังของชาติในอนาคต ช่วงวัยที่สมควรจะปลูกฝัง จิตสาธารณะช่วงหนึ่ง คือเด็กในวัย 8 – 9 ปี หรือเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นวัยที่มีพื้นฐานความสามารถทางภาษา คิดหาเหตุผลต่าง ๆ จากการอ่านเอง รู้จักตัดสินใจ และใช้เหตุผลโต้แย้งโต้แย้ง เด็กวัยนี้ อ่านหนังสือได้มากขึ้น ชอบอ่านนิทาน นิยาย เช่นนิทานพื้นเมือง ผจญภัย สัตว์ป่าธรรมชาติ ต้นไม้ โดย ลักษณะแห่งวัยสามารถที่จะขยายประสบการณ์ของเด็กได้ดี และเป็นโอกาสเหมาะที่จะส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ได้ อย่างดี (บันลือ พุกษะวัน .2523) ในการศึกษาครั้งนี้จึงเลือกเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นกลุ่มทดลอง เพราะเป็นวัยที่มีความเหมาะสมในการพัฒนาจิตสาธารณะโดยใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับเพศของนักเรียนที่มีต่อจิตสาธารณะ
2. เพื่อเปรียบเทียบจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับกลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมจิตสาธารณะ อันจะเป็นการปลูกฝัง คุณธรรม จริยธรรม สำหรับนักเรียนต่อไป
2. ผลการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ได้สื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเพื่อใช้ในการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 4 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 147 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 สุ่มอย่างง่ายมา 2 ห้องเรียน จับฉลากเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 1 ห้องเรียน ในแต่ละห้องสุ่มนักเรียนเพศชาย 15 คน และเพศหญิง 15 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 4 กลุ่ม จำนวน 60 คน

ได้กลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นดังนี้

กลุ่มทดลองที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คน

กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้

1.1 การได้รับหรือการไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

1.2 เพศ

1.2.1 ชาย

1.2.2 หญิง

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ จิตสาธารณะ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ตัวแบบสัญลักษณ์หมายถึงตัวแบบภาพ และตัวหนังสือที่นำเสนอบทบาทของตัวละครเอกของเรื่องที่แสดงจิตสาธารณะ

2. หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม หมายถึงหนังสือที่มีขนาดเล็กที่นำมาใช้เพื่อเป็นสื่อพัฒนาจิตสาธารณะในระดับประถมศึกษาเป็นหนังสือประเภทนิทานมีภาพประกอบเป็นภาพการ์ตูนตัวละครมีพฤติกรรมแสดงให้เห็นสภาพชีวิตจริงตามเนื้อหาของการพัฒนาจิตสาธารณะ

3. การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม หมายถึง การให้นักเรียนอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ที่สร้างโดยการวิเคราะห์ตัวแบบตามนิยามจิตสาธารณะแล้วให้นักเรียนตอบคำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้จากตัวแบบในแต่ละองค์ประกอบแต่ละตัวชีวิต ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความคิดรวบยอดในแต่ละองค์ประกอบแต่ละตัวชีวิตเพื่อต่อยอดในเรื่องของการแสดงพฤติกรรมจิตสาธารณะรวมทั้งผลกระทบทางบวกที่ตัวแบบได้รับ ครูให้นักเรียนระบายสีเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสกระทำพฤติกรรมจิตสาธารณะตามที่นักเรียนได้เห็นจากตัวแบบ

นียมปฏิบัติกร

จิตสธารณะ หมายถึง การรู้จักเอาใจใส่เป็นธุระและเข้าร่วมในเรื่องของส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่มจิตสธารณะพิจารณาได้จากความรู้ความเข้าใจหรือพฤติกรรมที่แสดงออกถึงลักษณะดังนี้ การหลีกเลี่ยงการใช้ หรือการกระทำที่ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแล และการเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวม

การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการใช้หรือการกระทำที่ไม่ทำให้เกิดความชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม ได้แก่ 1) การดูแลรักษาเมื่อมีการใช้แล้วมีการเก็บ และ 2) ใช้อย่างประหยัดและทะนุถนอม

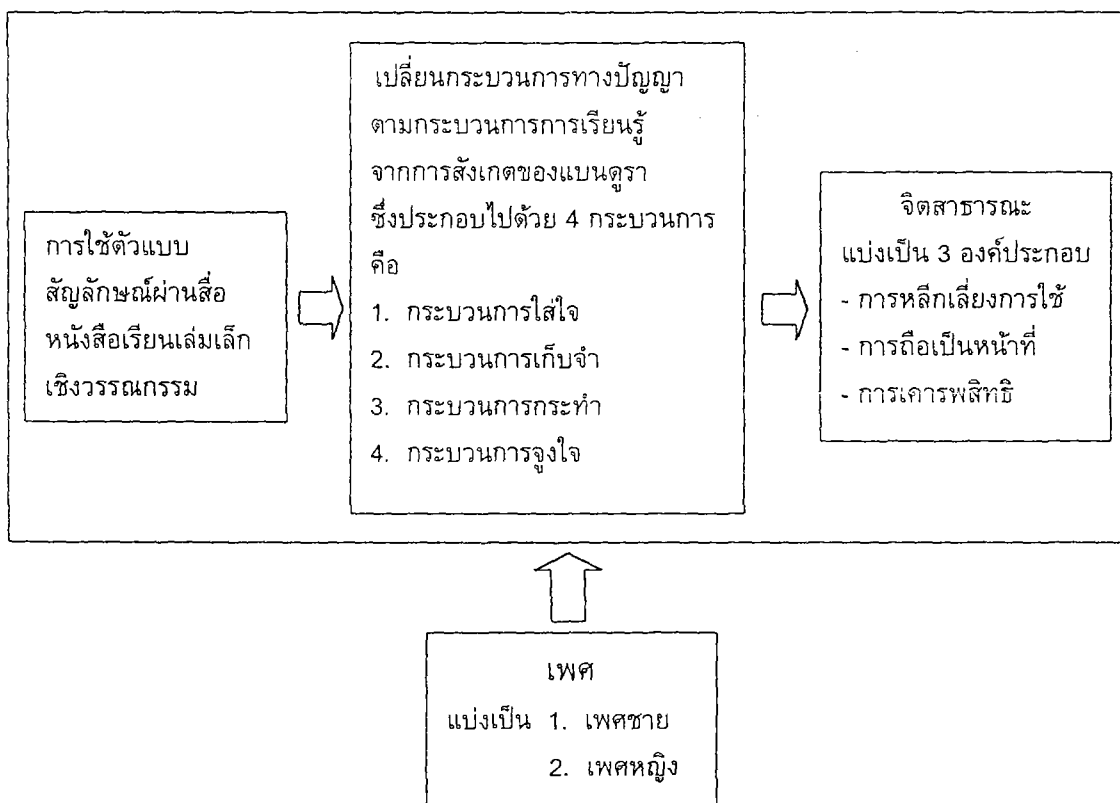
การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแล หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมุ่งปฏิบัติเพื่อส่วนรวมในการดูแลรักษาของส่วนรวม ได้แก่ 1) การทำตามหน้าที่ที่กำหนด และ 2) การรับอาสาทำบางอย่างเพื่อส่วนรวม

การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวม หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึง 1) การไม่ยึดครองของส่วนรวมมาเป็นของตนเอง และ 2) เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม ไม่ปิดกั้นในการใช้ของบุคคลอื่น และการแบ่งปัน

จิตสธารณะวัดโดยแบบวัดจิตสธารณะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีลักษณะเป็นแบบสถานการณ์ที่เกี่ยวกับพฤติกรรม การมีจิตสธารณะ โดยสร้างครอบคลุมนียมจิตสธารณะ 3 องค์ประกอบ 6 ตัวชี้วัด แบ่งเป็นองค์ประกอบละ 10 ข้อ รวมจำนวนทั้งสิ้น 30 ข้อ คำตอบเป็นตัวเลือกแบบมาตราประเมินค่า 3 ระดับ คือ "ทำทุกครั้ง ทำบางครั้ง และไม่เคยทำเลย" ซึ่งจะให้คะแนนจาก 2 ถึง 0 คะแนน สำหรับข้อความทางบวก และให้คะแนนกลับกัน สำหรับข้อความทางลบ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่ามีจิตสธารณะสูงกว่านักเรียนที่มีคะแนนต่ำกว่า

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการให้กลุ่มตัวอย่างมีจิตสาธารณะสูงขึ้น โดยใช้แนวคิดพฤติกรรมปัญญานิยม (Cognitive Behavioral Approach) เป็นพื้นฐานด้วยการปรับเปลี่ยน กระบวนการทางปัญญาของนักเรียน เพื่อให้ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (จิตสาธารณะ) ตามความเชื่อของแนวคิดที่ว่า กิจกรรมทางปัญญามีผลต่อพฤติกรรม สามารถจัดให้ดีขึ้นได้และเปลี่ยนแปลงได้ พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปอาจเป็นผลเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางปัญญา วิธีการเปลี่ยนแปลงทางปัญญานั้น ตามทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาทงสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา ได้เสนอว่าวิธีการหนึ่งที่สามารถใช้ปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญาคือการให้บุคคลเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนสังเกตตัวแบบที่เป็นตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ตามกรอบแนวความคิดที่นำเสนอตั้งต่อไปนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภาพแสดงกรอบแนวความคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนหญิงที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม จะมีจิตสาธารณะสูงกว่านักเรียนชายที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
2. นักเรียนที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม จะมีจิตสาธารณะสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความหมายของจิตสาธารณะ
2. ทฤษฎีพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย
 - 2.1 การปรับพฤติกรรมทางปัญญา
 - 2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับเพศกับการปลูกฝังจิตสาธารณะ

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความหมายของจิตสาธารณะ

จิตสาธารณะ (Public Mind) เป็นศัพท์ใหม่ que เริ่มมีการใช้เมื่อไม่นานมานี้จากเอกสารต่าง ๆ ที่มีผู้ให้ความหมายไว้ นั้น พบว่า มีการใช้คำที่แตกต่างกันออกไป ได้แก่ การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม, จิตสำนึกต่อสังคม, ความสำนึกทางสังคม, จิตสำนึกต่อส่วนรวมหรือจิตสำนึกต่อสาธารณสมบัติ เป็นต้น ซึ่งคำเหล่านี้มีความหมายใกล้เคียงกันดังนี้

บรรทม มณีโชติ (2530) ได้ให้ความหมายของการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมในเชิงพฤติกรรมว่า หมายถึง การอุทิศตนทำงานเพื่อสังคมและส่วนรวม

วิทยากร เชียงกุล (2521 : 253 - 258) กล่าวว่า สิ่ง que ทุกคนเป็นเจ้าของร่วมกันนั้น เป็นคำ que มีความหมายค่อนข้างกว้างมากเพราะครอบคลุมทั้งสิ่ง que เป็นรูปธรรม อาทิ ทรัพย์สินหรือสิ่งของ สถานที่ พื้นที่ que เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือที่มนุษย์ช่วยกันสร้างขึ้น และสิ่ง que เป็นนามธรรม อาทิ อำนาจหรือสิทธิของชุมชนและเสรีภาพ ความเสมอภาค หน้า que ของพลเมืองและอำนาจอธิปไตย การที่บุคคลในสังคมมองเห็นหรือให้คุณค่ากับสิ่ง que เป็นเรื่องของส่วนรวมไปในเชิงบวก คือให้คุณค่ากับสิ่งนั้นสูง ก็จะช่วยให้บุคคลมีพฤติกรรมหรือแสดงออกต่อสิ่งดังกล่าวในรูปแบบ que เป็นที่พึงปรารถนาของคนส่วนใหญ่ในสังคมรวมทั้งไม่ก่อให้เกิดปัญหาแก่ปัจเจกชนและสังคมโดยรวม อันจะช่วยให้สังคมมีความสุขและร่มเย็นมากขึ้น ในทางกลับกัน หากว่าบุคคลมองเห็นหรือให้คุณค่ากับสิ่ง que เป็นเรื่องของส่วนรบน้อยหรือเป็นไปในเชิงลบ ผล que เกิดขึ้นก็ย่อมจะเป็นไปตรงกันข้าม คือ อาจสร้างความเสียหายทำลายความสุข หรือสร้างความขัดแย้งหรือก่อให้เกิดปัญหาแก่สังคมโดยรวมได้

พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว (2541) ใช้คำว่า “จิตสำนึก” จิตสำนึก (Consciousness) เป็นสภาวะจิตใจที่เกี่ยวกับความรู้สึก ความคิด ความปรารถนาต่าง ๆ สภาวะจิตใจดังกล่าวเกิดการรับรู้ ซึ่งมีความหมายเหมือนกับการรู้ตัว (awareness) อันเป็นผลจากการประเมินค่า การเห็นความสำคัญ ซึ่งเป็นสิ่ง que ได้มาจากการทัศนคติ (attitude) ความเชื่อ (beliefs) ค่านิยม (values) ความเห็น (opinion) ความสนใจ (interests) ของบุคคล คำว่า “จิตสำนึก” มีความหมายใกล้เคียงที่สุดกับคำว่า “ความเชื่อ” (beliefs) ซึ่งเป็นสิ่ง que เกิดจากการรวบรวมและสัมพันธ์กันของประสบการณ์ของคน ทำหน้าที่ประเมินค่าของจิตใจว่าสิ่งใดเป็นสิ่งสำคัญ หากปราศจากความเชื่อประสบการณ์ต่าง ๆ ที่คนมีอยู่นั้น ก็จะอยู่เพียงในความทรงจำ ไม่มีส่วนใดมีความสำคัญเด่นชัดขึ้นมา แต่หากว่าประเมินค่าแล้วตระหนักถึงความสำคัญที่มีต่อสิ่งนั้นแสดงว่า จิตสำนึกถึงสิ่งนั้น ๆ

ของบุคคลได้เกิดขึ้นแล้ว จิตสำนึกของบุคคลเป็นสภาวะที่จิตใจก่อนการแสดงออกเชิงพฤติกรรมทางกายภาพของบุคคล การมีจิตสำนึกที่ติดต่อกับสิ่งหนึ่งไม่ทำให้คนต้องแสดงออกตามจิตสำนึกเสมอไป พฤติกรรมแสดงออกใด ๆ ของมนุษย์นั้นเป็นผลมาจาก (1) ทศนคติ (2) บรรทัดฐานของสังคม (3) นิสัย และ (4) ผลที่คาดว่าจะได้รับหลังจากการทำพฤติกรรมนั้น ๆ แล้ว

เดโซ สวานานนท์ (2520 : 55) ได้ให้ความหมายว่า จิตสำนึกหมายความว่า ความได้หลายทางด้วยกัน แต่ความหมายหนึ่งคือ ลักษณะของบุคคลที่ตอบโต้ต่อสิ่งที่อยู่รอบตัว ในอาการตระหนักรู้ สัมผัส ความรู้สึก ความคิด และการต่อสู้ดิ้นรนของตัวเองได้ หรือพูดง่าย ๆ ว่า คือ ลักษณะของบุคคลที่ทำอะไรลงไปอย่างไรไม่รู้ตัว ไม่ได้ใจลอย หรือทำอะไรไปในขณะที่เกิดอารมณ์วูบ หน้ามืด ขาดสติยับยั้ง

จรรยา สุวรรณทัต (2525 : 11) ได้ให้ความหมายว่า ความสำนึกหมายถึง การรับรู้ หรือการที่บุคคลมีความรู้ในสิ่งต่าง ๆ การรับรู้หรือความสำนึกของบุคคลนี้ จัดเป็นขั้นต้นของกระบวนการทางจิตหลายประเภท เป็นต้นว่า กระบวนการของการรับนวัตกรรม และกระบวนการเกิดทัศนคติ

อุบลรัตน์ เฟิงสถิตย์ (2524 : 284) ได้ให้ความหมายว่า ความสำนึก เป็นแรงควบคุมภายใน ซึ่งประกอบด้วยความรู้สึกนึกคิด ความละเอียดอ่อนเป็นผลให้มีการกระทำตามความสำนึก

มัลลิกา มัติโก (2541 : 5) ให้ความหมายจิตสำนึกทางสังคมว่าเป็นการตระหนักรู้และคำนึงถึงส่วนรวมร่วมกัน หรือคำนึงถึงผู้อื่นที่ร่วมความสัมพันธ์เป็นกลุ่มเดียวกับตน

หฤทัย อาจปฐ (2544 : 37) ให้ความหมายจิตสำนึกสาธารณะว่า หมายถึง ความตระหนักของบุคคลถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม ทำให้เกิดความรู้สึกปรารถนาที่จะช่วยเหลือสังคมต้องการเข้าไปแก้วิกฤติการณ์โดยรับรู้ถึงสิทธิควบคู่ไปกับหน้าที่ และความรับผิดชอบ สำนึกถึงพลังของตนว่าสามารถรวมแก้ไขปัญหานั้นได้ และลงมือกระทำ เพื่อให้เกิดการแก้ปัญหาด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยการเรียนรู้และแก้ไขปัญหาร่วมกันกับคนในสังคม

กนิษฐา นิต์คนิพัฒนา และคณะ (2541 : 8) ได้ให้ความหมายของ จิตสำนึกสาธารณะว่า เป็นคำเดียวกับคำว่า จิตสำนึกทางสังคม หมายถึง การตระหนักรู้และคำนึงถึงส่วนรวมร่วมกัน หรือคำนึงถึงผู้อื่นที่ร่วมความสัมพันธ์เป็นกลุ่มเดียวกับตน

ศักดิ์ชัย นิรัญทวี (2541 : 57) กล่าวว่า การมีจิตสำนึกสาธารณะ คือการมีจิตใจที่คำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวม คำนึงถึงความสำคัญของสิ่งอื่นเป็นของที่ต้องใช้ หรือมีผลกระทบร่วมกันในชุมชน เช่น ป่าไม้ ความสงบสุขของชุมชน

ชาย โพธิสิตา (2543 : 14-15) ใช้คำว่า จิตสำนึกต่อสาธารณสมบัติ และให้ความหมายในเชิงพฤติกรรมไว้ว่าคือ การใช้สาธารณสมบัติอย่างรับผิดชอบ หรือ การรับผิดชอบต่อสาธารณสมบัติ ซึ่งมีนัยสองประการ ได้แก่ 1) รับผิดชอบต่อสาธารณสมบัติ ด้วยการหลีกเลี่ยงการใช้และการกระทำที่จะก่อให้เกิดความชำรุดเสียหายต่อสาธารณสมบัตินั้น ๆ รวมไปถึงการถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลสาธารณสมบัติ ในวิสัยที่ตนสามารถทำได้ 2) การเคารพสิทธิในการใช้สาธารณสมบัติของผู้อื่น โดยการคำนึงว่าคนอื่นก็มีสิทธิในการใช้เช่นเดียวกัน จะต้องไม่ยึดสาธารณสมบัตินั้นไว้เป็นของส่วนตัว และไม่ปิดกั้นโอกาสการใช้ประโยชน์ของผู้อื่นในงานวิจัยของ ชาย โพธิสิตา (2543) ที่ทำการศึกษาจิตสำนึกต่อสาธารณสมบัติ โดยศึกษากรณีกรุงเทพมหานคร ได้สรุปความเข้าใจของจิตสำนึกต่อสาธารณสมบัติหรือจิตสาธารณะไว้เป็นสองระดับ คือ

ระดับที่ 1 เป็นจิตสำนึกแบบที่บุคคลไม่ต้องทำอะไรมาก เพียงแต่ไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย หรือไม่ทำลายสาธารณสมบัติที่ตนใช้ก็พอ ซึ่งเป็นการแสดงออกว่าบุคคลมีความเข้าใจว่าควรหรือไม่ควรปฏิบัติอย่างไรกับสาธารณสมบัติ

ระดับที่ 2 เป็นระดับที่บุคคลกระทำการอันแสดงว่าเขามีความรับผิดชอบที่ดีต่อสาธารณสมบัติ ไม่ว่าจะใช้หรือไม่ใช้สาธารณสมบัตินั้นก็ตาม เช่น การมีส่วนในการบำรุงรักษาสาธารณสมบัติที่ชำรุดเสียหาย

จากความหมายที่มีผู้ให้ไว้ต่าง ๆ กันนั้นมีส่วนที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่ การมีจิตสำนึกร่วมกันในสาธารณสมบัติ ความรับผิดชอบต่อสังคม การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้ขอใช้คำว่า "จิตสาธารณะ" จึงสรุปความหมายของจิตสาธารณะสำหรับใช้ในงานวิจัยนี้ว่าหมายถึงการรู้จักเอาใจใส่เป็นธุระและเข้าร่วมในเรื่องของส่วนรวม ที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม โดยพิจารณาจากความรู้ความเข้าใจหรือพฤติกรรมที่แสดงออกถึงลักษณะดังนี้

1. การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำ ที่จะทำให้เกิดความชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่มวัด ได้จาก

1.1 การดูแลรักษา เช่น เมื่อใช้แล้วมีการเก็บรักษา

1.2 ลักษณะของการใช้ เช่น มีการใช้อย่างประหยัดมีการใช้สิ่งของส่วนรวมอย่างทะนุถนอม

2. การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้ จาก

2.1 การทำตามหน้าที่ที่ถูกต้องกำหนด

2.2 การรับอาสาที่จะทำบางอย่างเพื่อส่วนรวม

3. การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม โดยไม่ยึดครองของส่วนรวมนั้นมาเป็นของตนเองตลอดจนไม่ปิดกั้นโอกาสของบุคคลอื่นที่จะใช้ของส่วนรวมนั้นวัดได้จาก

3.1 ไม่นำของส่วนรวมมาเป็นของตนเอง

3.2 แบ่งปันหรือเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตสาธารณะและการวัด

ในปัจจุบันการวิจัยเกี่ยวกับจิตสาธารณะยังมีจำนวนน้อย ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพและปริมาณเกี่ยวกับจิตสำนึกต่อส่วนรวมและสาธารณสมบัติที่ศึกษากับนักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั่วไป และงานวิจัยเกี่ยวกับจิตสำนึกทางสิ่งแวดล้อมที่ศึกษากับนักเรียน งานวิจัยและการวัดจิตสำนึกและแนวคิดที่ใกล้เคียงจิตสาธารณะในประเทศไทย ได้แก่

ชาย โพธิ์สิตา และคณะ (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องจิตสำนึกต่อสาธารณสมบัติ : ศึกษากรณีกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ศึกษาโดยใช้แบบทดสอบและแบบสัมภาษณ์ และการสนทนาเป็นกลุ่ม ซึ่งแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามขนาดสั้น ส่วนแบบสัมภาษณ์ประกอบด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากผู้ทรงคุณวุฒิ และการสัมภาษณ์แบบสนทนากลุ่มจากประชากรหลัก 3 กลุ่มอาชีพ คือ กลุ่มทำงานราชการ รัฐวิสาหกิจ หรืองานสำนักงาน กลุ่มที่ทำงานรับจ้าง งานค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนตัว และกลุ่มนักศึกษาที่สูงกว่าระดับมัธยม ผลการศึกษาพบว่า ในด้านความเข้าใจเกี่ยวกับสาธารณสมบัติ กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจเกี่ยวกับจิตสำนึกต่อสาธารณสมบัติเป็นสองระดับ ระดับหนึ่งเป็นจิตสำนึกแบบ "passive" คือ แบบที่บุคคลไม่ต้องทำอะไรมาก เพียงแต่ไม่ทำให้เกิดความเสียหายหรือไม่ทำลายสาธารณสมบัติที่ตนใช้ก็พอ อีกระดับหนึ่ง เป็นจิตสำนึกแบบ "active" คือบุคคลลงมือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งอันแสดงว่าเขามีความรับผิดชอบต่อสาธารณสมบัติไม่ว่าจะใช้หรือไม่ใช้มันก็ตาม เช่น การมีส่วนร่วมในการบำรุงรักษาสาธารณสมบัติที่ชำรุดเสียหายหรือการร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดูแลรักษาสาธารณสมบัติ ในด้านภาพสะท้อนจิตสำนึกต่อสาธารณสมบัติ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ คิดว่าคนกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่ใช้สาธารณสมบัติด้วยความรับผิดชอบต่อส่วนน้อยหรือแทบไม่มีความรับผิดชอบต่อเลย ผู้ตอบส่วนใหญ่

มักมีแนวโน้มที่จะแสดงให้เห็นว่า ตนมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ไม่ได้เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม ในด้านมาตรการเสริมสร้างจิตสำนึกต่อสาธารณสมบัติ กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการศึกษาในระบบโรงเรียนโดยสถาบันครอบครัวมีความสำคัญมากที่สุด ในขณะที่การศึกษาในระบบโรงเรียนมีความสำคัญน้อย การรณรงค์ทางสื่อควรจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและมีกลุ่มเป้าหมายที่เจาะจง มาตรการทางกฎหมายต้องเข้มงวด และถ้ามีโทษจะต้องลงโทษอย่างรุนแรง ส่วนด้านนโยบายและบริหารจัดการ กลุ่มตัวอย่างเห็นว่ามีความสำคัญน้อย

หฤทัย อาจปรุ (2544 : 103 – 104) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ภาวะผู้นำ รูปแบบการดำเนินชีวิตและความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง กับการมีจิตสำนึกสาธารณะของนักศึกษาพยาบาล เขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1,2,3 และ 4 สถาบันการศึกษาพยาบาลเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ จำนวน 510 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบสอบถามภาวะผู้นำ แบบสอบถามรูปแบบการดำเนินชีวิต แบบสอบถามความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และแบบสอบถามการมีจิตสำนึกสาธารณะของนักศึกษาพยาบาล แบบสอบถามทั้งหมดเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ข้อคำถามมีทั้งทางบวกและทางลบ ถามความคิดเห็นและพฤติกรรมของนักศึกษาที่แสดงถึงความต้องการช่วยเหลือสังคม ไม่เห็นแก่ตัวและลงมือกระทำเพื่อแก้ไขปัญหาในความสามารถของตนเอง ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. องค์ประกอบในส่วนจิตสำนึกสาธารณะ

- 1.1 ด้านความตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน
- 1.2 ด้านการวิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม
- 1.3 ด้านความรัก ความเอื้ออาทร และความสามัคคี
- 1.4 ด้านการรับรู้ ความสามารถในการผลักดันเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม

2. องค์ประกอบในส่วนพฤติกรรมที่แสดงการมีจิตสำนึกสาธารณะ

- 2.1 ด้านการปฏิบัติในการแก้ไขปัญหาในสังคม
- 2.2 ด้านการมีเครือข่ายในการทำกิจกรรมทางสังคม

ผลการศึกษาพบว่า ภาวะผู้นำ รูปแบบการดำเนินชีวิตกลุ่มวิชาการ กลุ่มวิชาชีพ กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มกิจกรรม กลุ่มสังคม ความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองและสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการมีจิตสำนึกสาธารณะของนักศึกษาพยาบาล สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ภูมิสำเนาในกรุงเทพมหานคร และรูปแบบการดำเนินชีวิตกลุ่มเก็บตัวมีความสัมพันธ์ทางลบกับการมีจิตสำนึกสาธารณะของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตัวแปรที่สามารถร่วมกันพยากรณ์การมีจิตสำนึกสาธารณะของนักศึกษาพยาบาลได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีความสำคัญตามลำดับ ดังนี้ ภาวะผู้นำ รูปแบบการดำเนินชีวิตกลุ่มก้าวหน้า รูปแบบการดำเนินชีวิตกลุ่มกิจกรรมและความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ 45.60 ($R^2 = .456$)

ศิริวดี อุปละ (2541 : 40) ศึกษาการพัฒนาจิตสำนึกและความสามารถในการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม โดยใช้การสอนแบบโครงการ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบความสามารถในการแก้ปัญหา แบบวัดจิตสำนึกต่อสิ่งแวดล้อม แบบสังเกตพฤติกรรมการแก้ปัญหาตามขั้นตอนการสอนแบบโครงการ แบบประเมินความสามารถด้านปฏิบัติการแก้ปัญหาแบบโครงการและแผนการสอนที่เน้นการสอนแบบโครงการ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่อง ขยะ : การจัดการและการนำกลับมาใช้ แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ ได้แก่ ระดับที่ 1 การรับรู้ มีค่าน้ำหนักคะแนน 1 คะแนน ระดับที่ 2 การตอบสนอง มีค่าน้ำหนักคะแนน 2 คะแนน ระดับที่ 3 การเห็นคุณค่า

มีค่าน้ำหนักคะแนน 3 คะแนน และระดับที่ 4 การจัดระบบ มีค่าน้ำหนักคะแนน 4 คะแนน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ คะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนก่อนเรียนได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 36.43 หลังเรียนเท่ากับ 43.43 ซึ่งคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คะแนนจิตสำนึกต่อทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พฤติกรรมการแก้ปัญหาของนักเรียนตามขั้นตอนการสอนแบบโครงการ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก

รุ่งจิตร์ กองคำ (2541 : 44) ศึกษาจิตสำนึกทางสิ่งแวดล้อมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหน่วย "สิ่งที่อยู่รอบตัวเรา" ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กระบวนการสร้างนิสัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนโดยใช้กระบวนการสร้างนิสัย แบบวัดจิตสำนึกทางสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นแบบวัดที่กำหนดสถานการณ์และตัวละครให้ โดยมีตัวเลือก 4 ตัวเลือก แต่ละตัวเลือกแสดงระดับขั้นพัฒนา คุณลักษณะด้านจิตพิสัย และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กระบวนการสร้างนิสัยมีจิตสำนึกทางสิ่งแวดล้อมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

งานวิจัยเชิงปริมาณที่ศึกษาจิตสาธารณะ หรือจิตสำนึกทางสิ่งแวดล้อม ส่วนมากจะใช้แบบสอบถามแบบมาตรประเมินค่า ที่ให้ผู้ตอบรายงานว่าตนได้แสดงพฤติกรรมจิตสาธารณะในระดับใด ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยวัดจิตสาธารณะโดยแบบวัดแบบมาตรประเมินค่าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสถานการณ์ที่เกี่ยวกับพฤติกรรม การมีจิตสาธารณะ โดยสร้างกรอบคณนิยามจิตสาธารณะ 3 องค์ประกอบ 6 ตัวชี้วัด คำตอบเป็นตัวเลือก 3 ระดับ คือ "ทำทุกครั้ง ทำบางครั้ง และไม่เคยทำเลย" ซึ่งจะให้คะแนนจาก 2 ถึง 0 คะแนน สำหรับข้อความทางบวก และให้คะแนนกลับกัน สำหรับข้อความทางลบ นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่า แสดงว่ามีจิตสาธารณะมากกว่านักเรียนที่มีคะแนนต่ำกว่า

2. ทฤษฎีพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย

ในการพัฒนาจิตสาธารณะนั้นมีแนวทางที่หลากหลาย แต่ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้การพัฒนาที่กระบวนการทางปัญญาเพื่อให้ส่งผลต่อพฤติกรรม ในการพัฒนาที่กระบวนการทางปัญญานั้นมีความเชื่อพื้นฐานที่ว่ากระบวนการทางปัญญามีผลต่อพฤติกรรม กระบวนการทางปัญญาสามารถปรับเปลี่ยนได้ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสามารถทำได้โดยการเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญา ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญาโดยใช้ ทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาทางสังคมของแบนดูรา

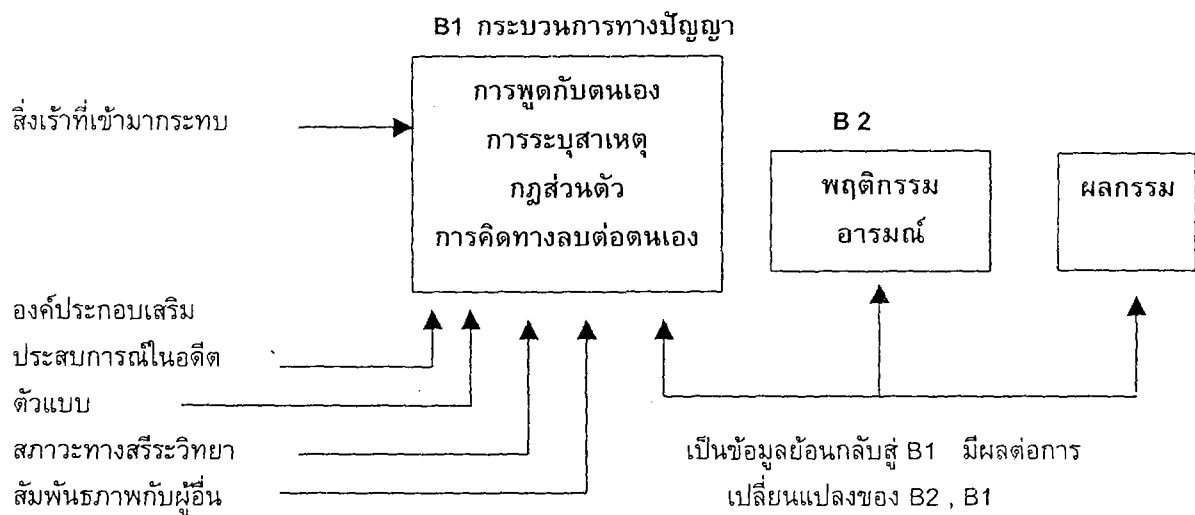
2.1 การปรับพฤติกรรมทางปัญญา

แนวคิดที่ใช้ในการวิจัย มาโฮนี (ประเทือง ภูมิภักทราคม. 2540 : 256 ; อ้างอิงมาจาก Mahoney.1974) กล่าวว่า การตอบสนองของบุคคลนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่เป็นจริง แต่ทว่าขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมที่รับรู้ ตัวแปรทางปัญญาหรืออาจจะเรียกได้ว่าตัวแปรที่อยู่ตรงกลางระหว่างสิ่งเร้า และการสนองตอบนั้นมีผลต่อการสนองตอบของเราเป็นอย่างมาก นั่นคือ สิ่งเร้าเดียวกันอาจจะก่อให้เกิดการสนองตอบที่ต่างกัน ในขณะที่เดียวกันสิ่งเร้าที่ต่างกันอาจก่อให้เกิดการสนองตอบที่เหมือน ๆ กัน ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับเงื่อนไขในสภาพแวดล้อมนั้น นอกจากนี้ลักษณะของพฤติกรรมที่ถูกกระตุ้นทางสรีระก็อาจจะเกิดขึ้นโดยที่เราไม่สามารถสังเกตเห็นสิ่งเร้ามันได้ จากแนวความคิดที่ว่าตัวแปรภายในบุคคลมีผลต่อพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกการปรับพฤติกรรมโดยอาศัยแนวคิดดังกล่าวจึงเรียกว่าการปรับพฤติกรรมทางปัญญา (Cognitive Behavior Modification หรือ CBM) การปรับพฤติกรรมทางปัญญานี้ ดอบสัน (ประทีป จินจี. 2540 : 128 ; อ้างอิงมาจาก Dobson. 1998)

ได้รวบรวมหลักพื้นฐานไว้ 3 ประเด็นคือ การเปลี่ยนตัวแปรทางปัญญาเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้นอยู่บนพื้นฐานความเชื่อดังต่อไปนี้

1. กระบวนการทางปัญญามีผลต่อพฤติกรรม
2. กระบวนการทางปัญญาสามารถปรับเปลี่ยนได้
3. การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสามารถกระทำได้โดยการเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญา

ซึ่งแนวคิดการปรับพฤติกรรมทางปัญญาจะมุ่งที่การเปลี่ยนแปลงทางปัญญา เพื่อที่พฤติกรรมภายนอกจะได้เกิดการเปลี่ยนแปลง (ประเทือง ภูมิภทราคม. 2540 : 256 ; อ้างอิงมาจาก Mahoney. 1974) ส่วนเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า กระบวนการทางปัญญา พฤติกรรมและอารมณ์ และผลกรรมนั้น แนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมทางปัญญานิยมมีความเห็นตรงกันว่า การรับสิ่งเร้าเข้าไปจัดกระทำในกระบวนการทางปัญญา ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมและอารมณ์ต่อสิ่งเร้านั้น ๆ ซึ่งอาจจะพิจารณาถึงลักษณะความสัมพันธ์ของกระบวนการทางปัญญา พฤติกรรมและอารมณ์ ในลักษณะที่เป็นการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interaction) กล่าวคือบุคคลแสดงพฤติกรรมภายนอกด้วยการชี้แนะ (Prompting) จากกระบวนการทางปัญญา และในขณะเดียวกันพฤติกรรมภายนอกก็มีอิทธิพลต่อกระบวนการทางปัญญาด้วยโดยความเชื่อนี้รวมเอาภาวะทางจิตใจ (Psychological Events) ไว้กับกระบวนการทางปัญญาและรวมภาวะทางสรีรวิทยา (Physiological) ไว้กับพฤติกรรมภายนอก จากแนวนี้ถ้าต้องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมภายในหรือกระบวนการทางปัญญา ก็สามารถจะใช้วิธีการใดๆ ก็ได้แล้วแต่ผู้บำบัด ดังนั้นตามแนวคิดนี้วิธีในการเปลี่ยนพฤติกรรมภายในจึงเปิดกว้างมากซึ่งจะนำทฤษฎีการเรียนรู้มาใช้ หรือนำแนวคิดใดๆ มาใช้ก็ได้ เพราะถ้าสามารถทำให้กระบวนการทางปัญญาเปลี่ยนแปลงแล้ว ก็จะส่งผลต่อพฤติกรรมภายนอกในที่สุด ความสัมพันธ์ของกระบวนการทางปัญญากับพฤติกรรมและอารมณ์แบบมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) แสดงได้ดังภาพประกอบ 2

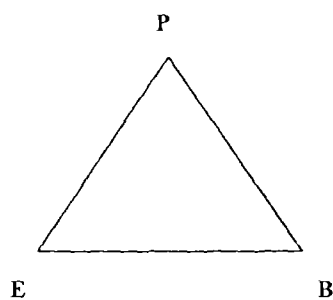
ภาพประกอบ 2 แผนภาพความสัมพันธ์ในลักษณะ Interaction (ตาราวรรณ ตะปินตา : 2534 พัฒนามาจาก Kalish : 1981)

อิลลิส (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.2541อ้างอิงมาจาก Ellis ,1979) ได้เสนอเทคนิควิธีการหลากหลายในการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญา ได้แก่ การใช้วิธีตั้งคำถามโดยยึดข้อมูลเชิงประจักษ์และเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ การบันทึกความคิดของตนเอง การใช้การบำบัดโดยหนังสือ การใช้จินตนาการ การฝึกผ่อนคลาย การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ การฝึกทักษะ การเล่นเกมบาทสมมติ และการใช้ตัวแบบ ซึ่งเป็นวิธีที่จะนำมาใช้จัดการกับความ คิด อารมณ์ และพฤติกรรม หรือเรียกว่า เป็นการปรับพฤติกรรมทางปัญญานั้นเอง

ซึ่งทฤษฎีที่ผู้วิจัยสนใจ นำมาใช้ในการปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญา ได้แก่ การเรียนรู้จากการสังเกตใน ทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาทางสังคมของแบนดูรา ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำเสนอดังต่อไปนี้

2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory)

ตามแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม แบนดูรา เชื่อว่าพฤติกรรมของคนเรานั้น ไม่ได้เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่จะต้องมีปัจจัยส่วนบุคคล (ปัญญา ชีวภาพ และสิ่งภายในอื่น ๆ) ร่วมด้วย และการร่วมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะต้องร่วมกันในลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal Determinism) กับปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541 : 48)

ภาพประกอบ 3 แผนภาพแสดงการกำหนดซึ่งกันและกันของปัจจัยทางพฤติกรรม (B) สภาพแวดล้อม (E) และส่วนบุคคล (P) ซึ่งได้แก่ ปัญญา ชีวภาพ และสิ่งภายในอื่น ๆ มีผลต่อการเรียนรู้และการกระทำ

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาทางสังคมของแบนดูรา ได้มุ่งเน้นว่าการเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญาส่งผลต่อพฤติกรรม โดยแบนดูราได้เสนอวิธีการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญาให้หลายวิธี ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญา ด้วยการให้กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้โดยการสังเกต(Observational Learning) จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม ของแบนดูรา โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคนเรานั้นเกิดขึ้นจากการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่ง ฟิชเชอร์และโจรอส (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต , 2541 : 50 – 51 อ้างอิงมาจาก Fischer & Gochros ,1981) ได้สรุปหน้าที่ของตัวแบบออกเป็น 3 ลักษณะ คือ 1) ทำหน้าที่สร้างพฤติกรรมใหม่ 2) เสริมพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น และ 3) ทำหน้าที่ยับยั้งการเกิดของพฤติกรรม

การเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning)

แบนดูรา (ประทีป จินฉ่ำ. 2540 : 96 ; อ้างอิงมาจาก Bandura. 1986) มีความเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงความคิด หรือการเรียนรู้ของบุคคลส่วนใหญ่เกิดจากการสังเกตตัวแบบ ทั้งนี้เพราะตัวแบบเป็นสิ่งที่สามารถถ่ายทอดทั้งความคิดและการแสดงออกได้พร้อม ๆ กัน และเนื่องจากคนเรานั้นใช้ชีวิตในแต่ละวันในสภาพแวดล้อมที่แคบ ๆ ดังนั้นการรับรู้เกี่ยวกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ของสังคมจึงผ่านมาจากประสบการณ์ของผู้อื่นโดยการได้ยินและได้เห็นโดยไม่มีประสบการณ์ตรงมาเกี่ยวข้อง คนส่วนมากรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของสังคมโดยผ่านสื่อทั้งสิ้น

กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ

แบนดูรา (ประทีป จินฉ่ำ. 2540 : 102 ; อ้างอิงมาจาก Bandura. 1986) ได้เสนอกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในกระบวนการทางปัญญาของบุคคล หลังจากที่บุคคลได้สังเกตตัวแบบแล้วว่ามีด้วยกัน 4 กระบวนการคือ

กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตมีแผนภาพกระบวนการดังนี้

ภาพประกอบ 4 แผนภาพแสดงกระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ

จากปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการเสนอตัวแบบ ซึ่งสามารถสรุปเป็นกระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ (ประทีป จินฉี. 2540 : 97 - 101 ; อ้างอิงมาจาก Bandura. 1986) ประกอบด้วย 4 กระบวนการ ดังนี้

1. กระบวนการใส่ใจ (Attentional Process) เป็นกระบวนการรับรู้ลักษณะสำคัญ ๆ ของตัวแบบ โดยการสังเกต และสามารถสรุปรวบรวมสิ่งที่รับรู้มาได้อย่างเป็นขั้นตอน สิ่งที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการของความใส่ใจในการเรียนรู้ด้วยการสังเกต ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวกับลักษณะของผู้สังเกตในการรับรู้ การรวบรวมและการแปลความหมายสิ่งที่ได้สังเกต อันเป็นผลมาจากประสบการณ์เดิมของผู้สังเกต และปัจจัยเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ตัวแบบ เป็นลักษณะหรือการแสดงออกของตัวแบบที่แปลกหรือดึงดูดความสนใจ มีความชัดเจนหรือมีความซับซ้อนของแม่แบบ เป็นต้น

2. กระบวนการเก็บจำ (Retention Process) เป็นกระบวนการของการจำอันเกิดจากการรวมพฤติกรรมของตัวแบบที่ได้สังเกตไว้ทุกครั้ง การเก็บจำนี้มี 2 ปัจจัยหลักคือ ปัจจัยที่เป็นการเก็บจำ และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของผู้สังเกต จะกระทำในรูปปลั๊กชัน ซึ่งกระบวนการในการสร้างสัญลักษณ์นี้ จะช่วยให้จำพฤติกรรมของตัวแบบได้ แม้ว่าจะได้เห็นตัวแบบในระยะเวลาอันสั้น

3. กระบวนการกระทำ (Production Process) เป็นกระบวนการดัดแปลงสัญลักษณ์ซึ่งเป็นตัวแบบพฤติกรรมมาเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม มีปัจจัยหลัก 2 ปัจจัยคือ ปัจจัยที่เป็นการกระทำ และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของผู้สังเกต เมื่อบุคคลมีข้อมูลที่เป็นสัญลักษณ์อยู่ในความจำแล้ว จะมีการแสดงพฤติกรรมเหล่านั้นออกมาภายหลังได้ ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกมาในครั้งแรกๆ อาจจะไม่ถูกต้องทีเดียว เพียงแต่แสดงให้ใกล้เคียงกับพฤติกรรมของตัวแบบเท่านั้น แล้วค่อย ๆ ปรับแก้ไขพฤติกรรมของตนเองจนกว่าจะได้รับผลที่พึงพอใจ

4. กระบวนการจูงใจ (Motivational Process) เป็นกระบวนการที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความรู้ที่ได้รับมากับการแสดงออก ในการเรียนรู้ทางสังคมนั้นบุคคลไม่อาจแสดงออกได้ตามที่รับรู้มาทั้งหมด แต่จะทำตามตัวแบบพฤติกรรมของตัวแบบที่จะก่อให้เกิดผลดีต่อตนเอง มากกว่าเลือกในทางที่ก่อให้เกิดผลเสียต่อตนเอง และจะประเมินคุณค่าของตัวแบบโดยการรับเอาสิ่งที่ตนพึงพอใจ และไม่ยอมรับสิ่งที่ตนไม่พึงพอใจ ดังนั้น องค์ประกอบอีกประการหนึ่งในการใช้ตัวแบบต้องมีการจูงใจโดยการให้รางวัลหรือการเสริมแรงทางบวก เพื่อกระตุ้นให้ผู้สังเกตแสดงพฤติกรรมการทำตามตัวแบบออกมา และเป็นการเสริมให้พฤติกรรมนั้นเกิดมากยิ่งขึ้น

ประเภทของตัวแบบ

อาจแบ่งประเภทของตัวแบบได้ 2 ประเภท คือ

1. ตัวแบบที่มีชีวิตจริง (Live model) คือ ตัวแบบที่มีชีวิตซึ่งผู้สังเกตสามารถปฏิสัมพันธ์หรือสังเกตโดยตรงโดยไม่ต้องผ่านสื่อหรือสัญลักษณ์อื่น ตัวอย่างของตัวแบบที่มีชีวิตจริง เช่น พ่อแม่ทั้งขณะลงถึงขณะให้ลูกเห็น ครูทำงานเป็นระเบียบให้นักเรียนเห็น นักเรียนเห็นเพื่อนขยันอ่านหนังสือและทำแบบฝึกหัดมีผลทำให้ผลการเรียนดี นักเรียนคนนั้นจึงขยันอ่านหนังสือและทำแบบฝึกหัดตามอย่าง บุคคลเห็นผู้อื่นเสพเฮโรอีนแล้วมีสุขภาพทรุดโทรมและสังคมรังเกียจไม่มีใครคบด้วยจึงไม่เสพเฮโรอีน เป็นต้น แบนดูรา (ประทีป จินฉี. 2540 : 97 ; อ้างอิงมาจาก Bandura. 1975) ให้ความสำคัญกับการเป็นตัวแบบที่มีชีวิตจริง เพราะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่

ข้อดีของการเสนอตัวแบบที่มีชีวิตจริง

1. ตัวแบบจริงทำให้ผู้สังเกตสนใจและเลียนแบบได้ดีกว่าวิธีอื่น เพราะตัวแบบประเภทนี้มีความใกล้เคียงหรือเหมือนกับสภาพจริงมากที่สุด

2. การเสนอตัวแบบที่มีชีวิตจริงสามารถปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ได้
ข้อจำกัดของการเสนอตัวแบบที่มีชีวิตจริง

1. การฝึกตัวแบบให้แสดงพฤติกรรมที่มีขั้นตอน และแสดงอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้สังเกตกระทำตามนั้นเป็นเรื่องยาก ถ้าตัวแบบแสดงไม่สมจริง ผู้สังเกตอาจไม่สนใจที่จะทำตามตัวแบบพฤติกรรมของตัวแบบนั้น

2. ในระหว่างดำเนินการเสนอตัวแบบที่มีชีวิตจริง หากมีข้อขัดแย้งเกิดขึ้นอาจต้องระงับการดำเนินการ ทำให้เสียเวลาการดำเนินการใหม่ หรืออาจทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้อีก เช่น ขณะให้ผู้สังเกตดูตัวแบบจับสุนัข ลูบหัวและลูบหลังสุนัข เพื่อให้ผู้สังเกตลดความรู้สึกกลัวสุนัข ถ้าระหว่างดำเนินการเสนอตัวแบบดังกล่าว สุนัขเกิดตกใจอะไรขึ้นมา และกระโดดและเห่าด้วยเสียงอันดัง อาจจะทำให้เด็กรู้สึกกลัวสุนัขยิ่งขึ้น หรือความกลัวยังไม่ลดลง และอาจไม่ยอมเข้าร่วมในการดำเนินการ ครั้งต่อไปอีก เป็นต้น

2. ตัวแบบสัญลักษณ์ (Symbolic model) เป็นตัวแบบที่เสนอผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือ การ์ตูน วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น มนุษย์ในปัจจุบันเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ผ่านสื่อเหล่านี้ทั้งที่เป็นรูปธรรม เช่น การแต่งกาย การใช้สินค้า การแสดงอากัปกิริยาต่าง ๆ และที่เป็นนามธรรม เช่น ความเชื่อ ค่านิยม เจตคติ เป็นต้น แบนดูรา (ประทีป จินรี. 2540 : 97 ; อ้างอิงมาจาก Bandura. 1975) เห็นว่าตัวแบบสัญลักษณ์เป็นตัวแบบที่จะมีอิทธิพลต่อมนุษย์มากขึ้น เพราะการเผยแพร่ตัวแบบอย่างกว้างขวาง ทำให้บุคคลได้รับประสบการณ์จำนวนมากผ่านตัวแบบสัญลักษณ์ทางสื่อมวลชน ตลอดจนเทคโนโลยีที่ทันสมัย ทำให้มนุษย์สามารถเก็บภาพการกระทำพฤติกรรมหลาย ๆ อย่างที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว มาศึกษาแบบภาพต่อภาพได้อย่างละเอียด เช่น ตัวแบบที่เกี่ยวกับการสาดิการเลนกีฬา ฯลฯ

ข้อดีของการเสนอตัวแบบสัญลักษณ์

1. ตัวแบบเพียงตัวเดียว สามารถก่อให้เกิดการทำตามตัวแบบพฤติกรรมแก่บุคคลได้เป็นจำนวนมาก อย่างพร้อมเพรียงกันในหลาย ๆ สถานการณ์อย่างกว้างขวาง (Bandura. 1977 : 40) เช่น ตัวแบบจากโทรทัศน์ และหนังสือ เป็นต้น

2. ตัวแบบสัญลักษณ์ เหมาะที่จะใช้กับสภาพการณ์ที่ไม่สามารถสังเกตได้หรือสังเกตได้ยาก เช่น พฤติกรรมที่เกิดมาจากกระบวนการทางปัญญา

3. สามารถจัดกระบวนการเสนอตัวแบบให้เหมาะสมได้ก่อนที่จำไปใช้จริง

4. ตัวแบบสัญลักษณ์เร้าความสนใจ และอยู่แวดล้อมบุคคลอยู่ตลอดเวลา

5. ตัวแบบสัญลักษณ์ สามารถเก็บไว้ใน การเสนอตัวแบบที่ต้องการให้บุคคลกระทำพฤติกรรมตามตัวแบบในทำนองเดียวกันได้

ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ได้ใช้ตัวแบบที่เป็นตัวแบบสัญลักษณ์ เนื่องจากตัวแบบสัญลักษณ์มีความเหมาะสม ดังนี้

1. การเสนอตัวแบบประเภทนี้สามารถปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวแบบที่จะเสนอกับผู้สังเกตให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ได้

2. ผู้สังเกตให้ความสนใจและเลียนแบบได้ดี เพราะรับรู้ตัวแบบประเภทนี้ใกล้เคียงหรือเหมือนกับสภาพจริงมากที่สุด

ปัจจัยเกี่ยวกับตัวแบบที่มีอิทธิพลต่ออัตรา และระดับของการเรียนรู้จากการสังเกต

1. มีลักษณะใกล้เคียงกับผู้สังเกต เช่น อายุ เพศ เชื้อชาติ ทักษะคิด ซึ่งทำให้ผู้สังเกตรู้สึกว่าจะเหมาะสมกับตน และทำให้เกิดความคาดหวังว่า ถ้าตนแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบนั้นก็ได้รับผลกรรมทำนองเดียวกัน

2. มีลักษณะเด่นชัดเป็นพิเศษ ตัวแบบที่มีความเด่นชัด ย่อมดึงดูดให้ผู้สังเกตสนใจได้มากกว่าตัวแบบที่ไม่เด่น

3. ทิศทางของอารมณ์ความรู้สึก หมายถึง ทิศทางของอารมณ์และความรู้สึกที่ผู้สังเกตมีต่อตัวแบบ หากผู้สังเกตชอบตัวแบบ ผู้สังเกตก็จะให้การใส่ใจกับตัวแบบมากกว่าผู้สังเกตที่ไม่ชอบตัวแบบ

4. ความซับซ้อน เหตุการณ์ที่เป็นตัวแบบถ้ามีความซับซ้อนน้อย จะทำให้ผู้สังเกตมีความสนใจมากกว่าเหตุการณ์ปกติที่เป็นตัวแบบที่มีความซับซ้อนมาก และถ้าหากจำเป็นต้องเสนอตัวแบบที่มีความซับซ้อน ผู้เสนอเป็นส่วนย่อย ๆ ให้ความซับซ้อนลดลงจนสามารถดึงดูดให้ผู้สังเกตใส่ใจได้

5. จำนวนตัวแบบ พฤติกรรมหนึ่งๆ หากมีตัวแบบแสดงหลายคนจะเรียกความใส่ใจจากผู้สังเกตได้มาก ประกอบกับตัวแบบที่มีความหลากหลายก็สามารถทำให้บุคคลใส่ใจได้เช่นกัน

6. คุณค่าในการใช้ประโยชน์ ตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้สังเกต หรือแสดงพฤติกรรมแล้วเกิดผลกระทบบางอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อผู้สังเกต ได้รับการใส่ใจมากกว่าตัวแบบที่มีลักษณะตรงกันข้าม (ประทีป จินฉ่ำ, 2540 : 97 – 98)

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม โดยใช้ตัวแบบสัญลักษณ์เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะ โดยเชื่อว่าตัวแบบจะส่งผลต่อกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งจะไปปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญาและส่งผลถึงการมีจิตสาธารณะ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแบบ

ดวงจันทร์ หนูทอง (2533 : 85 – 87) ศึกษาผลของการใช้แม่แบบหนังสือเรียน ที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดมณีเจริญ มิตรภาพที่ 227 จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 24 คน โดยสุ่มจากนักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบต่ำกว่าพัฒนาการทางจริยธรรมในชั้นที่ 3 ลงมาแล้วแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้แม่แบบหนังสือเรียนและกลุ่มควบคุมได้รับการสอนปกติ หลังการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 งานวิจัยของ ศรีนิยา ชัยเพียรเจริญกิจ (2530 : 42) ศึกษาผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการประหยัด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลกันยานุกูล จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน สุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 20 คน โดยกลุ่มทดลองสอนโดยเทคนิคแม่แบบ กลุ่มควบคุมใช้การสอนปกติ หลังการทดลองพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีการประหยัดสูงขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบทำให้นักเรียนมีการประหยัดสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานของ ขจรศักดิ์ จอมหงษ์ (2535 : 78 – 82) ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบสไลด์การ์ตูนที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสามัคคีวิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน สุ่มจากนักเรียนที่มีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคีอยู่ในชั้นที่ 2 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบสไลด์การ์ตูน และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ หลังการทดลอง พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบสไลด์การ์ตูนทำให้นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ประเสริฐศรี เอื้อนครินทร์ (2535 : 52) ได้ทดลองใช้แม่แบบ ซึ่งเป็นสไลด์การ์ตูน เพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่าการใช้เทคนิคแม่แบบดังกล่าวช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยกลุ่มทดลองมีจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์เพิ่มมากขึ้น จากการทดลองของแบนดูรา และรอส และรอส (Bandura , Ross and Ross. 1963 : 3) ที่ศึกษาผลของการใช้ตัวแบบต่อการเลียนแบบ โดยจัดแบ่งตัวแบบเป็น 3 ลักษณะ คือ แม่แบบที่เป็นชีวิตจริง แม่แบบที่เป็นภาพยนตร์แสดงโดยคนจริงและแม่แบบที่ทำเป็นภาพยนตร์การ์ตูน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กก่อนวัยเรียน พบว่า เด็กที่ได้รับตัวแบบก้าวร้าว แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น แต่กลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบไม่ค่อยมีพฤติกรรมก้าวร้าวปรากฏ และตัวแบบที่เป็นภาพยนตร์มีผลต่อพฤติกรรมของผู้สังเกตทัดเทียมกับตัวแบบจากชีวิตจริง

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแบบ สรุปได้ว่า การใช้ตัวแบบสามารถปรับพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ได้แก่ การพัฒนาจริยธรรมด้านต่าง ๆ พัฒนาทัศนคติ พัฒนาสุนทรีย์ ความสามารถทางการเรียน ตัวแบบมีอิทธิพลของผู้สังเกตเป็นอย่างมาก การใช้ตัวแบบโดยวิธีต่าง ๆ ที่เด็กสนใจและเหมาะสมกับวัยเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กยอมรับพฤติกรรมนั้นมาปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้นำตัวแบบสัญลักษณ์โดยการสร้างเรื่องที่มีตัวละครแสดงถึงการเป็นผู้มีจิตสาธารณะมาใช้ในการสร้างจิตสาธารณะให้กับเด็ก

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมหรือ Minitext มาจากคำว่า Miniature กับ Text หมายถึง หนังสือเรียนที่ย่อส่วนเรื่องลงเป็นเรื่องสมบูรณ์สั้น ๆ หยาบฉวยง่าย เบา เหมาะสมกับมือเด็ก ใช้เวลาสั้น ๆ อ่านจบภายในเล่ม เน้นความคิดรวบยอดเพียงความคิดเดียวไม่ซับซ้อน โดยยังคงรักษาโครงสร้างที่สมบูรณ์ของหนังสือเรียนอย่างครบถ้วน ส่วนหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมนั้น คือ หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่เป็นการสร้างเนื้อหาให้มีคุณลักษณะเป็นวรรณกรรม มีเค้าโครงเรื่อง เนื้อหา แก่นสาระ ฉาก ตัวละคร และคำนิยมในสังคมของคนแต่ละยุคแต่ละสมัย ซึ่งย่อมแตกต่างกันไปตามสถานการณ์สิ่งแวดล้อมของแต่ละสังคม

แม้มาส ชาวลิต (2509 : 16-17) ได้ให้ความหมายหนังสือสำหรับเด็กว่า "วรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน หมายถึงหนังสือที่เด็กในวัยเล่าเรียนอาจเลือกอ่านเองเพื่อความเพลิดเพลินเพราะความอยากรู้หรือเพื่อใช้ประกอบการศึกษา"

รัชณี ศรีไพรวรรณ (2508 : 28) ได้ให้ความหมายของหนังสือสำหรับเด็กว่า "หนังสือสำหรับเด็ก หมายถึง หนังสือสำหรับเด็กประเภทให้ความบันเทิง อาจเป็นนิยาย นิทาน วรรณคดีประเภทต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับเด็ก หรืออาจเป็นเรื่องจริงจากชีวประวัติบุคคลหรือวิทยาศาสตร์ แต่มีวิธีการเขียนที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละวัย หนังสือสำหรับเด็กเป็นหนังสือที่ให้ทั้งความสนุกสนานเพลิดเพลินและความรู้ต่าง ๆ อันแตกต่างไปจากหนังสือแบบเรียน (Text book)

วิริยะ สิริสิงห (2514 : 454) ได้ให้ความหมายของวรรณกรรมสำหรับเด็กว่า หมายถึง "วารสารและหนังสือที่เขียนขึ้นสำหรับเด็ก และจะต้องเขียนให้เด็กอ่านอย่างเพลิดเพลินด้วยความสนใจ เพิ่มพูนความสามารถในการอ่านและเข้าใจภาษาจนเกิดนิสัยรักการอ่านหนังสือ"

ดังนั้น หนังสือสำหรับเด็กที่ดีจึงควรต้องให้ทั้งสาระและความบันเทิงแก่เด็ก เป็นหนังสือที่มีคุณภาพ ดังที่ หทัย ดันหยง (2529 : 12) กล่าวว่า หนังสือสำหรับเด็กที่ดีมีคุณภาพย่อมมีลักษณะเป็นวรรณกรรม และวรรณกรรมที่ดีเด่นก็มีคุณลักษณะเป็นวรรณคดีที่ทรงคุณค่าเช่นเดียวกัน หนังสือสำหรับเด็กที่ดีมีลักษณะเป็นวรรณกรรม แต่ในเวลาเดียวกันวรรณกรรมทั่ว ๆ ไปย่อมเป็นแหล่งสร้างสรรค์หนังสือสำหรับเด็กให้เกิดคุณค่าทางศิลปกรรม หรืออาจกล่าวได้ว่า การสร้างหนังสือสำหรับเด็กก็คือ "การใช้ทรัพยากรทางวรรณกรรมให้เป็นประโยชน์แก่การศึกษาเล่าเรียนของเด็กนั่นเอง"

นอกจากนี้ หทัย ดันหยง (2529 : 16) ยังได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการสร้างหนังสือสำหรับเด็กว่าลักษณะโดยทั่ว ๆ ไปการสร้างหนังสือสำหรับเด็กไทยมีวัตถุประสงค์สำคัญ โดยสรุปดังนี้

1. เพื่อปลูกฝังทัศนคติ คำนิยม คุณธรรม และวัฒนธรรมอันดีงามตามขนบธรรมเนียมประเพณีของไทย
2. เพื่อช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์
3. เพื่อให้เด็กได้รับความบันเทิงใจ ความเพลิดเพลิน และความสนุกสนาน
4. เพื่อช่วยให้เกิดความพร้อมในการอ่าน

5. เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่าน และเป็นสื่อนำไปสู่การแสวงหาความรู้ และประสบการณ์ด้านต่าง ๆ
6. เพื่อเสริมสร้างลักษณะนิสัยอันดีงาม รวมทั้งลักษณะนิสัยในการอ่าน รักการอ่าน และอ่านหนังสือเป็น
7. เพื่อให้เด็กใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ด้วยการอ่านอันเป็นหนทางเพื่อดับความฟุ้งซ่าน ยับยั้งนิสัยมั่วสุม เทียวเตร่ ประพุดินออกลุ่มนอกทางโดยเปล่าประโยชน์
8. เพื่อช่วยให้ชีวิตของเด็กเกิดโลกทรรศน์ มีความรู้กว้างไกล ทนโลกทันเหตุการณ์
9. เพื่อถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรมและสร้างศรัทธาในเอกลักษณ์ไทยอันเป็นผลดีแก่การสร้าง ความมั่นคงของชาติบ้านเมือง
10. เพื่อให้เป็นคุณค่าของความเป็นชาติไทย คนไทย และสถาบันของชาติไทย

บันลือ พงษ์ตะวัน (2521 : 1) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของหนังสือสำหรับเด็กว่า วรรณกรรมสำหรับเด็ก เป็นผลงานเกี่ยวกับหนังสือที่มีรูปแบบต่าง ๆ กัน ที่มุ่งใช้ภาษาเนื้อหาสาระให้ง่ายเหมาะสมกับวัยของเด็กที่จะเข้าใจ ได้ดี ทั้งนี้ก็เพื่อให้เด็กผู้อ่านได้รับประโยชน์ ดังนี้คือ

- ฝึกทักษะในการอ่าน
- ได้แนวคิดในการประพฤติปฏิบัติ
- ได้รับความเพลิดเพลิน

รัฐจวน อินทรกำแหง (2520 : 100 – 118) ได้กล่าวถึง วรรณกรรมที่ดีสำหรับเด็กว่า วรรณกรรมที่ดีสำหรับเด็ก หมายถึง วรรณกรรมหรือหนังสือที่เด็กอ่านได้ด้วยความเพลิดเพลินสนุกสนาน โดยไม่มีการบังคับให้อ่าน ทั้งนี้เพราะวรรณกรรมหรือหนังสือสำหรับเด็กนั้น ๆ มีเนื้อหาสาระตรงกับ ความสนใจของเด็ก และเป็นหนังสือที่มีรูปเล่มสวยงามสะดุดตาไม่ว่าจะเป็นหนังสืออ่านเพื่อความเพลิดเพลิน หรือหนังสือ สารคดีวิชาการก็ตาม ลักษณะของวรรณกรรมสำหรับเด็กที่ดีมีดังนี้

1. ตรงกับความสนใจของเด็ก เนื้อเรื่องเหมาะสมกับความสนใจและความต้องการของเด็ก ซึ่งมีอยู่ ตามธรรมชาติ ได้แก่ ความชอบ ความต้องการความรัก ความเอาใจใส่ ความต้องการการยอมรับ ความ ต้องการอยากเป็นคนเก่ง คนดี เป็นต้น เรื่องที่ตรงกับความสนใจของเด็กจึงควรมีลักษณะดังนี้

- 1.1 เป็นเรื่องสนุกให้ความเพลิดเพลิน
- 1.2 ส่งเสริมจินตนาการ วัยเด็กเป็นวัยที่มีจินตนาการ และชอบสร้างจินตนาการให้ ออกมา เป็นรูปเป็นร่างอยู่แล้ว จึงเป็นการช่วยส่งเสริมให้โอกาสเด็ก
- 1.3 ส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจ เป็นเรื่องที่กล่าวถึงความสำเร็จของตัวละครในเรื่อง ทำให้ เด็กเกิดความภาคภูมิใจ เกิดความคติวิจารณ์ญาณ
- 1.4 สนองอารมณ์ที่ปรารถนา เช่น อยากเป็นคนเก่ง อยากเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จ หนังสือที่มีเนื้อหาสนองอารมณ์ต่าง ๆ ของเด็ก มักเป็นที่พอใจของเด็ก
- 1.5 ส่งเสริมความรู้ เป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมอย่างง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพ และกล่อมเกลาคิดใจเด็กให้ประณีต

2. คำโครงเรื่องไม่ซับซ้อน มีแนวของเรื่องเด่นชัด เด็กสามารถเข้าใจได้โดยง่าย เรื่องกระชับไม่เยิ่นเย้อ ตัวละครอยู่ในวัยใกล้เคียงกับเด็ก

3. สำนวนภาษา เป็นภาษาง่าย ๆ ตรงไปตรงมา เด็กสามารถเข้าใจได้

4. ภาพประกอบ นับเป็นหัวใจสำคัญของหนังสือสำหรับเด็ก เด็กชอบความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ชอบอ่านด้วยภาพมากกว่าตัวหนังสือ ภาพประกอบจึงต้องเป็นภาพที่มีความรู้สึก มีชีวิต มีความเคลื่อนไหว สอดคล้องกับเนื้อเรื่องอธิบายเรื่องได้

5. รูปเล่ม มีรูปลักษณะภายนอกเป็นที่น่าพอใจ ขนาดรูปเล่มกระทัดรัดเหมาะมือเด็ก ทนทานต่อการจับต้อง กระดาษดีมีคุณภาพ ใช้ตัวหนังสือขนาดใหญ่เหมาะกับวัยของเด็ก การพิมพ์ชัดเจน ข้อความในแต่ละบรรทัดไม่ยาวเกินไป การเย็บเล่มต้องแข็งแรงเป็นพิเศษ และควรเป็นปกแข็งหรือค่อนข้างแข็ง

ปราณี เชียงทอง (2526 : 134 – 136) ได้กล่าวถึง การเขียนเรื่องที่มีลักษณะเป็นวรรณกรรมสร้างสรรค์สำหรับเด็ก ซึ่งได้สรุปว่า ได้แก่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่อไปนี้

1. การสร้างสรรค์การดำเนินชีวิตที่ดี
2. การสร้างสรรค์ประสบการณ์ และทักษะของเด็ก
3. สะท้อนภาพสังคมให้เด็กเห็น เรื่องประเภทนี้ช่วยปลูกฝังทัศนคติที่ดีในการมองโลก และชีวิต ให้เด็กตระหนักถึงปัญหาสังคม และเศรษฐกิจที่ผู้ใหญ่กำลังเผชิญอยู่ เพื่อให้เด็กรู้จักคิดหาทางแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ทำให้เด็กรู้จักคิดเป็นด้วย
4. การสร้างสรรค์ด้วยการสื่อสารความเข้าใจอันดีระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ พ่อแม่และบุคคลรอบข้าง แสดงให้เห็นข้อขัดแย้ง ความไม่เข้าใจความต้องการของเด็ก ช่วยลดข้อขัดแย้งระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่
5. เชิดชูศิลปวัฒนธรรมไทย เป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้ความเข้าใจ ในศิลปวัฒนธรรมอันดีงามของไทย ให้เด็กเกิดความภูมิใจในเอกลักษณ์ของความเป็นไทยและชาติไทย
6. การส่งเสริมอนุรักษ์ธรรมชาติ สะท้อนสภาพชีวิตที่อยู่ไกลและใกล้ธรรมชาติ และปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากสภาพแวดล้อม
7. ส่งเสริมให้เด็กรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

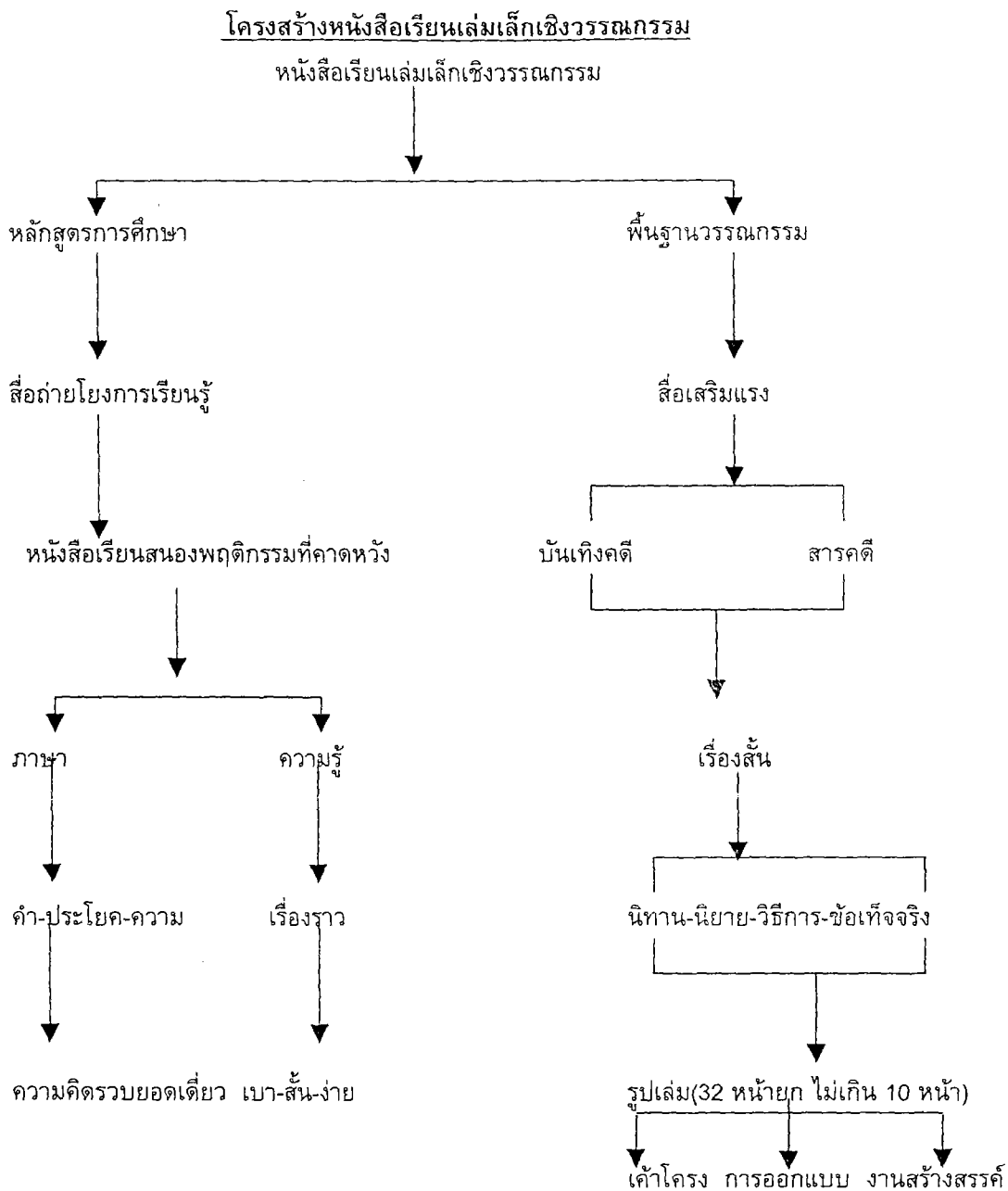
วัตถุประสงค์ของการสร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

การสร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมมีวัตถุประสงค์ เพื่อเป็นสื่อสำคัญในการเรียนการสอน ดังนั้น

1. เพื่อเป็นการสร้างสื่อวัตกรรมการมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอน
2. เพื่อใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เป็นแกนนำไปสู่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นการพัฒนาการอ่านเพื่อสร้างทักษะการอ่านของนักเรียนให้สูงขึ้น
3. เพื่อใช้ในการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน
4. เป็นปัจจัยสนองการเรียนเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดย่อย
5. เป็นปัจจัยสนองการเรียนเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
6. เป็นสื่อที่ครูมีความสามารถในการสร้างได้ด้วยตนเอง
7. เพื่อใช้ในการเสริมความสมบูรณ์ให้กับสื่อใหญ่ ซึ่งครอบคลุมไม่ทั่วถึง
8. เพื่อเป็นการประหยัดทรัพยากรในการผลิตแต่ให้ประโยชน์สูงและตรงตามความต้องการ
9. สามารถสร้างเพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่นแต่ละแห่งได้

โครงสร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม มีโครงสร้างของหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ในแต่ละองค์ประกอบตามนิยามจิตสาธาณะ โดยพิจารณาหลักการตามรายละเอียดดังนี้

ภาพประกอบ 5 แผนภูมิแสดงโครงสร้างของหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

คุณลักษณะเด่นของหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

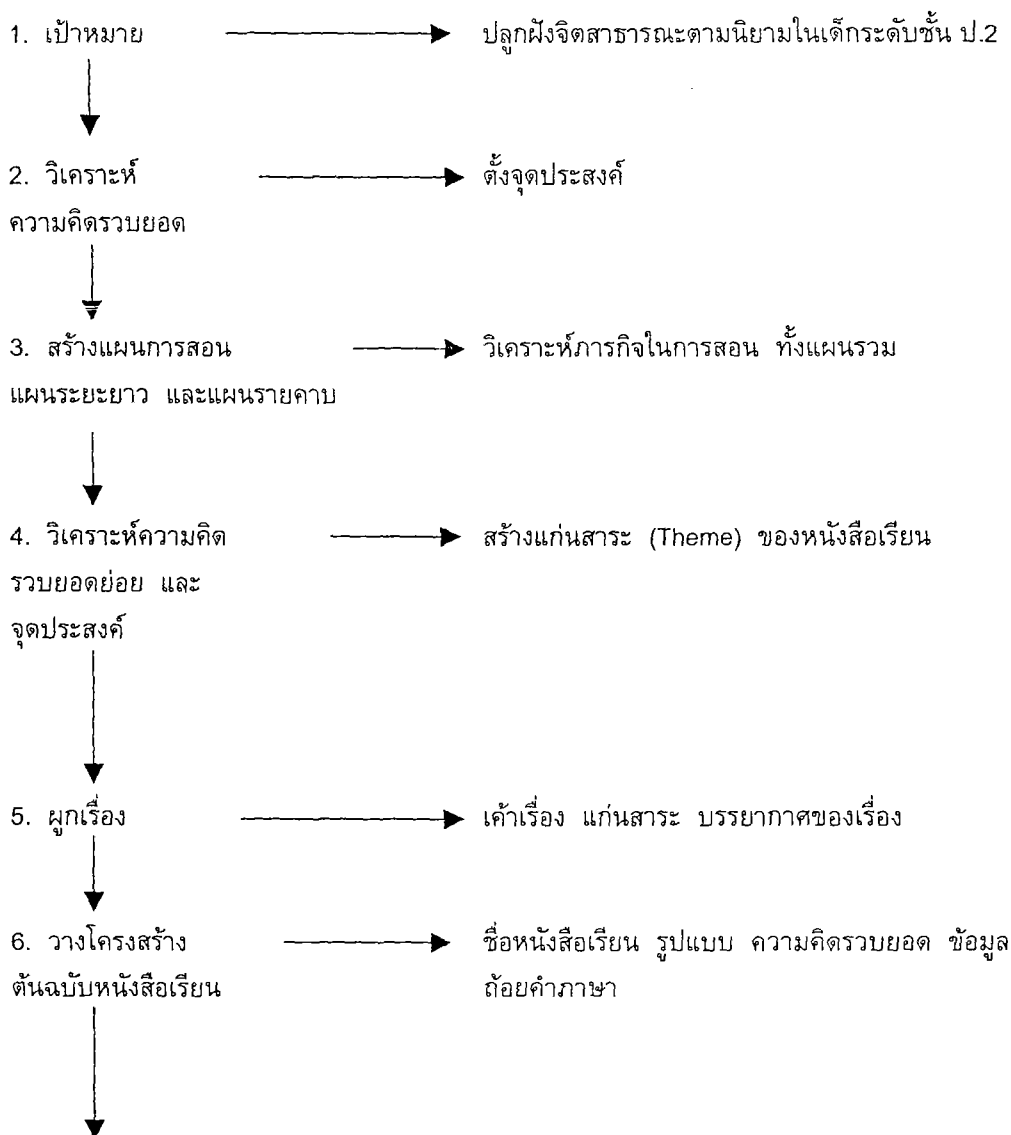
ด้วยคุณลักษณะของหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม มีองค์ประกอบที่แสดงให้เห็นความสำคัญของลักษณะเด่น ดังนี้

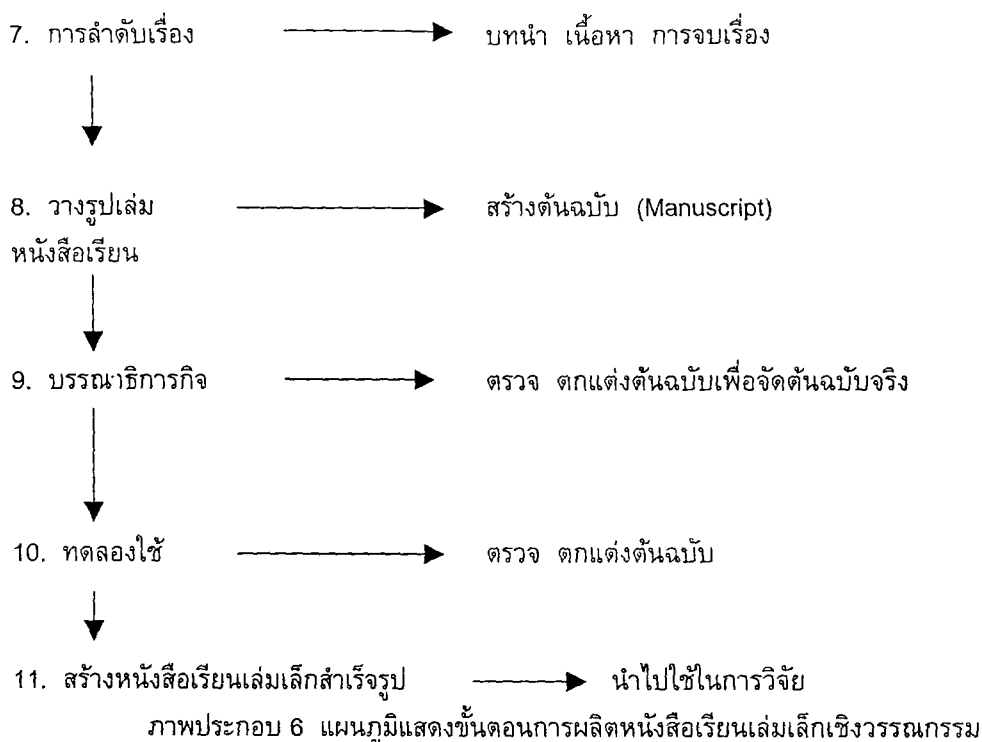
1. บัณฑิตสนองการเรียนรู้ในความคิดรวบยอดรายย่อย (Sub – Concepts and Miniconcepts)
2. บัณฑิตสนองการเรียนรู้ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (Terminal Behavior Objective)
3. สร้างสรรค์ด้วยตนเอง (Self – Creativity) ครูผู้สอนบทเรียน – เด็กผู้เรียน

4. คุณลักษณะเอกประสงค์ (Multiple Purpose) และเป็นสากล (Universalization) ใช้ได้ทุกโรงเรียน เสริมความสมบูรณ์ให้กับสื่อใหญ่ ซึ่งครอบคลุมไม่ทั่วถึง
5. อยู่ในขีดความสามารถในการผลิตได้ด้วยตนเองในกิจกรรมการเรียนการสอน (Self-Production)
6. ประหยัด (Economy) เวลา ทรัพยากร วัสดุ แรงงาน สถานที่
7. เกิดขึ้นจากวัฒนธรรมท้องถิ่น (Legend – Culture)
8. สอดคล้องกับการรับรู้ทางภาษา (Language Acquisition)
9. เป็นนวัตกรรมทางการสอน (Instructional Innovation) หทัย ตันหยง (2532 : 68)

ขั้นตอนการผลิตหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม มีขั้นตอนและยึดหลักในการผลิต โดยพิจารณาหลักการตามหัวข้อดังนี้

ขั้นตอนการเขียนโครงร่างต้นฉบับ

ในการเขียนโครงร่างต้นฉบับหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมในขั้นแรกนั้น ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1. เงาเรื่อง (Ideal Title)
2. แนวคิดโครงร่างตามจินตภาพ (Plotting)
3. แก่นเรื่อง (Theme) เป็นเรื่องราวและเห็นภาพพจน์สั้น ๆ
4. ตัวแสดงพฤติกรรม (Character) แสดงออกให้เห็นภาพพจน์ของเรื่องราวสั้น ๆ ให้เห็น
5. ฉาก (Atmosphere) ประกอบขึ้นหลาย ๆ ฉาก สีสัน ให้ความรู้สึกรวมกันหลาย ๆ ฉากเข้าเป็นรูปเล่ม
6. ภาพพจน์ (Figure of Speech) มองเห็นภาพสะท้อนให้ด้านความรู้สึกคล้ายตามไม่เห็นด้วย สอดคล้อง

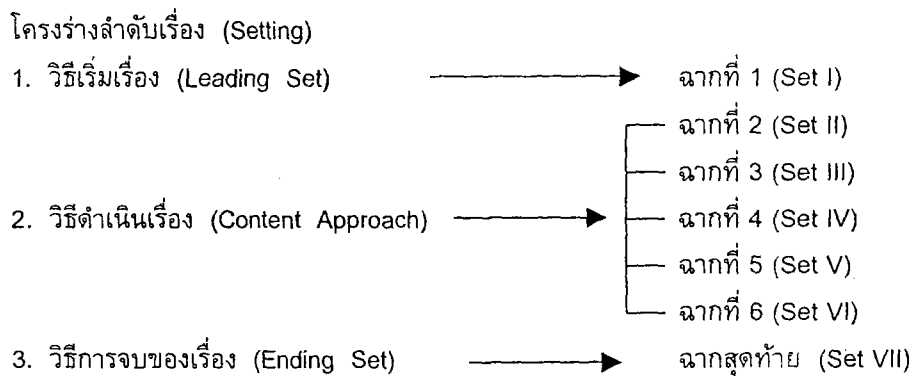
ขั้นตอนการเขียนโครงร่างต้นฉบับ (Manuscript)

การเขียนโครงร่างต้นฉบับของหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. ชื่อเรื่องและเรื่องราวที่เขียน (Title)
2. การกำหนดแกนพื้นฐานและรูปแบบของวรรณกรรม (Genre and Format) มีทั้งรูปแบบของหนังสือร้อยแก้ว ร้อยกรอง ขนาดของหนังสือ เนื้อหาสอดคล้องกับวิชาที่เรียน
3. เนื้อหาสาระ (Story Content) เป็นประเภทร้อยแก้ว ร้อยกรอง ความเรียง
4. มโนทัศน์หรือความคิดรวบยอดเดียว (Single Concept) มีเนื้อความที่มุ่งเน้นที่ความคิดรวบยอดเดียว
5. ข้อมูลหลักฐาน (Fact) มีการให้ข้อมูลที่เกิดจากการบันทึกเหตุการณ์ทั่ว ๆ ไป ตัวเลข บุคลิก ลักษณะตัวละครที่จัดใส่ลงไป
6. ถ้อยคำภาษา (Wording) ขยายจากศัพท์เป็นบทละคร สนทนาระหว่างบุคคลของตัวละครในเรื่องนั้น ๆ ท้าย ดันหยง (2532 : 70)

ขั้นตอนการเขียนลำดับเรื่อง (Setting)

การเขียนโครงร่างลำดับเรื่อง จะดำเนินเป็นขั้นตอนในแต่ละฉากติดต่อกันไปอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีลำดับขั้นตอนดังนี้

ภาพประกอบ 7 แผนภูมิแสดง 4 ขั้นตอนการเขียนลำดับเรื่อง

ขั้นตอนการเขียนโครงร่างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

โครงร่างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เป็นหนังสือที่มีขนาด 32 หน้ายก โดยมีส่วนประกอบกันขึ้นเป็นรูปเล่มดังนี้

1. ส่วนปก ประกอบด้วย ชื่อเรื่องหนังสือ ชื่อผู้แต่ง ชนิดของหนังสือเรียน
2. คำนำ ประกอบด้วย พฤติกรรมการเขียนที่บอกแนวความคิด หลักการ ความเป็นมา จุดประสงค์/เป้าหมาย และประกาศคุณูปการ
3. เนื้อหา ประกอบด้วย พฤติกรรมที่แสดงออกมาจากตัวละคร ภายในเรื่องที่มีความคิดรวบยอดเดียวในเนื้อหา
4. ส่วนเสริม ประกอบด้วย วิธีใช้ ข้อแนะนำ กิจกรรม และประวัติผู้แต่ง หทัย ตันหยง (2532 : 71)

จากเอกสารดังกล่าว จะเห็นว่าหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม มีขั้นตอนการผลิตที่เป็นกระบวนการ มีเพียงความคิดรวบยอดเดียวไม่ซับซ้อนให้ความสนุกเพลิดเพลิน ปลูกฝังนิสัยรักการอ่านอย่างวิเคราะห์ อีกทั้งมีรูปเล่มแนวใหม่ ทำทลายความสามารถของเด็ก และสอดคล้องกับวัยของเด็กซึ่งอยู่ในช่วง 8 - 9 ปี ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเพื่อใช้ในการพัฒนาจิตสาธารณะ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สามารถประมวลพอสังเขปได้ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

หทัย ตันหยง (2532. บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเพื่อเป็นสื่อพัฒนาการอ่านในระดับประถมศึกษา โดยใช้การสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่ใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาที่ใช้หนังสือเรียนปกติเชิงวรรณกรรม ซึ่งผลวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนระหว่างการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมสูงกว่าการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา โดยใช้หนังสือเรียนปกติเชิงวรรณกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 กนกวรรณ ชื่นชม (2532 : 69) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนปกติกับวิธีสอนชุดจูลบทที่มีหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยชุดการเรียนจูลบทที่มีหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เป็นสื่อมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนปกติที่เรียน โดยใช้หนังสือปกตಿಯามีนัยสำคัญทางสถิติที่มีระดับ .01 ปรียาลักษณ์ พิลากุล (2535 : 59) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับสื่อหนังสือเรียนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมมีผลสัมฤทธิ์ และความสนใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยสื่อหนังสือเรียนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 สุชาติา จันทร์แพง (2536 : 81) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของสื่อแบบเรียนเล่มเล็ก เพื่อซ่อมเสริมการวิเคราะห์โจทย์ปัญหาการคูณ และการหารวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการประเมินผลหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมโดยใช้สื่อแบบเรียนเล่มเล็กสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการประเมินผลก่อนการซ่อมเสริม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าสื่อแบบเรียนเล่มเล็กที่ใช้สอนซ่อมเสริมการวิเคราะห์โจทย์ปัญหาการคูณ และการหาร มีประสิทธิภาพสูงน่าเชื่อถือได้

งานวิจัยต่างประเทศ

การศึกษาของฟิลลิปส์ (จิรภา มาลัยธรรม 2541 : 63 ; อ้างอิงมาจาก Phillips. 1986 : 36) ได้วิจัยเรื่องการใช้วรรณกรรมสำหรับเด็กเป็นเครื่องช่วยในการพัฒนาภาษาเขียนของเด็ก การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการทดลองในโรงเรียนชนบทรัฐนิวฟาวด์แลนด์ (New Foundland) โดยใช้กลุ่มประชากรเป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มทดลองมาหนึ่งชั้นเรียน อีกห้าชั้นเรียนที่เหลือเป็นกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองเขียน และอ่านวรรณกรรมสำหรับเด็กที่ได้คัดเลือกมาแล้ว ได้แก่ กวีนิพนธ์ นิทาน เทพนิยาย โดยกำหนดหัวข้อสำคัญในการพิจารณา คือ ในด้านเนื้อหา การใช้ศัพท์ โครงสร้างประโยค การแสดงออกทาง การเขียนและความคิดริเริ่ม ผลการทดลองปรากฏว่า การได้อ่านวรรณกรรม ช่วยทำให้เด็กนักเรียนกลุ่มทดลองมีมาตรฐานการเขียนและการแสดงออกทางพัฒนาการด้านภาษาดีกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้ยังใช้เทคนิคของวรรณกรรมพัฒนาภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลการวิจัยนี้จึงเป็นประโยชน์ในการใช้วรรณกรรมสำหรับเด็กช่วยพัฒนาภาษาและความคิดที่กว้างขวาง รวมทั้งรูปแบบการเขียนที่ดีแก่เด็กด้วย

วิลสันและคนอื่น ๆ (จิรภา มาลัยธรรม 2541 : 63 ; อ้างอิงมาจาก Wilson and others. 1986 : 32) ได้ศึกษานิสัยการอ่านหนังสือของเด็ก : บรรทัดฐานใหม่ของวรรณกรรม กล่าวคือ การอ่านช่วยเพิ่มแนวความคิดร่วมสมัยให้กับเด็ก ซึ่งเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ วรรณกรรมสำหรับเด็ก และผลิตผลจากการอ่านจะช่วย

ให้เข้าใจกระบวนการและธรรมชาติของภาษา รวมทั้งการเรียนรู้ภาษาด้วย ผลจากการทดลองที่ได้นำมาวิเคราะห์พบว่า เด็กมีความเข้าใจภาษามากขึ้นใช้คำศัพท์ได้มากขึ้น มีความเร็วในการอ่านดี ซึ่งถ้าเป้าหมายในการสอนอ่านวรรณกรรมประสบความสำเร็จเช่นนี้ เด็กก็จะเห็นความสำคัญของการอ่านและสามารถที่จะอ่านหนังสือเป็นกิจนิสัยจากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

จะเห็นได้ว่าการนำเอาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม มาใช้ในการเรียนการสอนนั้นช่วยพัฒนาการอ่าน ทำให้เด็กสนใจเรียนและส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากหนังสือเหล่านั้นสร้างขึ้นโดยยึดหลักให้สอดคล้องกับความสนใจของเด็ก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้สร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่บรรจุเนื้อหาจิตสาธารณะตามความหมายในนิยามศัพท์เฉพาะ จำนวน 12 เล่ม โดยเชื่อว่า หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จะสามารถพัฒนาจิตสาธารณะให้เกิดขึ้นในเด็กได้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศกับการปลูกฝังจิตสาธารณะ

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศกับการปลูกฝังจิตสาธารณะเท่าที่ผ่านมา ยังไม่พบว่า มีผู้ทวิวิจัยในด้านนี้ แต่ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศที่มีลักษณะในทำนองเดียวกับพฤติกรรมจริยธรรม เช่น พฤติกรรม การรักษาความสะอาด พฤติกรรมการอนุรักษ์พลังงาน พฤติกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ จากการศึกษางานวิจัยส่วนหนึ่งจะพบว่า เพศหญิงจะมีพฤติกรรมที่น่าจะเกี่ยวข้องกับจริยธรรมสูงกว่าเพศชาย

ลักษณะที่ส่งเสริมจริยธรรมของดวงเดือน พันธุมนาวิน (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2524 : 113) ให้ผลการวิจัยการพัฒนาลักษณะต่าง ๆ ของเด็กเพศหญิงเปรียบเทียบกับเด็กเพศชายพบว่า เด็กเพศหญิงมีพัฒนาการทางภาษาดีกว่า เด็กเพศชาย ทำให้เด็กเพศหญิงมีความฉลาดและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กเพศชาย ซึ่งอาจทำให้เด็กเพศหญิงมีความเข้าใจกฎเกณฑ์ที่เป็นข้อเรียกร้องทางสังคมได้เร็วและมากกว่าเด็กเพศชาย เด็กเพศหญิงมีการคล้อยตามสังคมสูงกว่าเด็กเพศชาย แต่ลักษณะการยึดมั่นต่อสังคมจะทำให้พัฒนาการทางจริยธรรม ของเพศหญิงช้าลงกว่าเพศชายในช่วงอายุวัยรุ่นตอนปลาย และวัยผู้ใหญ่ตอนต้น สอดคล้องกับการศึกษาของ สุรีย์ กาญจนวงศ์ (2527 : 84) ทำการวิจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์ต่อความมีวินัยของประชาชนชาวไทย โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งเป็นเพศชาย 100 คน เพศหญิง 100 คน พบว่า นักเรียนหญิงมีค่านิยมในการรักษาความสะอาดมากกว่านักเรียนชายเช่นเดียวกับการศึกษาของ ธรรมบุญ ทวีกุล (2530:87) ที่ศึกษาพฤติกรรมการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมสวนสาธารณะของประชาชน โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งเป็นเพศชาย 50 คน เพศหญิง 50 คน พบว่าเพศเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมสวนสาธารณะในกรุงเทพมหานคร สอดคล้องกับ ฉัตรชัย เจียมอมรรัตน์ (2531 : 82) ทำการศึกษาค่านิยมในการประหยัดพลังงานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 5 โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่า เพศมีผลต่อความสำคัญในการอนุรักษ์พลังงาน

จากการที่เด็กหญิงมีความเข้าใจกฎเกณฑ์ที่เป็นข้อเรียกร้องทางสังคมได้เร็ว และมากกว่าเด็กชาย อาจทำให้เด็กหญิงเข้าใจประเด็นที่เสนอในหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ว่าการมีจิตสาธารณะเป็นเรื่องสำคัญสำหรับสังคมได้ดีกว่าเด็กชาย จึงคาดได้ว่าเด็กหญิงที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมจะมีจิตสาธารณะสูงกว่าเด็กชายที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีการดำเนินการทดลอง
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 4 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 147 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 สุ่มมา 2 ห้องเรียน จับฉลากเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 1 ห้องเรียน ในแต่ละห้องสุ่มนักเรียนแบ่งเป็น เพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 4 กลุ่ม จำนวน 60 คน

ได้กลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นดังนี้

กลุ่มที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คน

กลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คน

ได้กลุ่มตัวอย่างของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังตาราง

ตาราง 1 แสดงกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เพศ \ กลุ่ม	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
ชาย	15 คน	15 คน
หญิง	15 คน	15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดจิตสาธารณะ
2. หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบจิตสาธารณะ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดจิตสาธารณะ

ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดจิตสาธารณะตามลำดับขั้นดังนี้

1.1 ศึกษา นิยาม ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อวิเคราะห์ความหมายและขอบข่าย ตลอดจนพฤติกรรมของผู้ที่มีจิตสาธารณะจากเอกสารต่าง ๆ

1.2 เขียนนิยามและกำหนดพฤติกรรมของผู้มีจิตสาธารณะ 3 องค์ประกอบ 6 ตัวชี้วัด ซึ่งได้จากเอกสารในข้อ 1 โดยเขียนในรูปแบบเชิงปฏิบัติการ ได้แก่

องค์ประกอบที่ 1 การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ก่อให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม ประกอบด้วย

ตัวชี้วัดที่ 1 การดูแล

ตัวชี้วัดที่ 2 ลักษณะการใช้

องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแล ประกอบด้วย

ตัวชี้วัดที่ 3 การทำตามหน้าที่ที่ถูกต้องกำหนด

ตัวชี้วัดที่ 4 การรับอาสาทำบางอย่างเพื่อส่วนรวม

องค์ประกอบที่ 3 การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวม ประกอบด้วย

ตัวชี้วัดที่ 5 ไม่เอาของส่วนรวมมาเป็นของตน

ตัวชี้วัดที่ 6 เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม

1.3 สร้างคำถามตามนิยามของจิตสาธารณะที่กำหนด ดังนี้ ผู้วิจัยทำการสังเกตของที่เป็นสาธารณะในชั้นเรียนหรือบริเวณโรงเรียน ที่นักเรียนมีโอกาสจะแสดงพฤติกรรมตามองค์ประกอบและตัวชี้วัด ตัวอย่างเช่น

- การใช้แก้วน้ำของส่วนรวม
- การใช้หนังสือนิทานในมุมหนังสือของห้องเรียน
- การใช้ของเล่นร่วมกัน เป็นต้น

จากนั้นผู้วิจัยทำการสร้างข้อคำถามการมีจิตสาธารณะของนักเรียนเป็นแบบสถานการณ์ ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัด คำตอบที่ให้เลือกเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 3 ระดับ ได้ข้อคำถามทั้งสิ้น 30 ข้อ แบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 การดูแลรักษาลักษณะการใช้

ตอนที่ 2 การทำตามหน้าที่ที่ถูกกำหนดการรับอาสาทำบางอย่างเพื่อส่วนรวม

ตอนที่ 3 ไม่เอาของส่วนรวมมาเป็นของตน เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม ด้านละ 5 ข้อคำถาม การให้คะแนนแต่ละระดับมีน้ำหนักคะแนน โดยยึดหลักดังนี้

ข้อความทางบวก

- ให้คะแนน 2 สำหรับนักเรียนที่ตอบ ทำทุกครั้ง
- ให้คะแนน 1 สำหรับนักเรียนที่ตอบ ทำบางครั้ง
- ให้คะแนน 0 สำหรับนักเรียนที่ตอบ ไม่เคยทำเลย

ข้อความทางลบ

- ให้คะแนน 2 สำหรับนักเรียนที่ตอบ ไม่เคยทำเลย
- ให้คะแนน 1 สำหรับนักเรียนที่ตอบ ทำบางครั้ง
- ให้คะแนน 0 สำหรับนักเรียนที่ตอบ ทำทุกครั้ง

1.4 ตรวจสอบคุณภาพขั้นต้นของแบบทดสอบ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามปฏิบัติการและตรวจสอบภาษาแล้วนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

1.5 นำแบบวัดที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนวัดพลับพลาชัย สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 73 คน

1.6 การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดจิตสาธารณะ ได้ค่าความเชื่อมั่นแบบความคงที่ภายใน ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7148

องค์ประกอบที่ 2 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7723

องค์ประกอบที่ 3 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8424

รวมทั้งฉบับได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8320

ตัวอย่างข้อคำถาม

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ในช่อง ที่นักเรียนปฏิบัติตามข้อคำถาม

ข้อคำถาม	ตัวเลือก
<p><u>องค์ประกอบที่ 1</u> ตัวชี้วัดที่ 1 การดูแลรักษา</p> <p>1. เมื่อนักเรียนนำแก้วน้ำของห้องเรียนไปใช้แล้ว นักเรียนได้ทำความสะอาดแก้วน้ำนั้นแล้ววางไว้ที่เดิม</p>	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
<p><u>องค์ประกอบที่ 1</u> ตัวชี้วัดที่ 2 ลักษณะการใช้</p> <p>1. เมื่อนักเรียนยืมหนังสือของห้องสมุดกลับบ้าน นักเรียนได้ขีดเขียนข้อความต่าง ๆ ลงในหนังสือนั้น</p>	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
<p><u>องค์ประกอบที่ 2</u> ตัวชี้วัดที่ 3 การทำตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด</p> <p>1. เมื่อคุณครูมอบหมายงานให้นักเรียนไปยกสมุดแบบฝึกหัด มาแจกให้เพื่อนนักเรียนจะรีบไปยกด้วยความเต็มใจ</p>	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
<p><u>องค์ประกอบที่ 2</u> ตัวชี้วัดที่ 4 รับผิดชอบต่อส่วนรวม</p> <p>1. เมื่อเห็นว่าถังขยะในห้องเรียนเต็มแล้วนักเรียนจะนำไปเททิ้ง</p>	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
<p><u>องค์ประกอบที่ 3</u> ตัวชี้วัดที่ 5 หน้าที่ของส่วนรวมมาเป็นของตน</p> <p>1. เมื่อนักเรียนนำดินสอสีของส่วนกลางไประบายสีรูปภาพเสร็จแล้วนักเรียนจะนำกลับมาวางไว้ที่เดิม</p>	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
<p><u>องค์ประกอบที่ 3</u> ตัวชี้วัดที่ 6 แบ่งปันหรือเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม</p> <p>1. เมื่อถึงเวลาพักรับประทานอาหาร นักเรียนจะรีบวิ่งไปปรับสภาพอาหารโดยไม่สนใจคนที่เข้านั่งอยู่ก่อน</p>	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง

2. หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยสร้างเป็นหนังสือชุดการพัฒนาจิตสาธารณะ ประกอบด้วยเนื้อหา 3 ด้านคือ ด้านการหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ก่อให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม ด้านการถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแล ด้านการรักษาสิทธิในการรักษาของส่วนรวม ตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎี หลักการ และวิธีการผลิต หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมจากเอกสาร หนังสือการสร้างสรรค์วรรณกรรมและหนังสือเด็กของหทัย ดันหยง (2529) และงานวิจัยเกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

2.2 ศึกษาเนื้อหาการพัฒนาจิตสาธารณะจากความหมาย ของ กรมวิชาการ (2539) งานวิจัยของ นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2536 : 44 - 47) ชาย โพรสิตา (2540)

2.3 สร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม โดยใช้หลักเกณฑ์การผลิตของหทัย ดันหยง (2532 : 66 – 67) มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1) วิเคราะห์ห่อหุ้มประกอบและตัวชี้วัด ตามความหมายจิตสาธารณะที่ผู้วิจัยนิยามไว้ในรูปนิยามเชิงปฏิบัติการ (คูตารางการวิเคราะห์พฤติกรรมใน ภาคผนวก)

2) กำหนดแก่นสาระของเรื่องโดยแต่งเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับจิตสาธารณะ เป็นเรื่องราวที่ส่งผลของการกระทำที่เป็นผลจากการมีจิตสาธารณะ

3) นำหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม (ต้นฉบับ) เสนอต่อประธานกรรมการ เพื่อตรวจพิจารณาเนื้อหา เรื่องราว ภาษา ภาพประกอบ และความเหมาะสม

4) ทำการปรับปรุงสื่อแบบเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม แล้วจัดทำเป็นรูปเล่ม (ฉบับร่าง)

5) นำหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมให้ผู้เชี่ยวชาญด้านวรรณกรรม 5 ท่าน เพื่อตรวจพิจารณาเนื้อหาเรื่องราว ภาษา ภาพประกอบ และความเหมาะสม แต่ละเล่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใหม่ว่ามีเนื้อหาครอบคลุมตามนิยามปฏิบัติการและภาษาสำนวนของข้อความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ นำไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดพลับพลาชัย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 73 คน แล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขเป็นฉบับสมบูรณ์

6) นำหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่ทำการปรับปรุง ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแต่ละเล่มทั้งหมด 12 เล่ม ไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบจิตสาธารณะ จำนวน 12 เล่ม สำหรับกลุ่มทดลองประกอบด้วย

- (1) เรื่องหนูแก้วผู้แสนดี
- (2) เรื่องหนูแต้มนแสนประหยัด
- (3) เรื่องหนูฝนรู้หน้าที่
- (4) เรื่องน้องตันมีน้ำใจ
- (5) เรื่องหนูนิตไปโรงเรียน
- (6) เรื่องหนูต่อมผู้แบ่งปัน
- (7) เรื่องหนูพัตนักรพัฒนา
- (8) เรื่องพี่แก้วกับน้องแหวน
- (9) เรื่องหนูบัวทำหน้าที่

- (10) เรื่องน้ำใจของเด็กชายต้อง
 (11) เรื่องความซื่อสัตย์ของป๋อง
 (12) เรื่องเพื่อนใหม่

วิธีดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบ 2 องค์ประกอบ

(2X2 Factorial Design)

ตาราง 2 แสดงแบบแผนการวิจัยการทดลองใช้ตัวแบบกับการไม่ใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

กลุ่มตัวอย่าง	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
ER ₁	T ₁	X	T ₂
CR ₁	T ₁	~X	T ₂
ER ₂	T ₁	X	T ₂
CR ₂	T ₁	~X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลอง

ER₁ แทน นักเรียนชายที่ได้รับการสุ่มเข้ากลุ่มที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

CR₁ แทน นักเรียนชายที่ได้รับการสุ่มเข้ากลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

ER₂ แทน นักเรียนหญิงที่ได้รับการสุ่มเข้ากลุ่มที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

CR₂ แทน นักเรียนหญิงที่ได้รับการสุ่มเข้ากลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

X แทน การได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

~X แทน การไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

T₁ แทน การทดสอบก่อนเรียน

T₂ แทน การทดสอบหลังเรียน

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ จำนวน 24 คาบ คาบละ 50 นาที ดังแสดงตามแผนการสอนในภาคผนวก

2. ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

2.1 ก่อนดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนการทดลองกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบวัดจิตสาธารณะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและบันทึกผลการทดสอบไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลองสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

2.2 ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการ ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้เนื้อหาเดียวกัน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ระยะเวลาเท่ากัน คือใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกลุ่มละ 12 เล่ม เล่มละ 2 ครั้ง รวม 24 ครั้ง

2.2.1 กลุ่มทดลองผู้วิจัยใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม โดยมีแผนการดำเนินการทดลองในแต่ละครั้ง ใช้เวลา 50 นาที ดังนี้

- 1) ผู้วิจัยแจกหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบให้นักเรียนทุกคน
- 2) ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบ (20 นาที)
- 3) หลังจากอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบจบแล้ว ผู้วิจัยทำการประเมิน โดยให้นักเรียนตอบคำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม โดยข้อคำถามจะเน้นพฤติกรรมที่ตัวแบบทำ และผลกรรมที่ตัวแบบได้รับว่าคืออะไร เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่านักเรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบ และตัวชี้วัด ซึ่งบรรจุอยู่ในหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมแต่ละเล่ม (20 นาที)

- 4) ครูและนักเรียนช่วยกันสรุป ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับองค์ประกอบ และตัวชี้วัดของจิตสาธารณะ ที่ต้องการปลูกฝังให้กับนักเรียนในแต่ละครั้งจากนั้นนักเรียนระบายสีเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสกระทำพฤติกรรมจิตสาธารณะ ตามที่นักเรียนได้เห็นจากตัวแบบในแต่ละองค์ประกอบ (10 นาที) ในการดำเนินการทดลอง ทำให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบตามแนวคิดของแบนดูรา ดังนี้ กระบวนการใส่ใจ ผู้วิจัยได้ใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่มีเรื่องชวนติดตามใช้ภาษาง่ายเหมาะสำหรับเด็ก และมีภาพการ์ตูนประกอบทำให้เด็กเกิดความสนใจที่จะอ่านและติดตามเรื่องราว กระบวนการเก็บจำ หลังจากนักเรียนอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมแล้วผู้วิจัยถามคำถามท้ายเล่มเพื่อความแน่ใจว่านักเรียนรู้และเข้าใจพฤติกรรมจิตสาธารณะของตัวละครซึ่งเป็นการทบทวนของนักเรียนและจะช่วยในการเก็บจำ กระบวนการกระทำ หลังจากนักเรียนอ่านและตอบคำถามแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนระบายสีภาพประกอบการ์ตูนในเล่มเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมจิตสาธารณะ เช่น การเปิดโอกาสให้ผู้อื่นใช้มีส่วนร่วมร่วมกัน การใช้สีอย่างทันท่วงที กระบวนการจูงใจ เรื่องราวในหนังสือแสดงถึงการได้รับผลกรรมทางบวกจากการแสดงพฤติกรรม การมีจิตสาธารณะของตัวละครในเรื่อง เช่น การได้รับคำชม การได้รับรางวัล ซึ่งจะเป็นการจูงใจให้ผู้อ่านต้องการปฏิบัติตามพฤติกรรมของตัวละคร

2.2.2 กลุ่มควบคุมผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ที่ไม่มีตัวแบบสัญลักษณ์ โดยมีแผนการดำเนินการทดลองในแต่ละครั้ง ใช้เวลา 50 นาที ดังนี้

- 1) ผู้วิจัยแจกหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่ไม่มีตัวแบบให้นักเรียนทุกคน
- 2) ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่ไม่มีตัวแบบ (20 นาที)
- 3) หลังจากอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่ไม่มีตัวแบบจบแล้วผู้วิจัยทำการประเมิน ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนอ่าน(20 นาที)
- 4) ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่านและระบายสีภาพ (10 นาที)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ตามแผนการดำเนินการทดลองในกลุ่มทดลองจำนวน 24 ครั้ง ในกลุ่มควบคุมจำนวน 24 ครั้ง ในแต่ละครั้งแผนการดำเนินการทดลองจะเหมือนกัน ต่างกันตรงที่ตัวชี้วัดในหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ดังแสดงในภาคผนวก

5) เมื่อจบการอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมในครั้งแรกแล้ว ในครั้งต่อไปผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่บรรจุตัวแบบสัญลักษณ์และระบายสีภาพในเล่มที่เหลือจนครบ 12 เล่ม

2.3 เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังการทดลองทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดจิตสาธารณะ

2.4 ตรวจสอบผลการทดสอบแล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

2.5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบวัดจิตสาธารณะของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยนำข้อมูลจากการบันทึกมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package For The Social Science/Personal Computer:SPSS/PC+) โดยมีการวิเคราะห์ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดพลับพลาชัย จำนวน 73 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 125)

2) หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation)

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่

1) หาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจิตสาธารณะ

2) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดจิตสาธารณะ หลังการทดลองของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 - 2 โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบสองทาง (Two-Way Analysis of Covariance) โดยใช้คะแนนสอบก่อนการทดลอง (pretest) เป็นตัวแปรร่วม (covariate)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเชิงทดลองในครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับเพศที่มีต่อจิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนจิตสาธารณะ ภายหลังจากทดลองของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงที่ได้รับและไม่ได้รับ ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เมื่อใช้คะแนนก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม (Covariate variable)

ตาราง 3 แสดงค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนจิตสาธารณะ ภายหลังจากทดลองของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ได้รับและไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ที่ปรับแล้วโดยใช้คะแนนก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม (Covariate variable)

แหล่งตัวแปร		จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
กลุ่มทดลอง	ชาย	15	50.4000	1.7238
	หญิง	15	57.9333	0.8837
	รวม	30	56.1667	2.2450
กลุ่มควบคุม	ชาย	15	29.2000	9.1901
	หญิง	15	32.5333	8.4080
	รวม	30	30.8667	8.8190

จากตาราง 3 พบว่าคะแนนจิตสาธารณะเฉลี่ยรวมของกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนจิตสาธารณะเฉลี่ยรวมของกลุ่มควบคุม คะแนนจิตสาธารณะของเพศหญิงสูงกว่าคะแนนจิตสาธารณะเพศชาย ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมของคะแนนจิตสาธารณะ ภายหลังจากทดลองของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เมื่อใช้คะแนนก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม (Covariate variable)

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมของคะแนนจิตสาธารณะ ภายหลังจากทดลองของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เมื่อใช้คะแนน ก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม (Covariate variable)

แหล่งความแปรปรวน	df	Ms	F	P
การได้รับหรือไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์	1	143.627	5.853	.000
เพศ	1	8754.205	356.774	.000
การได้รับหรือไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์×เพศ	1	14.032	.572	.453
ส่วนที่เหลือ	55	24.537		
ตัวแปรร่วม (Covariate)	1			
รวม	59			

$$F (.05) (1,55) = 8.58$$

จากตาราง 4 แสดงว่าไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับเพศที่มีต่อจิตสาธารณะของนักเรียนซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 เมื่อพิจารณาผลของการได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่มีต่อจิตสาธารณะ พบว่า นักเรียนที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม มีจิตสาธารณะมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางที่ระดับ .05 และพบว่านักเรียนที่มีเพศต่างกันมีจิตสาธารณะต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนเพศหญิงมีจิตสาธารณะมากกว่านักเรียนเพศชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับเพศของนักเรียนที่มีต่อจิตสาธารณะและเปรียบเทียบจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับกลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม สรุปผลการศึกษาครั้งนี้ได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับเพศของนักเรียนที่มีต่อจิตสาธารณะ
2. เพื่อเปรียบเทียบจิตสาธารณะของ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับกลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม จะมีจิตสาธารณะสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
2. นักเรียนหญิงที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม จะมีจิตสาธารณะสูงกว่านักเรียนชายที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนวัดประยูรวงศาวาสสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 สุ่มมา 2 ห้องเรียน จับฉลากเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 1 ห้องเรียน ในแต่ละห้องสุ่มนักเรียนแบ่งเป็น เพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 4 กลุ่ม จำนวน 60 คน

ได้กลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นดังนี้

กลุ่มที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คน

กลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เพศชาย 15 คน เพศหญิง 15 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 แบบวัดจิตสาธารณะ

2.2 หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบจิตสาธารณะ จำนวน 12 เล่ม สำหรับกลุ่มทดลองประกอบด้วย

- (1) เรื่องหนูแก้วผู้แสนดี
- (2) เรื่องหนูแต้มแสนประหยัด
- (3) เรื่องหนูฝนรู้หน้าที่
- (4) เรื่องน้องต้นมีน้ำใจ
- (5) เรื่องหนูนิดไปโรงเรียน
- (6) เรื่องหนูต่อมผู้แบ่งปัน
- (7) เรื่องหนูพัฒน์นักพัฒนา
- (8) เรื่องพี่แก้วกับน้องแหวน
- (9) เรื่องหนูบัวทำหน้าที่
- (10) เรื่องน้ำใจของเด็กชายต้อง
- (11) เรื่องความซื่อสัตย์ของป๋อง
- (12) เรื่องเพื่อนใหม่

2.3 หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่ไม่มีตัวแบบจิตสาธารณะ จำนวน 12 เล่ม สำหรับกลุ่มควบคุมประกอบด้วย

- (1) เรื่องจุกกับแกละ
- (2) เรื่องของขวัญวันปีใหม่
- (3) เรื่องลูกหมีไปเที่ยว
- (4) เรื่องซุกใหม่หมูน้อย
- (5) เรื่องลูกเปิดไม่ไปโรงเรียน
- (6) เรื่องสองเกลอ
- (7) เรื่องหนูนิตกับเจ้าตูป
- (8) เรื่องมดดำกับมดแดง
- (9) เรื่องป่าแจ้ว
- (10) เรื่องห้าสหายรวมพลัง
- (11) เรื่องเพื่อนของช้าง
- (12) เรื่องหนูจำแจ้วจริง

3. วิธีดำเนินการทดลอง

3.1 แบบแผนการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบ 2 องค์ประกอบ (2X2 Factorial Design)

ตาราง 5 แสดงแบบแผนการวิจัยการทดลองใช้ตัวแบบกับการไม่ใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านสื่อหนังสือเรียน เล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

กลุ่มตัวอย่าง	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
ER ₁	T ₁	x	T ₂
CR ₁	T ₁	~x	T ₂
ER ₂	T ₁	x	T ₂
CR ₂	T ₁	~x	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลอง

- ER₁ แทน นักเรียนชายที่ได้รับการสุ่มเข้ากลุ่มที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็ก
เชิงวรรณกรรม
- CR₁ แทน นักเรียนชายที่ได้รับการสุ่มเข้ากลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียน
เล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
- ER₂ แทน นักเรียนหญิงที่ได้รับการสุ่มเข้ากลุ่มที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็ก
เชิงวรรณกรรม
- CR₂ แทน นักเรียนหญิงที่ได้รับการสุ่มเข้ากลุ่มที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียน
เล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
- X แทน การได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
- ~X แทน การไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
- T₁ แทน การทดสอบก่อนเรียน
- T₂ แทน การทดสอบหลังเรียน

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ จำนวน 24 คาบ คาบละ 50 นาที ดังแสดงตามแผนการสอนในภาคผนวก

3.2 ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

3.2.1 ก่อนดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนการทดลองกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบวัดจิตสาธารณะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและบันทึกผลการทดสอบไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลองสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

3.2.2 ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในเนื้อหาเดียวกัน และระยะเวลาเท่ากันคือใช้หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม กลุ่มละ 12 เล่ม ๆ ละ 2 ครั้ง รวม 24 ครั้ง

3.2.3 กลุ่มทดลองผู้วิจัยใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม โดยมีแผนการดำเนินการทดลองในแต่ละครั้ง ใช้เวลา 50 นาที ดังนี้

(1) ผู้วิจัยแจกหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบให้นักเรียนทุกคน

(2) ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบ (20 นาที)

(3) หลังจากอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบจบแล้ว ผู้วิจัยทำการประเมินโดยให้นักเรียนตอบคำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่เน้นพฤติกรรมที่ตัวแบบทำและผลกรรมที่ตัวแบบได้รับว่าคืออะไร เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่านักเรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวชีวิตซึ่งบรรจุอยู่ในหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมแต่ละเล่ม (20 นาที)

(4) ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความคิดรวบยอด เกี่ยวกับองค์ประกอบ และตัวชีวิตของจิตสาธารณะที่ต้องการปลูกฝังให้กับนักเรียนในแต่ละครั้ง จากนั้นนักเรียนระบายสีเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสกระทำพฤติกรรมจิตสาธารณะตามที่นักเรียนได้เห็นจากตัวแบบในแต่ละองค์ประกอบ (10 นาที)

3.2.4 กลุ่มควบคุมผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่ไม่มีตัวแบบสัญลักษณ์ โดยมีแผนการดำเนินการทดลองในแต่ละครั้ง ใช้เวลา 50 นาที ดังนี้

(1) ผู้วิจัยแจกหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่ไม่มีตัวแบบให้นักเรียนทุกคน

(2) ผู้วิจัยบอกให้นักเรียนอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่ไม่มีตัวแบบ (20 นาที)

(3) หลังจากอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่ไม่มีตัวแบบจบแล้ว ผู้วิจัยทำการประเมินความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับเนื้อหาที่นักเรียนอ่าน (20 นาที)

(4) ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดที่ได้จากเรื่องที่อ่าน (10 นาที)

3.2.5 เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังการทดลองทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดจิตสาธารณะ

3.2.6 ตรวจสอบผลการทดสอบแล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

3.2.7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบวัดจิตสาธารณะของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยนำข้อมูลจากการบันทึกมาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package For The Social Science/Personal Computer:SPSS/PC+) โดยมีการวิเคราะห์ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทีวีรัตน์ 2540:125)

2) หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-total Correlation)

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่

1) หาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจิตสาธารณะ

2) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบวัดจิตสาธารณะหลังการทดลองของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 - 2 โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบสองทาง (Two-Way Analysis of Covariance) โดยใช้คะแนนสอบก่อนการทดลอง (pretest) เป็นตัวแปรร่วม (covariate)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม กับเพศที่มีต่อจิตสาธารณะของนักเรียน

2. นักเรียนที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม จะมีจิตสาธารณะสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนหญิงมีจิตสาธารณะสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การศึกษาการใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะ ในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากผลการศึกษาค้นคว้าการรวบรวมข้อคิดเห็นต่าง ๆ ตลอดจนผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถนำมาอภิปรายดังนี้

1. ผลการทดลองไม่พบปฏิสัมพันธ์ ระหว่างการได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับเพศที่มีต่อจิตสาธารณะของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากกระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบมีลักษณะเป็นกลาง ไม่ว่าเพศใดก็ตามสามารถเรียนรู้จากกระบวนการนี้ได้ไม่แตกต่างกันรวมทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย ต่างก็มีแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมจิตสาธารณะพอ ๆ กัน มีสเซล (Kaplan and Sedney.1980:185; citing.1976) กล่าวว่าเด็กหญิงและเด็กชายจะเรียนรู้พฤติกรรมใด ๆ ที่คล้ายคลึงกันได้มากน้อยเพียงใด พฤติกรรมที่แสดงออกมาจะเหมือนกันเป็นผลมาจากความคาดหวังของสังคมที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรมนั้น และในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยคาดหวังให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมจิตสาธารณะตามตัวแบบสัญลักษณ์ที่บรรจุอยู่ในหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม จึงทำให้นักเรียนเพศหญิงและเพศชายแสดงพฤติกรรมจิตสาธารณะตามตัวแบบสัญลักษณ์ที่ให้ผลทางบวกเพราะนักเรียนเห็นตัวแบบสัญลักษณ์ได้รับคำชมเชยหรือรางวัล ซึ่งเป็นตัวเสริมแรงทางบวก (Reinforcement) เด็กก็อยากที่จะได้รับผลทางบวกในการกระทำพฤติกรรมจิตสาธารณะทั้งเพศชายและเพศหญิง

2. จากสมมติฐาน ข้อที่ 1 ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมจะมีจิตสาธารณะสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อหนึ่ง ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญาของนักเรียนด้วยการให้นักเรียนเรียนรู้จากการสังเกตให้ส่งผลต่อการมีจิตสาธารณะสูงขึ้นตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาทางสังคมของแบนดูรา (Bandura:1986)โดยให้นักเรียนสังเกตตัวแบบจิตสาธารณะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นผ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม โดยผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทำการสังเกตตัวแบบเป็นจำนวนทั้งสิ้น 24 ครั้ง และในระหว่างที่นักเรียนได้สังเกตตัวแบบแต่ละครั้ง นักเรียนจะเกิดกระบวนการต่าง ๆ ตามแนวคิดที่แบนดูรา (Bandura:1986) กล่าวไว้คือ กระบวนการที่ 1 เด็กจะเกิดกระบวนการใส่ใจในตัวแบบ ทั้งนี้เพราะตัวแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นจะเป็นตัวแบบที่ดึงดูดความสนใจของเด็ก กล่าวคือ ตัวละครในหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่สร้างขึ้นจะเป็นตัวละครที่มีวัยเดียวกันกับเด็กวัยนี้ ซึ่งตัวแบบได้แสดงพฤติกรรมการมีจิตสาธารณะในชีวิตประจำวัน ตลอดจนหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่สร้างขึ้นนั้นจะประกอบด้วย ภาพ คน สัตว์ และธรรมชาติ ซึ่งจะเป็นสื่อที่ช่วยดึงดูดความสนใจให้เด็กได้อ่าน ดังที่ บันลือ พงษ์พานิช (2536 : 24) ได้กล่าวว่า เด็กวัยนี้จะเป็นวัยที่ชอบอ่านนิทาน นิยาย ผจญภัย สัตว์ป่าธรรมชาติ ต้นไม้ สนใจเกี่ยวกับชีวิตและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในขณะที่เด็กเกิดกระบวนการจดจำพฤติกรรมของตัวแบบที่เด็กได้สังเกตไว้ทุกครั้ง โดยจดจำเป็นสัญลักษณ์หรือภาพของตัวแบบนั่นเอง ซึ่งผู้วิจัยได้ตรวจสอบการจดจำพฤติกรรมของตัวแบบด้วยการถามคำถามตอนท้ายของพฤติกรรมจิตสาธารณะและผลกรรมของการกระทำพฤติกรรมต่อจากนั้นผู้วิจัยได้ให้ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความคิดรวบยอดเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ตัวแบบทำและผลกรรมที่ตัวแบบได้รับอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนเกิดกระบวนการเก็บจำตัวแบบ ต่อจากนั้นนักเรียนก็ได้เกิดกระบวนการกระทำโดยการสังเกตการกระทำของตนเองที่ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้กระทำด้วยการให้นักเรียนทำพฤติกรรมจิตสาธารณะจากกิจกรรมการระบายสี พร้อมทั้งผู้วิจัยให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับพฤติกรรมจิตสาธารณะที่นักเรียนทำในระหว่างทำกิจกรรมระบายสี เช่น การใช้ดินสอสีของส่วนรวมอย่างทะนุถนอมและประหยัด การเปิดโอกาสให้เพื่อนได้ใช้ดินสอสีร่วมกัน เป็นต้น นอกจากนั้นการที่นักเรียนได้อ่านตัวแบบที่ทำพฤติกรรมจิตสาธารณะแล้วได้รับผลกรรมทางบวก เช่น การได้รับคำชม การได้รับรางวัล ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ จะเป็นตัวเสริมแรงที่ทำให้นักเรียนอยากได้ เมื่อทำพฤติกรรมจิตสาธารณะ ซึ่งการได้เห็นตัวแบบได้รับการเสริมแรงจะเป็นตัวจูงใจให้นักเรียนกระทำพฤติกรรมจิตสาธารณะตามตัวแบบอันส่งผลให้นักเรียนทำ ซึ่งจากกระบวนการดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของแบนดูรา

(Bandura:1986) ที่ว่า การเปลี่ยนแปลงความคิดของบุคคลส่วนใหญ่เกิดจากการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ครินยา ชัยเพียรเจริญกิจ (2530 : 42) ศึกษาผลการใช้ครินยา ชัยเพียรเจริญกิจ (2530 : 42) ศึกษาผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อการประหยัด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน ชลกันยานุกูล จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน สุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 20 คน โดยกลุ่มทดลองสอนโดยเทคนิคแม่แบบ กลุ่มควบคุมใช้การสอนปกติ หลังการทดลองพบว่า นักเรียน ในกลุ่มทดลองมีการประหยัดสูงขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการสอนโดยใช้เทคนิค แม่แบบทำให้นักเรียนมีการประหยัดสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานของ ขจรศักดิ์ จอมหงษ์ (2535 : 78 – 82) ศึกษาผลของการใช้เทคนิคแม่แบบสไลด์การ์ตูนที่มีต่อการให้เหตุผลเชิง จริยธรรมด้านความสามัคคีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสามัคคีวิทยาคาร จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน สุ่มจากนักเรียนที่มีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคีอยู่ในชั้นที่ 2 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบสไลด์การ์ตูน และกลุ่ม ควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ หลังการทดลอง พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการสอนโดยใช้เทคนิคแม่แบบสไลด์การ์ตูนทำให้นักเรียนมีการ ให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ประเสริฐศรี เอื้อนครินทร์ (2535 : 52) ได้ทดลองใช้แม่แบบ ซึ่งเป็นสไลด์การ์ตูน เพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์กับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่าการใช้เทคนิคแม่แบบดังกล่าวช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลง โดยกลุ่มทดลองมีจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์เพิ่มมากขึ้น จากการทดลองของแบนดูรา และรอส และรอส (Bandura , Ross and Ross. 1963 : 3) ที่ศึกษาผลของการใช้ตัวแบบต่อการเลียนแบบ โดยจัดแบ่งตัวแบบเป็น 3 ลักษณะ คือ แม่แบบที่เป็นชีวิตจริง แม่แบบที่เป็นภาพยนตร์แสดงโดยคนจริงและแม่แบบที่ทำเป็นภาพยนตร์การ์ตูน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กก่อนวัยเรียน พบว่า เด็กที่ได้รับตัวแบบก้าวร้าว แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น แต่กลุ่มที่ ไม่ได้รับตัวแบบไม่ค่อยมีพฤติกรรมก้าวร้าวปรากฏ และตัวแบบที่เป็นภาพยนตร์มีผลต่อพฤติกรรมของผู้สังเกต ทัดเทียมกับตัวแบบจากชีวิตจริง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการนำไปปฏิบัติ

ผลการศึกษาค้นนี้แสดงให้เห็นว่า การได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ทำให้นักเรียนมีจิตสาธาระสูงกว่า การไม่ใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม จากผลการวิจัยนี้ ครูสามารถนำไปเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมในเนื้อหา จิตสาธาระที่แตกต่างออกไปได้อย่างกว้างขวาง โดยมีข้อควรคำนึง เพื่อให้ผลการใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อ หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเกิดผลสมความมุ่งหมาย คือ

1.1 การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นจะเป็นตัวแบบที่ดึงดูดความสนใจของเด็ก ตัวละคร ในหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม จะเป็นตัวละครที่มีวัยเดียวกันกับเด็กวัยนี้ ซึ่งตัวแบบได้แสดงพฤติกรรม การมีจิตสาธาระในชีวิตประจำวัน ตลอดจนหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมจะประกอบด้วยภาพคน สัตว์ และธรรมชาติ ซึ่งจะเป็หนังสือที่ช่วยดึงดูดความสนใจให้เด็กได้อ่าน เด็กวัยนี้จะเป็นวัยที่ชอบอ่านนิทาน สนใจเกี่ยวกับชีวิตและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในขณะที่เด็กเกิดกระบวนการจดจำพฤติกรรมของตัวแบบที่เด็กได้ สังเกตไว้ทุกครั้ง โดยจดจำเป็นสัญลักษณ์หรือภาพของตัวแบบนั่นเอง ซึ่งผู้วิจัยได้ตรวจสอบการจดจำพฤติกรรม ของตัวแบบด้วยการถามคำถามตอนท้าย และผลกรรมของการกระทำพฤติกรรม

1.2 การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ผู้นำไปใช้จำเป็นต้องทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อนทั้งในเรื่องแนวคิดเกี่ยวกับการสังเกตตัวแบบตามแนวคิดของแมนดูรา เพราะหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเป็นนวัตกรรม และเนื้อเรื่องก็ต้องมีการวิเคราะห์ตัวแบบเสียก่อน ถ้าจะให้เกิดประโยชน์สูงสุดจะต้องใช้ทั้งกระบวนการสอน และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามข้อเสนอของ หทัย ดันหยง (2532) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงจะบรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

1.3 การจัดกิจกรรมการสอน โดยใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ครูผู้สอนต้องควบคุมการเรียนการสอนให้ได้ และมีความอดทนเพราะนักเรียนจะสนใจในรูปภาพมากกว่าเนื้อหา และนักเรียนจะใช้เวลามากในการเตรียมสะท้อนความคิดออกมา เมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับขั้นตอนต่าง ๆ แล้ว นักเรียนจะทำกิจกรรมได้เร็วมากขึ้น ในคาบต่อไปจะทำให้การเรียนการสอนดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะผ่านสื่อชนิดอื่น ๆ

2.2 ควรมีการพัฒนาจิตสาธารณะในลักษณะอื่น ๆ เช่น หนังสือเรียนมัลติมีเดียในซีดีรอม (CD - ROM)

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ชื่นชม. (2532). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยวิธีสอนปกติกับวิธีสอนชุดจุดจบที่ใช้หนังสือเรียนเล่มเล็ก
เชิงวรรณกรรม. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กนิษฐา นิต์ศน์พัฒนา และคณะ. (2541) จิตสำนึกทางสังคมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ขจรศักดิ์ จอมหงษ์. (2535). ผลการใช้เทคนิคแม่แบบสไลด์การ์ตูนที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความ
สามัคคีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสามัคคีวิทยาการ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิรภา มาลัยธรรม. (2541) การสร้างแบบเรียนเล่มเล็กลอยฟ้า เรื่อง "การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม" กลุ่มสร้างเสริม
ประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2526). "ประมวลบทความทางวิชาการที่บรรยายในโอกาสต่าง ๆ ภายในประเทศ
พ.ศ. 2511 - 2526. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2525). ความสำนึกของข้าราชการไทยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม. รายงาน
การวิจัยของสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ฉบับที่ 27. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์การศาสนา.
- _____. (2521). พฤติกรรมศาสตร์เล่ม 1 "พื้นฐานความเข้าใจทางจิตวิทยา". กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ฉัตรชัย เจียมอมรรัตน์. (2528). การศึกษาค่านิยมในการประหยัดพลังงานของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5
เขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ฉันทนา ภาคบงกช. (2528). เขียนให้เด็กคิด:โมเดลการพัฒนาทักษะการคิดเพื่อคุณภาพชีวิตและสังคม
กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชวาล แพร่ตันกุล. (2516) เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช.
- _____. (2520). เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ชัชชัย ศิลปสุนทร. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างการชมรายการโทรทัศน์ทางด้านสิ่งแวดล้อมกับจิตสำนึกทาง
ด้านสิ่งแวดล้อมของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล. ปรินญาณินพนธ์. กศ.ม. (สิ่งแวดล้อมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ชาย โพธิ์สิตา และคณะ. (2543). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาจิตสำนึกของคนไทยต่อสาธารณะสมบัติ :
กรณีศึกษากรุงเทพมหานคร. นครปฐม : สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล
(ศาลายา). ถ่ายเอกสาร.
- ดวงจันทร์ หนูทอง. (2533). ผลการใช้แม่แบบหนังสือเล่มสูงที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดมณีเจริญมิตรภาพที่ 227 จังหวัดนครศรีธรรมราช.
ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2523) การวิจัยเกี่ยวกับค่านิยมที่ควรส่งเสริมในเยาวชนและประชาชนชาวไทย, วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 10(2) ; กันยายน .
- _____. (2524). ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับสุขภาพจิตและจริยธรรมของนักเรียนวัยรุ่น. รายงานการวิจัย ฉบับที่ 26. กรุงเทพฯ : สถาบันพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2538). ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรมการวิจัยและพัฒนาบุคคล. กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมเอกสารทางวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ดารารวรรณ ต๊ะปิ่นตา. (2534). การลดความวิตกกังวลของพยาบาลประจำการที่ดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ด้วยวิธีการปรับเปลี่ยนความคิดร่วมกับการฝึกสติ. ปรินญาณิพนธ์ ค.ด. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เดโช สวานานนท์. (2518). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2537). หมายเหตุวัฒนธรรมร่วมสมัย. กรุงเทพฯ : แพรวสำนักพิมพ์
- _____. (2538).ชาติไทย, เมืองไทย, แบบเรียนและอนุสาวรีย์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน.
- _____. (2541). จริยธรรมไทย . ศิลปวัฒนธรรม 19 (9) กรกฎาคม .
- ธรรมบุญ ทวีกุล. (2530). การศึกษาพฤติกรรมการณ์การอนุรักษ์สภาพแวดล้อมสวนสาธารณะของประชาชน ; ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ที่มาใช้สวนสาธารณะในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บรรทม มณีโชติ. (2530) การศึกษารูปแบบของข้อคำถามวัดลักษณะนิสัย ด้านความเสียสละชนิดข้อความ และชนิดสถานการณ์ที่มีผลต่อคุณภาพของแบบทดสอบ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- บันลือ พฤกษ์วัน. วรรณกรรมเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- บุญเชิด ภิญโญนนัดพงษ์. การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2527.
- ประนต เล็กสาสดี. (2517) ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การพึ่งตนเอง พฤติกรรมด้านการเป็นผู้นำและความรับผิดชอบ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประทีป จินนี่. (2540). เอกสารประกอบการสอนวิชาการวิเคราะห์พฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประเทือง ภูมิภัทราคม. (2540) การปรับพฤติกรรม:ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ โอ.เอส พรินติ้ง. แฮ้าส์.
- ประเสริฐศรี เอื้อนครินทร์. (2535). การทดลองใช้"เทคนิคแม่แบบ "เพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี เขียงทอง. (2535). วรรณกรรมกับเด็ก. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปริยาลักษณ์ พิลากุล. (2535). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับหนังสือเรียนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว. (2541). *ข่าวราชการไทย "ความสำนึกและอุดมการณ์"*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540) *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2539) *วรรณกรรมประถมศึกษา*. สำนักเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มัลลิกา มดีโก. (2541). *จิตสำนึกทางสังคมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา* มหาวิทยาลัยมหิดล. ปรินูณานิพนธ์ กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล (ศาลายา). ถ่ายเอกสาร.
- ริญจวน อินทรกำแหง. (2539). *วรรณกรรมวิจารณ์*. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อแกรมมี.
- _____. (2519). *วรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : ดวงกมล.
- รุ่งจิตร กองคำ. (2541). *การพัฒนาจิตสำนึกทางสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กระบวนการสร้างนิสัย*. ปรินูณานิพนธ์ ศษ.ม. (ประถมศึกษา). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วรรณี รัชธรรม. (2515). *การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ ความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน*. ปรินูณานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิทยากร เชียงกุล. (2521). *"ปัญหาพื้นฐานของประเทศด้อยพัฒนา"* กรุงเทพฯ : ดวงกมล.
- วิริยะ สิริสิงห. (2524). *การเขียนเรื่องสั้นสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ : สุริยาสาน.
- วิชาการ, กรม. (2544). *คู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้หน้าที่พลเมือง-ศีลธรรม ระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- วิชัย พัฒนางค์ธรรม. (2524). *ทัศนคติต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของนักเรียนระดับประถมศึกษา*. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิไลวรรณ ศรีสงคราม. (2539). *การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะความเป็นชาย ลักษณะความเป็นหญิง และความสามารถในการปรับตัวต่อเพื่อนต่างเพศของนักศึกษาวัยรุ่นที่เรียนในสาขาวิชาชีพต่างกันของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล*. ปรินูณานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรินยา ชัยเพียรเจริญกิจ. (2535) *ผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีผลต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชลกันยานุกูล*. ปรินูณานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศักดิ์ชัย นิรัญทวี. (2541). *บทบาทของมหาวิทยาลัยกับการศึกษาเพื่อความเป็นประชาสังคม*. ASAHILAND JOURNAL 1(1) : 56 - 59.
- ศิราณี อุปละ. (2541). *การพัฒนาจิตสำนึกและความสามารถในการแก้ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมโดยใช้การสอนแบบโครงการสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6* ปรินูณานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ศึกษาธิการ. กระทรวง. (2535). *หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)*. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา - ลาดพร้าว.

- สนั่น มีชันหมาก. (2537). *วิจารณ์วรรณกรรมสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ : บริษัท เท็คโปรโมชัน แอนด์ แลคเวอร์ไทซิ่ง จำกัด.
- สนิท เกษะศิริ. (2506). *คำถามแนวตอบวิชาวัฒนธรรมสำหรับเป็นคู่มือสอบข้าราชการเพื่อเลื่อนวิทยฐานะ*. กรุงเทพฯ : ผดุงศึกษา.
- สบโชค พูลนวม.(2523). *ความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์กับความรู้สึกรับผิดชอบ*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.: กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภามิต. (2526). *การปรับปรุงพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. (2541). *วาระการวิจัยแห่งชาติในภาวะวิกฤติเพื่อฟื้นฟู*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม.
- สุชาติ จันทรังษ. (2536). *การศึกษาประสิทธิภาพของสื่อแบบเรียนเล่มเล็กเพื่อซ่อมเสริมการวิเคราะห์โจทย์ปัญหาการคูณและการหารวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- หทัย ดันหยง. (2538). *การเขียนหนังสือแบบเรียน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2532). รายงานการวิจัยการสร้างหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเพื่อเป็นสื่อพัฒนาการอ่านในระดับประถมศึกษา กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์.
- หฤทัย อาจปรุ.(2544).*ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ภาวะผู้นำ รูปแบบการดำเนินชีวิตและความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการมีจิตสำนึกสาธารณะของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยนิพนธ์มหาบัณฑิต (การพยาบาลศึกษา)*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิสิทธิ์ วงษา. (2517). *ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกรับผิดชอบ การปรับตัวและลักษณะการเป็นผู้นำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตเทศบาลเมืองตาก*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา. ถ่ายเอกสาร.
- อุบลรัตน์ เฟ็งสถิตย์. (2526). *การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้บทเรียนแบบโปรแกรมกับวิธีสอนแบบปกติในวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- Bandura, Albert. (1986). *Social Learning Theory*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall
- Bandura Ross and Ross (1963). "Imitation of Film-Mediated Aggressive Models," *Child Development and Behavior*. By Freda Reblsky and Lym Dorman. New York: Alfred A.Knapt.
- Butterworth,thomas w. (1976) *The relationship of two different methods of reporting pupil progress to the reading Achievement School Attitude and self Responsibility of a sample of six grade pupil*, Dissertation abstracts International.35:2043-A,October.
- Kaplan, A.S. and Mary, A.S. (1980). *Psychology and Sex Roles : An Androgynous Perspective*. Canada : Little Brown and Company.
- Philips Linda M. (1986). "Using Children's Literature to Fostes Written Lanquage," *Resurces in Education* 4(2) 35 ; April.
- Wilson Paul T. and others. (1986) *Children's book Reading Habit : A New Griteria for Literacy*. Cambridge,Holt, Beranek and Newman, Inc.

ภาคผนวก

ตารางการวิเคราะห์องค์ประกอบและตัวชี้วัดหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่องที่	องค์ประกอบที่ 1		องค์ประกอบที่ 2		องค์ประกอบที่ 3	
	ตัวชี้วัดที่ 1	ตัวชี้วัดที่ 2	ตัวชี้วัดที่ 3	ตัวชี้วัดที่ 4	ตัวชี้วัดที่ 5	ตัวชี้วัดที่ 6
1	✓					
2	✓					
3		✓				
4		✓				
5			✓			
6			✓			
7				✓		
8				✓		
9					✓	
10					✓	
11						✓
12						✓

หมายเหตุ

องค์ประกอบที่ 1 การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ก่อให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม

องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแล

องค์ประกอบที่ 3 การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวม

ตัวชี้วัดที่ 1 การดูแลรักษา

ตัวชี้วัดที่ 2 ลักษณะการใช้

ตัวชี้วัดที่ 3 การทำตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด

ตัวชี้วัดที่ 4 การรับอาสาทำบางอย่างเพื่อส่วนรวม

ตัวชี้วัดที่ 5 ไม่เอาของส่วนรวมมาเป็นของตน

ตัวชี้วัดที่ 6 เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม

จำนวนเรื่องของหนังสือเรียนเล่มเล็กมีทั้งหมด 12 เรื่อง ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์องค์ประกอบและตัวชี้วัดตลอดจนการวิเคราะห์ตัวแบบของหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม ดังตัวอย่างของเรื่องที่ 1 ดังนี้

กำหนดการสอนกลุ่มทดลอง

วัน / เดือน / ปี	เนื้อหา	เวลา / คาบ
11 มิถุนายน 2546	ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)	9.20 – 10.10 น. คาบ 2
12 มิถุนายน 2546	หนูแก้วผู้แสนดี	12.40-13.10 น. คาบ 6 / 13.10-14.30 น. คาบ 7
16 มิถุนายน 2546	หนูแต้มแสนประหยัด	10.10-11.00 น. คาบ 3 / 12.40-13.10 น. คาบ 6
18 มิถุนายน 2546	หนูฝนรู้หน้าที่	9.20-10.10 น. คาบ 2 / 10.10-11.00 น. คาบ 3
19 มิถุนายน 2546	น้องตันมีน้ำใจ	8.30-9.20 น. คาบ 1 / 11.50-12.40 น. คาบ 5
23 มิถุนายน 2546	หนูนิดไปโรงเรียน	9.20-10.00 น. คาบ 2 / 10.10-11.00 น. คาบ 3
25 มิถุนายน 2546	หนูด้อมผู้แบ่งปัน	12.40-13.10 น. คาบ 6 / 13.10-14.30 น. คาบ 7
26 มิถุนายน 2546	หนูพัฒน์พัฒนา	9.20 - 10.10 น. คาบ 2
30 มิถุนายน 2546	หนูพัฒน์พัฒนา	9.20 - 10.10 น. คาบ 2
1 กรกฎาคม 2546	พี่แก้วกับน้องแหวน	12.40 - 13.10 น. คาบ 6
2 กรกฎาคม 2546	พี่แก้วกับน้องแหวน	10.10 - 11.00 น. คาบ 3
3 กรกฎาคม 2546	หนูบัวทำหน้าที่	9.20 - 10.10 น. คาบ 2
7 กรกฎาคม 2546	หนูบัวทำหน้าที่	8.30 - 9.20 น. คาบ 1
8 กรกฎาคม 2546	น้ำใจของเด็กชายต๋อง	9.20 - 10.10 น. คาบ 2
9 กรกฎาคม 2546	น้ำใจของเด็กชายต๋อง	12.40 - 13.10 น. คาบ 6
16 กรกฎาคม 2546	ความซื่อสัตย์ของป๋อง	9.20 - 11.00 น. คาบ 3
21 กรกฎาคม 2546	ความซื่อสัตย์ของป๋อง	8.30 - 9.20 น. คาบ 1
22 กรกฎาคม 2546	เพื่อนใหม่	9.20 - 11.00 น. คาบ 3
23 กรกฎาคม 2546	เพื่อนใหม่	10.10 - 11.00 น. คาบ 3
24 กรกฎาคม 2546	ทดสอบหลังเรียน (Pro-test)	8.30 - 9.20 น. คาบ 1

กำหนดการสอนกลุ่มควบคุม

วัน / เดือน / ปี	เนื้อหา	เวลา / คาบ
10 มิถุนายน 2546	ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)	9.20 – 10.10 น. คาบ 2
11 มิถุนายน 2546	จุกกับเกละ	12.40-13.10 น. คาบ 6 / 13.10-14.30 น. คาบ 7
13 มิถุนายน 2546	ของขวัญวันปีใหม่	10.10-11.00 น. คาบ 3 / 12.40-13.10 น. คาบ 6
17 มิถุนายน 2546	ลูกหมีไปเที่ยว	9.20-10.10 น. คาบ 2 / 10.10-11.00 น. คาบ 3
20 มิถุนายน 2546	ชุดใหม่หมูน้อย	8.30-9.20 น. คาบ 1 / 11.50-12.40 น. คาบ 5
23 มิถุนายน 2546	ลูกเปิดไม้ไปโรงเรียน	9.20-10.00 น. คาบ 2 / 10.10-11.00 น. คาบ 3
24 มิถุนายน 2546	สองเกลอ	12.40-13.10 น. คาบ 6 / 13.10-14.30 น. คาบ 7
27 มิถุนายน 2546	หนูนิดกับเจ้าตูบ	10.10-11.00 น. คาบ 3 / 12.40-13.10 น. คาบ 6
4 กรกฎาคม 2546	มดดำกับมดแดง	9.20-10.10 น. คาบ 2 / 11.50-12.40 น. คาบ 5
7 กรกฎาคม 2546	ป่าแจ้ว	12.40-13.10 น. คาบ 6 / 13.10-14.30 น. คาบ 7
8 กรกฎาคม 2546	ป่าแจ้ว	10.10-11.00 น. คาบ 3 / 12.40-13.10 น. คาบ 6
11 กรกฎาคม 2546	ห้าสหายรวมพลัง	9.20-10.10 น. คาบ 2 / 10.10-11.00 น. คาบ 3
18 กรกฎาคม 2546	ห้าสหายรวมพลัง	8.30-9.20 น. คาบ 1 / 11.50-12.40 น. คาบ 5
21 กรกฎาคม 2546	เพื่อนของช้าง	9.20-10.00 น. คาบ 2 / 10.10-11.00 น. คาบ 3
22 กรกฎาคม 2546	เพื่อนของช้าง	12.40-13.10 น. คาบ 6 / 13.10-14.30 น. คาบ 7
23 กรกฎาคม 2546	หนูเจ้าแจ้วจริง	10.10-11.00 น. คาบ 3 / 12.40-13.10 น. คาบ 6
24 กรกฎาคม 2546	หนูเจ้าแจ้วจริง	9.20-10.10 น. คาบ 2 / 11.50-12.40 น. คาบ 5
25 กรกฎาคม 2546	ทดสอบหลังเรียน (Pro-test)	8.30 - 9.20 น. คาบ 1

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ด้านการศึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อนงค์ รุ่งสุข

ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิจัยและฝึกอบรมและ
รักษาการผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวางแผนและพัฒนา
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ
กศ.ต. (ประชากรศึกษา) มหาวิทยาลัยมหิดล
อาจารย์ 2 ระดับ 7 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตนนทบุรี

ดร.ดารณี คำแหง

ด้านภาษา (สำหรับเด็ก)

อาจารย์มาลี เจริญชีพ

อาจารย์ 3 ระดับ 9
ผู้ตรวจผลงานวิชาการทางภาษาไทยระดับประถมศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
อาจารย์ 1 ระดับ 5 โรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส

อาจารย์ปัทมา คงสวัสดิ์

ด้านวรรณกรรม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สนั่น มีขันหมาก

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ด้านจิตวิทยาและพฤติกรรมศาสตร์

ดร.วิลาสลักษณ์ ชวัลลี

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประทีป จินนี

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เนื้อหาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่อง “หนูแก้วผู้แสนดี”

องค์ประกอบที่ 1 การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม
ตัวชีวิตที่ 1 การดูแลรักษา

บ้านหลังหนึ่งอยู่ในสวนริมคลอง ในบ้านมี พ่อ แม่ ลูกชายชื่อ แก้ว อายุ 9 ปี ลูกสาวชื่อ แก้ว อายุ 8 ปี แก้วชอบไปเที่ยวยิงนกตกปลา ช้อนกุ้งเล่นกับเพื่อน ถ้าไม่ได้สิ่งของที่ต้องการก็จะโมโห แสดงกิริยากระตือรือร้น ร้องไห้ ขว้างปาสิ่งของเสียหาย แม็กก็โกรธ พยายามอบรมสั่งสอนด้วยคำพูดที่อ่อนหวาน และชี้ให้เห็นว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำที่ไม่ดี แต่แม้บางครั้งแม็กจะแฉ่งด้วยคำพูดแก็กก็ยังไม่ฟัง แม็กจึงลงโทษด้วยการตีให้แก็กรู้สึกแทบทุกครั้ง วันหนึ่งแก็กกับแม่นำผลไม้จากสวนไปให้ตายายที่บ้าน แล้วแม็กกลับบ้าน ส่วนแก็กยังไม่กลับพร้อมแม่ เพราะอยากค้างกับ ตา ยาย เพื่อจะได้ช่วยตา ยาย ทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น ล้างจาน ซาม ภูบ้านหียบแวนดา เป็นต้น และนอกจากนั้นยังได้ฟังนิทานสนุก ๆ จากตาอีกด้วย หลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว ตา ยาย และแก็กมานั่งคุยกัน ตาจึงเล่าให้แก็กฟังว่า หมู่บ้านของเราเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ห่างไกลจากในเมืองอยู่มากแต่ทางการก็ยังให้ความช่วยเหลือเราส่งเจ้าหน้าที่มาติดตั้งระบบไฟฟ้าน้ำประปา และติดตั้งโทรศัพท์ ดังนั้นตาจึงต้องช่วยเป็นหูเป็นตาแทนเจ้าหน้าที่ คอยดูแลรักษาทรัพย์สินสมบัติของทางการให้อยู่ในสภาพดี แก้วสงสัยว่าทำไมเราจึงต้องช่วยเจ้าหน้าที่ดูแลด้วย ตาจึงอธิบายว่า เจ้าหน้าที่ของทางการมีภาระหน้าที่อยู่มากมายหากจะให้เจ้าหน้าที่มาดูแลทั้งหมดก็คงจะดูแลไม่ทั่วถึงเราจึงต้องช่วยกันดูแล แก้วฟังดังนั้นจึงเข้าใจ แก้วฟังเรื่องที่ตาเล่าให้ฟังจนชื่นใจเมื่อแก็กกลับถึงบ้านก็สังเกตเห็นตู้โทรศัพท์หน้าบ้านสกปรกไปด้วยฝุ่น แก้วจึงนำผ้าไปเช็ดทำความสะอาด และคอยเป็นหูเป็นตาแทนเจ้าหน้าที่ของทางการ แก้วปฏิบัติเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอ จนลุงผู้ใหญ่สังเกตเห็นการกระทำของแก็กมาตลอดเวลาจึงยกย่องให้แก็กเป็นเด็กดีเด่นของหมู่บ้าน การกระทำของแก็กถือว่าเป็นการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนรวมโดยแท้ แก้วยังคงปฏิบัติเช่นนี้จนเป็นนิสัยที่ติดมาตลอดมา

คำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเรื่องหนูแก้วผู้แสนดี

1. แก้วเป็นเด็กที่มีนิสัยเป็นอย่างไร

2. แก้วทำประโยชน์อะไรให้แก่ส่วนรวม

3. เมื่อแก้วทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวมแล้วแก้วได้รับผลอย่างไร

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูแก้วผู้แสนดี
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ทำให้เกิดการ ชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วน ร่วมในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ของ ส่วนรวม	
การดูแลรักษา	ลักษณะ การใช้	การทำตาม หน้าที่ที่ถูก กำหนด	การรับอาสา ทำบางอย่าง เพื่อส่วนรวม	ไม่เอาของ ส่วนรวมมา เป็นของตน	เปิดโอกาสให้ ผู้อื่นได้ใช้ของ ส่วนรวม
แก้วฟังเรื่องที่ตาเล่าให้ฟังจนชื่นใจ เมื่อแก้วกลับบ้านก็สังเกตเห็นตู้ โทรศัพท์หน้าบ้านสกปรกไปด้วยฝุ่น แก้วจึงนำผ้าไปเช็ดทำความสะอาด และคอยเป็นหูเป็นตาแทนเจ้าหน้าที่ ของทางการ แก้วปฏิบัติเช่นนี้อย่าง สม่ำเสมอ จนลุงผู้ใหญ่สังเกตเห็นการ กระทำของแก้วมาตลอดเวลาจึงยก ย่องให้แก้วเป็นเด็กดีเด่นของหมู่บ้าน					

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องที่ 1 พบว่ามี 1 องค์ประกอบคือ 1. การหลีกเลี่ยง
การใช้หรือการกระทำที่ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม ตัวชี้วัดที่ 1 คือ การดูแลรักษา

วิเคราะห์การเป็นตัวแบบในเรื่องหนูแก้วผู้แสนดี

การวิเคราะห์ A → B → C

- A หมายถึง เจื่อนไข้นำที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
 B หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)
 C หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น
 C+ หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น

บ้านหลังหนึ่งอยู่ในสวนริมคลอง ในบ้านมี พ่อ แม่ ลูกชายชื่อ แก้ว อายุ 9 ปี ลูกสาวชื่อ แก้ว อายุ 8 ปี เวลาแม่ไปเยี่ยม ตา ยาย แก้วชอบหิวตะกร้าผลไม้ไปให้ตายายเป็นประจำ ส่วนแก้วไม่สนใจชอบไปเที่ยววิ่งนก ตกปลา ซ่อนกึ่งเล่นกับเพื่อนมากกว่า และถ้าไม่ได้สิ่งของที่ต้องการก็จะโมโห แสดงกิริยากระตือรือร้น ร้องไห้ ขว้างปาสิ่งของเสียหาย แม็กก็โกรธ พยายามอบรมสั่งสอนด้วยคำพูดที่อ่อนหวาน และชี้ให้เห็นว่าการกระทำ เช่นนี้เป็น การกระทำที่ไม่ดี แต่ถ้างบางครั้งแม่ชี้แจงด้วยคำพูดแล้วแก้วยังไม่ฟัง แม่จึงลงโทษด้วยการตีให้แก้ว รู้สำนึกสักครั้งหนึ่ง เมื่อให้ผลไม้ตา ยาย แล้วแม็กกลับบ้าน ส่วนแก้วยังไม่กลับพร้อมแม่ เพราะอยากค้างกับ ตา ยาย เพื่อจะได้ช่วยตา ยาย ทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น ล้าง จาน ชาม ถูบ้านหยิบแวนตา เป็นต้น และนอกจากนั้นยังได้ฟังนิทานสนุก ๆ จากตาอีกด้วย หลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว ตา ยาย และแก้วมานั่งคุยกัน ตาจึงเล่าให้แก้วฟังว่า หมู่บ้านของเราเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ห่างไกลจากในเมืองอยู่มากแต่ทางการก็ยังให้ความช่วยเหลือเราส่งเจ้าหน้าที่มาติดตั้งระบบไฟฟ้า น้ำประปา และติดตั้งโทรศัพท์ ดังนั้นตาจึงต้องช่วยเป็นหูเป็นตาแทนเจ้าหน้าที่ คอยดูแลรักษาทรัพย์สินสมบัติของทางการให้อยู่ในสภาพดี แก้วสงสัยว่าทำไมเราจึงต้องช่วยเจ้าหน้าที่ดูแลด้วย ตาจึงอธิบายว่า เจ้าหน้าที่ของทางการมีภาระหน้าที่อยู่มากมายหากจะให้เจ้าหน้าที่มาดูแลทั้งหมดก็คงจะดูแลไม่ทั่วถึงเราจึงต้องช่วยกันดูแล แก้วฟังดังนั้นจึงเข้าใจ แก้วฟังเรื่องที่ตาเล่าให้ฟังจนชื่นใจ เมื่อแก้วกลับถึงบ้านก็สังเกตเห็นตู้โทรศัพท์หน้าบ้านสกปรกไปด้วยฝุ่น แก้วจึงนำผ้าไปเช็ดทำความสะอาด และคอยเป็นหูเป็นตาแทนเจ้าหน้าที่ของทางการ แก้วปฏิบัติเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอ จนลุงผู้ใหญ่สังเกตเห็นการกระทำของแก้วมาตลอดเวลาจึงยกย่องให้แก้วเป็นเด็กดีเด่นของหมู่บ้าน การกระทำของแก้วถือว่าเป็นการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อส่วนรวมโดยแท้

A → B → C+

แก้วจดจำเรื่องที่ตาเล่าให้ฟัง และนำไปปฏิบัติ คอยดูแลรักษา ตู้โทรศัพท์สาธารณะและเป็นหูเป็นตาแทนเจ้าหน้าที่

แก้วทำความสะอาด ตู้โทรศัพท์สาธารณะ อย่างสม่ำเสมอ

แก้วได้รับคำชมจากผู้ใหญ่และ ได้รางวัลเด็กดีเด่นของหมู่บ้าน

เนื้อหาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่อง “หนูแถมแสนประหยัด”

องค์ประกอบที่ 1 การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ จะทำให้เกิดความชำรุดเสียหายต่อของของส่วนรวม
ที่ใช้ร่วมกันของกลุ่ม

ตัวชี้วัดที่ 2 ลักษณะการใช้

ในช่วงโมงเรียนวิชาศิลปะหนูแถมและหนูน้อยกำลังระบายสีภาพที่ทั้งสองคนวาดเสร็จแล้ว

คุณครู : นักเรียนคะ คุณครูวางสีเทียนไว้ที่โต๊ะนี่นะคะ

หนูแถมและหนูน้อยเดินไปหยิบสีเทียนที่โต๊ะ หนูน้อยระบายสีเทียนหกไปหลายแท่งแล้วก็โยนทิ้งไปที่หน้าต่าง
หนูแถมเห็นเห็นดังนั้นจึงไปเก็บสีเทียนที่หนูน้อยทิ้งมาใช้และบอกกับหนูน้อยว่า

หนูแถม : หนูน้อยสีเทียนพวกนี้เป็นของส่วนรวมนะ คุณครูเอามาให้พวกเราทุกคนไว้ระบายสี
ถ้าหนูน้อยทำหกและโยนทิ้งไปแบบนี้แล้วเราจะเอาสีเทียนที่ไหนไว้ระบายสีกันล่ะ

หนูน้อย : แต่มันหกไปแล้วนี่นา คงจะใช้ไม่ได้แล้วแหละ และอีกอย่างคุณครูก็ไม่รู้ไม่เป็นไรหรอก

หนูแถม : ใครบอกหนูน้อยว่ามันใช้ไม่ได้ สีเทียนพวกนี้ยังใช้ได้อยู่ แต่หนูน้อยไม่เอากลับมาใช้เอง
ต่างหาก เราต้องช่วยกันประหยัดเพื่อจะได้มีสีเอาไว้ให้เพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ได้ใช้ระบายภาพบ้าง

ในตอนนั้นคุณครูเดินผ่านมาพอดีได้ยินเหตุการณ์ทั้งหมด จึงกล่าวชมหนูแถมที่หนูแถมรู้จักการใช้
ของส่วนรวมและกล่าวตักเตือนหนูน้อยที่ทำเช่นนั้น

คำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเรื่องหนูแถมแสนประหยัด

1. เมื่อหนูแถมเห็นหนูน้อยนำสีเทียนไปทิ้ง จึงเตือนหนูน้อยว่าอย่างไร

2. หนูแถมได้รับผลอย่างไรในตอนท้ายของเรื่อง

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูแต้มนแสนประหยัด
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ทำให้เกิดการ ชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วน ร่วมในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ของ ส่วนรวม	
การดูแล รักษา	ลักษณะการใช้	การทำตาม หน้าที่ ที่ถูกกำหนด	การรับอาสา ทำบางอย่าง เพื่อส่วนรวม	ไม่เอาของ ส่วนรวมมา เป็นของตน	เปิดโอกาสให้ ผู้อื่นได้ใช้ของ ส่วนรวม
	แต้มนจึงบอกหนูน้อยว่า สีเทียนที่หักก็ยัง สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้อีก เราต้อง ช่วยกันประหยัด เพื่อจะได้มีสีเทียนเอา ไว้ให้เพื่อน ๆ คนอื่นได้ใช้ระบายสีบ้าง				

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูแต้มนแสนประหยัด พบว่ามี 1 องค์ประกอบคือ
1. การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม ตัวชี้วัดที่ 2 คือ ลักษณะ
การใช้

วิเคราะห์การเป็นตัวแทนในเรื่องหนูแถมแสนประหยัด

การวิเคราะห์ A → B → C

- A หมายถึง เงื่อนไขที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
- B หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)
- C หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น
- C+ ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น

หนูแถมและหนูน้อยกำลังเรียนวิชาศิลปะและกำลังระบายสีภาพที่ทั้งสองคนวาดเสร็จแล้ว

คุณครู : นักเรียนคะ คุณครูวางสีเทียนไว้ที่โต๊ะนี่นะคะ

หนูแถมและหนูน้อยเดินไปหยิบสีเทียนที่โต๊ะ หนูน้อยระบายสีเทียนหักไปหลายแท่งแล้วก็โยนทิ้งไปที่หน้าต่าง

หนูแถมเห็นเห็นดังนั้นจึงบอกกับหนูน้อยว่า

หนูแถม : หนูน้อยสีเทียนพวกนี้เป็นของส่วนรวมนะ คุณครูเอามาให้เราทุกคนไว้ระบายสี ถ้าหนูน้อยทำหักและโยนทิ้งไปแบบนี้แล้วเราจะเอาสีเทียนที่ไหนไว้ระบายสีกันละ

หนูน้อย : แต่มันหักไปแล้วนี่นา คงจะใช้ไม่ได้แล้วแหละ และอีกอย่างคุณครูก็ไม่รู้ ไม่เป็นไรหรอก

หนูแถม : ใครบอกหนูน้อยว่ามันใช้ไม่ได้ สีเทียนพวกนี้ยังใช้ได้อยู่ แต่หนูน้อยไม่เอากลับมาใช้เองต่างหาก เราต้องช่วยกันประหยัดเพื่อจะได้มีสีเอาไว้ให้เพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ได้ใช้ระบายภาพบ้าง

ในตอนนั้นคุณครูเดินผ่านมาพอดีได้ยินเหตุการณ์ทั้งหมด จึงกล่าวชมหนูแถมที่หนูแถมรู้จักการใช้ของส่วนรวมและกล่าวตักเตือนหนูน้อยที่ทำเช่นนั้น

แถมเห็นหนูน้อย ทั้งสีเทียนที่หักไปอย่างไม่รู้คุณค่าของมัน

แถมจึงไปเก็บสีเทียนที่หนูน้อยทิ้งมาใช้และบอกหนูน้อยว่าสีเทียนที่หักก็ยังสามารถนำกลับมาใช้ได้อีก เราต้องช่วยกันประหยัด เพื่อจะได้มีสีเทียนเอาไว้ให้เพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ได้ใช้ระบายสีบ้าง

คุณครูกล่าวชมหนูแถมที่รู้จักการใช้ของของส่วนรวม

เนื้อหาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่อง “หนูฝนรู้หน้าที่”

องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นที่หน้าที่ที่มีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชีวิตที่ 3 การทำตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด

ในห้องเรียนของฝนมีการเลือกหัวหน้าห้องคนใหม่ โดยคุณครูบอกว่านักเรียนมีโอกาสดำเนินหัวหน้าห้องทุกคน จะตัดสินใจโดยให้นักเรียนเลือกเพื่อนที่ตนเองคิดว่าเหมาะจะป็นหัวหน้าห้องมาคนหนึ่ง หากใครได้รับการคัดเลือกจากเพื่อน ๆ มากที่สุดจะได้เป็นหัวหน้าห้อง หลังการที่เลือกเสร็จแล้ว ปรากฏว่าฝนได้รับเลือกจากเพื่อน ๆ มากที่สุด จึงได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าห้อง ฝนก็ตั้งใจจะทำหน้าที่หัวหน้าห้องให้ดีที่สุด จะช่วยเหลือแบ่งเบาภาระของคุณครูพร้อมทั้งเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสอนของคุณครูอย่างเคร่งครัด

ฝนได้ลบกระดานอย่างเรียบร้อยก่อนถึงชั่วโมงเรียนต่อไป จัดโต๊ะเก้าอี้ให้เป็นระเบียบ บอกนักเรียนทำความเคารพและขอบคุณ คุณครูที่สอนในแต่ละวิชา รวบรวมสมุดงานของเพื่อน ๆ ส่งให้คุณครูตรวจ ตั้งแต่ฝนได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าห้อง ฝนก็ทำได้อย่างดีโดยไม่ขาดตกบกพร่องต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เมื่อคุณครูเห็นการกระทำที่ดีของฝนก็กล่าวชมและบอกให้เพื่อนในห้องทำเป็นแบบอย่าง

คำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเรื่องหนูฝนรู้หน้าที่

1. หนูฝนได้รับหน้าที่เป็นหัวหน้าห้อง หนูฝนทำหน้าที่นั้นอย่างไร

2. เมื่อหนูฝนทำหน้าที่นั้นแล้วคุณครูทำอย่างไรกับหนูฝน

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูฝนรู้หน้าที่
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้ หรือการกระทำที่ทำให้ เกิดการชำรุดเสียหาย ต่อของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ของ ส่วนรวม	
การดูแล รักษา	ลักษณะ การใช้	การทำตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด	การรับอาสาทำ บางอย่างเพื่อ ส่วนรวม	ไม่เอาของ ส่วนรวมมา เป็นของตน	เปิดโอกาสให้ ผู้อื่นได้ใช้ของ ส่วนรวม
		หน้าที่ของฝน ก็คือ ลบกระดานให้เรียบร้อย ก่อนถึงชั่วโมงเรียนต่อไป จัดโต๊ะเก้าอี้ ให้เป็นระเบียบ กล่าวสวัสดีและขอบคุณ คุณครูที่สอนในแต่ละวิชา			

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูฝนรู้หน้าที่ พบว่ามี 1 องค์ประกอบคือ
องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวม ในวิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชี้วัดที่ 3 การทำตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด

วิเคราะห์การเป็นตัวแบบในเรื่องหนูฝนรู้หน้าที่

การวิเคราะห์ A → B → C

- A หมายถึง เงื่อนไขที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
 B หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)
 C หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น
 C+ ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น

ในห้องเรียนของฝนมีการเลือกหัวหน้าห้องคนใหม่ โดยคุณครูบอกแก่นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้เป็นหัวหน้าห้องเหมือนกันทุกคน จะตัดสินโดยให้นักเรียนเลือกคนที่ตนเองคิดว่าเหมาะสมจะเป็นหัวหน้าห้องมาคนหนึ่ง หากใครได้รับการคัดเลือกจากเพื่อน ๆ มากที่สุดจะได้เป็นหัวหน้าห้อง หลังการที่เลือกเสร็จแล้ว ปรากฏว่าฝนได้รับการคัดเลือกจากเพื่อน ๆ มากที่สุด จึงได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าห้อง ซึ่งฝนก็ตั้งใจว่าจะทำหน้าที่หัวหน้าห้องให้ได้ดีที่สุด โดยจะช่วยเหลือแบ่งเบาภาระของคุณครูพร้อมทั้งเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสอนของคุณครูอย่างเคร่งครัด

หน้าที่ของฝน ก็คือ ลบกระดานให้เรียบร้อยก่อนถึงชั่วโมงเรียนต่อไป จัดโต๊ะเก้าอี้ให้เป็นระเบียบ กล่าวสวัสดิ์และขอบคุณ คุณครูที่สอนในแต่ละวิชา ตั้งแต่ฝนได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าห้อง ฝนก็ทำได้อย่างดี โดยไม่ขาดตกบกพร่องต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เมื่อคุณครูเห็นการกระทำที่ดีของฝนก็กล่าวชมและบอกให้เพื่อนในห้องทำเป็นแบบอย่าง

A → B → C+

ฝนได้รับเลือกจากเพื่อน ๆ มากที่สุด จึงได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าห้อง

ฝนได้ลบกระดานอย่างเรียบร้อยก่อนถึงชั่วโมงเรียนต่อไป จัดโต๊ะเก้าอี้ให้เป็นระเบียบ บอกนักเรียนทำความเคารพ และขอบคุณคุณครูที่สอนในแต่ละวิชา

เมื่อคุณครูเห็นการกระทำที่ดีของฝนก็กล่าวชม และบอกให้เพื่อนในห้องทำเป็นแบบอย่าง

เนื้อหาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม
เรื่อง “น้องตันผู้มีน้ำใจ”

องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชี้วัดที่ 4 รับผิดชอบต่อจะทำบางอย่างเพื่อส่วนรวม

วันนี้เป็นวันหยุด ตันไม่ต้องไปโรงเรียน วันนี้คนในหมู่บ้านจะมาช่วยกันทำความสะอาดบริเวณถนนและทางเท้า ชาวบ้านช่วยกันทำงานด้วยความเต็มใจและทุกคนก็มีความสุข ตันเห็นชาวบ้านช่วยกันทำงานก็คิดว่าตนเองจะสามารถช่วยเหลืออะไรได้บ้าง เขาจึงอาสารดน้ำต้นไม้บริเวณทางเท้า ตันเต็มใจที่จะรดน้ำต้นไม้และทำด้วยความขยันขันแข็ง ชาวบ้านเห็นตันรดน้ำต้นไม้แล้วก็บอกให้เด็ก ๆ ที่กำลังวิ่งเล่นอยู่บริเวณนั้นดูตันเป็นแบบอย่าง เด็ก ๆ เหล่านั้นจึงไปช่วยกันรดน้ำต้นไม้ ชาวบ้านกล่าวชอบใจตันอย่างและยกย่องว่าตันเป็นเด็กดีและน่ารักมาก

คำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเรื่องน้องตันผู้มีน้ำใจ

1. เมื่อตันเห็นชาวบ้านช่วยกันทำงาน ตันทำอย่างไร

2. ตันได้รับผลเช่นไร เมื่อตันช่วยชาวบ้านทำงาน

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องห้องต้นมีน้ำใจ
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้ หรือการกระทำที่ทำให้ เกิดการชำรุดเสียหาย ต่อของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ ของส่วนรวม	
การดูแล รักษา	ลักษณะ การใช้	การทำตาม หน้าที่ ที่ถูกกำหนด	การรับอาสาทำบางอย่างเพื่อส่วนรวม	ไม่เอาของ ส่วนรวมมา เป็นของตน	เปิดโอกาสให้ ผู้อื่นได้ใช้ของ ส่วนรวม
			ต้นจึงรีบอาสารดน้ำต้นไม้บริเวณทางเท้า ต้นเต็มใจที่จะรดน้ำต้นไม้และทำด้วยความ ขยันขันแข็ง		

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องห้องต้นมีน้ำใจ พบว่ามี 1 องค์ประกอบ คือ
องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชี้วัดที่ 3 การรับอาสาทำบางอย่างเพื่อส่วนรวม

วิเคราะห์การเป็นตัวแบบในเรื่องห้องต้นมีหัวใจ

การวิเคราะห์ A → B → C

- A หมายถึง เจื่อนไข้นำที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
 B หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)
 C หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น
 C+ หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น

วันนี้เป็นวันหยุด ต้นไม่ต้องไปโรงเรียน และในวันนี้ในหมู่บ้านก็มีชาวบ้านมาช่วยกันทำความสะอาดบริเวณถนนและทางเท้า ชาวบ้านช่วยกันทำงานด้วยความเต็มใจและทุกคนก็มีความสุข ต้นเห็นชาวบ้านช่วยกันทำงานก็คิดว่าตนเองจะสามารถช่วยเหลืออะไรได้บ้าง จึงรีบอาสารดน้ำต้นไม้บริเวณทางเท้า ต้นเต็มใจที่จะรดน้ำต้นไม้และทำด้วยความขยันขันแข็ง ชาวบ้านเห็นต้นรดน้ำต้นไม้แล้วก็บอกให้เด็ก ๆ ที่กำลังวิ่งเล่นอยู่บริเวณนั้นดูต้นเป็นแบบอย่าง เด็ก ๆ เหล่านั้นจึงไปช่วยกันรดน้ำต้นไม้ ชาวบ้านกล่าวชอบใจต้น และยกย่องว่าต้นเป็นเด็กดี และน่ารักมาก

A → B → C+

ต้นเห็นชาวบ้านช่วยกันทำงาน
ก็คิดว่าตนเองจะสามารถช่วย
เหลืออะไรได้บ้าง

ต้นจึงรีบอาสารดน้ำ
ต้นไม้บริเวณทางเท้า
ต้นเต็มใจที่จะรดน้ำ
ต้นไม้และทำด้วย
ความขยันขันแข็ง

ชาวบ้านกล่าวชอบใจต้น และ
ยกย่องว่าต้นเป็นเด็กดีและน่ารัก
มาก

เนื้อหาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่อง “หนูหนีไปโรงเรียน”

องค์ประกอบที่ 3 การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวมที่เป็นประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม โดยไม่ยึดของส่วน
นั้นเป็นของตนเอง ตลอดจนไม่ปิดกั้นโอกาสของบุคคลอื่นที่จะใช้ของส่วนรมนั้น

ตัวชี้วัดที่ 5 ไม่นำของส่วนรวมเป็นของตน

รุ่งอรุณของวันใหม่ซึ่งเป็นวันเปิดเทอมวันแรก นิดกับหน้อยเดินทางไปโรงเรียนตั้งแต่เช้า บริเวณ
โรงเรียนสะอาด และสวยงามมากกว่าเดิม เพราะในช่วงปิดเทอมที่ผ่านมากองานได้ช่วยกันทำความสะอาด
อาคารและทาสีใหม่ สิ่งที่นิดรู้สึกตื่นเต้นและประทับใจมากที่สุด ก็คือทางโรงเรียนมีห้องสมุดใหม่และใหญ่กว่าเดิม
มีหนังสือใหม่ ๆ มากมายให้นิดได้อ่าน และนักเรียนทุกคนสามารถยืมกลับไปอ่านที่บ้านได้ ในวันนั้นนิต
จึงชวนหน้อยไปที่ห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือนิทานใหม่ ๆ นิดกับหน้อยอ่านหนังสือไปได้สักระยะหนึ่ง เสียงกริ่ง
เข้าเรียนก็ดังขึ้น นิดกับหน้อยจึงนำหนังสือที่อ่านยังไม่จบไปยืมกับเจ้าหน้าที่ห้องสมุด แต่เจ้าหน้าที่ห้องสมุด
ลืมนัดนัดตราวันคืนหนังสือให้กับนิต หน้อยจึงบอกนิตว่าไม่ต้องบอกเจ้าหน้าที่ห้องสมุดหรอก เราจะได้เก็บ
หนังสือเอาไว้อ่านนาน ๆ แต่นิดเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องจึงไปบอกเจ้าหน้าที่ห้องสมุดว่าลืมนัดนัดตราวันคืน
หนังสือให้กับนิตเมื่อเจ้าหน้าที่ห้องสมุดทราบเรื่องก็กล่าวคำขอโทษที่เกิดความผิดพลาดขึ้น

เช้าวันต่อมา เมื่อครูใหญ่ทราบเรื่องถึงการกระทำผิดครั้งนี้นิดของนิต จึงได้ประกาศยกย่องชมเชย
นิตที่ไม่นำหนังสือของห้องสมุดไปเป็นของส่วนตัวทั้งที่มีโอกาส และมอบรางวัลในการทำความดีในครั้งนี้ให้แก่
นิตด้วย

คำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเรื่องหนูหนีไปโรงเรียน

1. เมื่อหนูนิตเห็นว่าเจ้าหน้าที่ห้องสมุดลืมนัดนัดตราวันคืนหนังสือให้ นิตทำอย่างไร

2. ตอนจบของเรื่องนิตได้รับผลอย่างไร เมื่อนิดไปบอกเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูนิดไปโรงเรียน
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวม	
การดูแลรักษา	ลักษณะการใช้	การทำตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด	การรับอาสาทำบางอย่างเพื่อส่วนรวม	ไม่เอาของส่วนรวมมาเป็นของตน	เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม
				แต่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดลืมนัดประจำวันคืนหนังสือให้กับนิด หน่อยจึงบอกว่าไม่ต้องบอกเจ้าหน้าที่ห้องสมุดหรอก เราจะได้เก็บหนังสือเอาไว้อ่านนาน ๆ แต่นิดเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง จึงไปบอกเจ้าหน้าที่ห้องสมุดว่าลืมนัดประจำวันคืนหนังสือให้กับนิด	

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูนิดไปโรงเรียน พบว่ามี 1 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่ 3 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้ ตัวชี้วัดที่ 3 ไม่เอาของส่วนรวมมาเป็นของตน

วิเคราะห์การเป็นตัวแบบในเรื่องหนูหนีไปโรงเรียน

การวิเคราะห์ A → B → C

- A หมายถึง เงื่อนไขที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
 B หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)
 C หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น
 C+ หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น

รุ่งอรุณของวันใหม่และเป็นวันเปิดเทอมวันแรก นิดกับน้อยเดินทางไปโรงเรียนตั้งแต่เช้า พบว่าบริเวณโรงเรียนสะอาดและสวยงามมากกว่าเดิม เพราะในช่วงปิดเทอมที่ผ่านมากองานได้ช่วยกันทำความสะอาดอาคารและทาสีใหม่ แต่สิ่งนี้นิดรู้สึกตื่นเต้นและประทับใจมากที่สุดก็คือทางโรงเรียนมีห้องสมุดใหม่และใหญ่กว่าเดิม มีหนังสือใหม่ ๆ มากมายให้นิดได้อ่าน และนักเรียนทุกคนสามารถยืมกลับไปอ่านที่บ้านได้ และในวันนั้นนิดจึงชวนน้อยไปที่ห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือนิทานใหม่ ๆ นิดกับน้อยอ่านหนังสือไปได้สักพักเสียงกริ่งเข้าเรียนก็ดังขึ้น นิดกับน้อยจึงนำหนังสือที่อ่านยังไม่จบไปยืมกับเจ้าหน้าที่ห้องสมุด แต่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดลืมประทับตราวันคืนหนังสือให้กับนิด น้อยจึงบอกนิดว่าไม่ต้องบอกเจ้าหน้าที่ห้องสมุดหรอก เราจะได้เก็บหนังสือเอาไว้อ่านนาน ๆ แต่นิดเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องจึงไปบอกเจ้าหน้าที่ห้องสมุดว่าลืมประทับตราวันคืนหนังสือให้กับนิดเมื่อเจ้าหน้าที่ห้องสมุดทราบเรื่องก็กล่าวคำขอโทษที่เกิดความผิดพลาดขึ้น

เช้าวันต่อมา เมื่อครูใหญ่ทราบเรื่องถึงการกระทำความคิดครั้งนี้ของนิด จึงได้ประกาศยกย่องชมเชยนิดที่ไม่นำหนังสือของห้องสมุดไปเป็นของส่วนตัวทั้งที่มีโอกาส และมอบรางวัลในการทำความดีในครั้งนี้ให้แก่นิดด้วย

A → B → C+

เจ้าหน้าที่ห้องสมุดลืมประทับตราวันกำหนดคืนหนังสือให้กับนิด

นิดว่าไม่ต้องบอกเจ้าหน้าที่ห้องสมุดหรอก เราจะได้เก็บหนังสือเอาไว้อ่านนาน ๆ แต่นิดเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องจึงไปบอกเจ้าหน้าที่ห้องสมุดว่าลืมประทับตราวันคืนหนังสือให้กับนิด

เมื่อครูใหญ่ทราบเรื่องถึงการกระทำความคิดครั้งนี้ของนิด จึงได้ประกาศยกย่องชมเชยนิดที่ไม่นำหนังสือของห้องสมุดไปเป็นของส่วนตัวทั้งที่มีโอกาส และมอบรางวัลในการทำความดีในครั้งนี้ให้แก่นิดด้วย

เนื้อหาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่อง "หนูต้อมผู้แบ่งปัน"

องค์ประกอบที่ 3 การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวมที่เป็นประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม โดยไม่ยึดของส่วน
 นั้นเป็นของตนเอง ตลอดจนไม่ปิดกั้นโอกาสของบุคคลอื่นที่จะใช้ของส่วนรมนั้น

ตัวชี้วัดที่ 6 แบ่งปันหรือเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของของส่วนรวม

วันหยุดสุดสัปดาห์นี้ ต้อมและเพื่อน ๆ นัดกันจะไปเที่ยวสวนสนุก พอถึงเวลานัดหมายทุกคนก็มา
 ร่วมกันที่หน้าบ้านต้อม ต้อมและเพื่อน ๆ เดินทางไปสวนสนุกด้วยรถโดยสารประจำทาง เมื่อรถโดยสาร
 ประจำทางมาถึงทุกคนก็ขึ้นรถได้ที่นั่งครบทุกคน และไม่มีที่ว่างเหลืออยู่เลย เมื่อรถโดยสารแล่นไปได้สักพักก็
 หยุดรับผู้โดยสาร และหญิงชราคนหนึ่งก็ขึ้นมาหญิงชราคนนี้ถือของพะรุงพะรัง แต่ไม่มีใครสนใจที่จะลุกให้
 หญิงชราคนนี้นั่งเลย เพื่อน ๆ ของต้อมก็ทำเป็นมองไม่เห็นหรือไม่สนใจ ต้อมเห็นหญิงชราคนนี้แล้วก็คิดว่า
 เราควรจะลุกให้หญิงชราคนนี้นั่ง" ต้องจึงลุกให้หญิงชราที่นั่ง หญิงชรารู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของต้อม หญิงชรา
 ออกต้อมว่า "ขอบใจมากนะหนู หนูช่างเป็นเด็กดีจริง" หญิงชรากล่าวชมเชยต้อมและมอบขนมเพื่อเป็นรางวัล
 ต่อความมีน้ำใจของต้อม

คำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเรื่องหนูต้อมผู้แบ่งปัน

1. เมื่อต้อมเห็นหญิงชราถือของพะรุงพะรัง ต้อมทำอย่างไร

2. หญิงชรารู้สึกอย่างไร เมื่อต้อมลุกขึ้นให้เธอนั่ง

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูต่อมผู้แบ่งปัน
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้ หรือการกระทำที่ทำให้ เกิดการชำรุดเสียหาย ต่อของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วม ในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวม	
การดูแล รักษา	ลักษณะ การใช้	การทำตาม หน้าที่ ที่ถูกกำหนด	การรับอาสา ทำบางอย่าง เพื่อส่วนรวม	ไม่เอาของ ส่วนรวมมาเป็น ของตน	เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม
					ต่อมเห็นหญิงชราคนนี้แล้วก็คิดว่า "เราควรจะให้หญิงชราคนนี้นั่ง" ต้องจึงลุกให้หญิงชราคนนี้นั่ง

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูต่อมผู้แบ่งปัน พบว่ามี 1 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่ 3 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้ ตัวชี้วัดที่ 3 การเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม

วิเคราะห์การเป็นตัวแบบในเรื่องหนูต่อมผู้แบ่งปัน

การวิเคราะห์ A → B → C

- A หมายถึง เจื่อนไข่น้ำที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
 B หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)
 C หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น
 C+ หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น

วันหยุดสุดสัปดาห์นี้ ต่อมและเพื่อน ๆ นัดกันจะไปเที่ยวสวนสนุกกัน พอถึงเวลานัดหมาย ทุกคนก็มาพร้อมกันที่หน้าบ้านต่อม ต่อมและเพื่อน ๆ เดินทางไปสวนสนุกด้วยรถโดยสารประจำทาง เมื่อรถโดยสารประจำทางมาถึงทุกคนก็ขึ้นรถได้ที่นั่งครบทุกคน และไม่มีที่ว่างเหลืออยู่เลย เมื่อรถโดยสารแล่นไปได้สักพักก็หยุดรับผู้โดยสาร และหญิงชราคนหนึ่งก็ขึ้นมาหญิงชราคนนี้ถือของพะรุงพะรัง แต่ไม่มีใครสนใจที่จะลุกให้หญิงชราคนนี้นั่งเลย เพื่อน ๆ ของต่อมก็ทำเป็นมองไม่เห็นหรือไม่สนใจ ต่อมเห็นหญิงชราคนนี้แล้วก็คิดว่า "เราควรจะลุกให้หญิงชราคนนี้นั่ง" ต้องจึงลุกให้หญิงชราคนนี้นั่ง หญิงชรารู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของต่อม หญิงชราบอกต่อมว่า "ขอบใจมากนะหนู หนูช่างเป็นเด็กดีจริง" หญิงชรากล่าวชมเชยต่อมและมอบขนมเพื่อเป็นรางวัลต่อความมีน้ำใจของต่อม

A → B → C+

เมื่อรถโดยสารแล่นไปได้สักพักก็หยุดรับผู้โดยสาร และหญิงชราคนหนึ่งก็ขึ้นมา หญิงชราคนนี้ถือของพะรุงพะรัง แต่ไม่มีใครสนใจที่จะลุกให้หญิงชราคนนี้นั่งเลย

ต่อมเห็นหญิงชราคนนี้แล้วก็คิดว่า "เราควรจะลุกให้หญิงชราคนนี้นั่ง" ต่อมจึงลุกให้หญิงชราคนนี้นั่ง

หญิงชรากล่าวชมเชยต่อมและมอบขนมเพื่อเป็นรางวัลต่อความมีน้ำใจของต่อม

เนื้อหาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่อง “หนูพัดหนักพัฒนา”

องค์ประกอบที่ 1 การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่จะทำให้เกิดความชำรุดเสียหายต่อของของส่วนรวม
ที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม

ตัวชี้วัดที่ 1 การดูแลรักษา

ในวันเสาร์นี้เพื่อน ๆ ในห้องนัดกันว่าจะไปเที่ยวบ้านวิทย์ เพราะบ้านวิทย์อยู่ริมคลองจะได้เล่นน้ำกันด้วย พัดก็อยากไปเที่ยวบ้านวิทย์กับเพื่อนคนอื่นด้วย จึงได้ไปขออนุญาตพ่อ พ่อก็ถามว่าพัดไปเที่ยวกับเพื่อนแล้วมีผู้ใหญ่คอยดูแลหรือเปล่า ถ้ามีพ่อก็จะอนุญาตให้ไปได้ พัดจึงตอบพ่อไปว่า พ่อกับแม่ของวิทย์จะคอยดูแลความปลอดภัยของเด็ก ๆ ทุกคน ดังนั้นพ่อก็อนุญาตให้พัดไปเที่ยวบ้านวิทย์ได้ แต่ก็ให้ดูแลตัวเองดี ๆ และก็อย่ากลับบ้านค่ำด้วย พัดก็รับปากว่าจะทำตามคำสั่งของพ่อทุกอย่างและก็อาสาช่วยรดน้ำต้นไม้ให้เพราะเห็นว่าพ่อทำงานมาเหนื่อยทั้งวันแล้ว

พอมาถึงบ้านวิทย์เด็ก ๆ ก็เล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน โดยว่ายน้ำอยู่บริเวณท่าหน้า ซึ่งพ่อแม่ของวิทย์ก็คอยดูแลเด็ก ๆ ไม่ให้เกิดอันตราย พอถึงเวลาเที่ยงแม่ของวิทย์ก็นำอาหารและขนมมาเลี้ยงเด็ก ๆ อย่างมากมาย เมื่อกินกันอิ่มเรียบร้อยแล้วทุกคนก็ช่วยกันเก็บเศษอาหารที่เหลือไปเททิ้งถังขยะเพราะพ่อแม่ของวิทย์บอกว่าหากใครทิ้งขยะลงในแม่น้ำลำคลอง นอกจากจะเป็นการทำลายสภาพแวดล้อมโดยการทำให้น้ำเน่าเสียแล้ว ตอนนี้อย่างมีกำหนดหมายที่จะจับหรือปรับเงินคนที่ทิ้งขยะลงในที่สาธารณะด้วย ซึ่งเป็นกฎที่บังคับให้ทุกคนต้องปฏิบัติตามไม่มีข้อยกเว้น ขณะนั้นพัดก็สังเกตเห็นขยะลอยขึ้นมาริมตลิ่งพัดจึงเดินไปเก็บขยะขึ้นมาใส่ลงถังขยะ ซึ่งในเวลาเดียวกันพ่อกับแม่ของวิทย์ก็เห็นการกระทำของพัดจึงชี้ให้วิทย์และเพื่อน ๆ ของวิทย์ดูและทำตามเป็นแบบอย่าง พ่อกับแม่ของวิทย์ก็ช่วยย่องชมเชยในการกระทำของพัดพร้อมกับมอบขนมให้กับพัดเพื่อเป็นรางวัลในการทำความดีของพัดในครั้งนี้ เมื่อทำทุกอย่างเสร็จก็เย็นพอดี พัดและเพื่อน ๆ จึงลาพ่อกับแม่ของวิทย์กลับบ้าน และบอกว่าถ้ามีโอกาสก็จะมาเที่ยวอีก

คำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

1. พัดสังเกตเห็นขยะลอยขึ้นมาริมคลอง พัดทำอย่างไร

2. การกระทำของพัดได้รับผลอย่างไร

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูพุด นักพัฒนา
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ทำให้เกิด การชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วม ในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ ของส่วนรวม	
การดูแลรักษา	ลักษณะ การใช้	การทำตามหน้าที่ที่ ถูกกำหนด	การรับอาสา ทำบางอย่าง เพื่อส่วนรวม	ไม่เอาของ ส่วนรวมมา เป็นของตน	เปิดโอกาสให้ ผู้อื่นได้ใช้ของ ส่วนรวม
ขณะนั้นพุดก็สังเกตเห็นขยะ ลอยขึ้นมาริมคลอง พุดจึง นำไม้ไปเขี่ยขยะขึ้นมาและนำ ไปทิ้งลงถังขยะ					

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูพุดนักพัฒนา พบว่ามี 1 องค์ประกอบ คือ
องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในนิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชี้วัดที่ 3 การดูแลรักษา

วิเคราะห์การเป็นตัวแบบในเรื่องหนูพัดนักพัฒนา

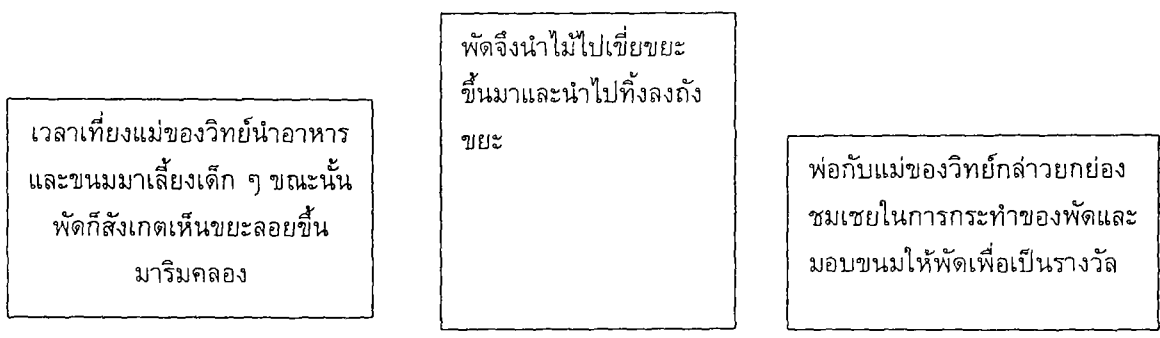
การวิเคราะห์ A → B → C

- A หมายถึง เจื่อนไข้นำที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
- B หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)
- C หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น
- C+ หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น

ในวันเสาร์นี้เพื่อน ๆ ในห้องนัดกันว่าจะไปเที่ยวบ้านวิทย์เพราะบ้านวิทย์อยู่ริมคลองจะได้เล่นน้ำกันด้วย พัดก็อยากไปเที่ยวบ้านวิทย์กับเพื่อนคนอื่นด้วย จึงได้ไปขออนุญาตพ่อ พ่อก็ถามว่าพัดไปเที่ยวกับกับเพื่อนแล้วมีผู้ใหญ่คอยดูแลหรือเปล่า ถ้ามีพ่อก็จะอนุญาตให้ไปได้ พัดจึงตอบพ่อไปว่า พ่อกับแม่ของวิทย์จะคอยดูแลความปลอดภัยของเด็ก ๆ ทุกคน ดังนั้นพ่อจึงอนุญาตให้พัดไปเที่ยวบ้านวิทย์ได้ แต่ก็ให้ดูแลตัวเองดี ๆ และก็อย่ากลับบ้านค่ำด้วย พัดก็รับปากว่าจะทำตามคำสั่งของพ่อทุกอย่างและก็อาสาช่วยรดน้ำต้นไม้ให้เพราะเห็นว่าพ่อทำงานมาเหนื่อยทั้งวันแล้ว

พอมาถึงบ้านวิทย์เด็ก ๆ ก็เล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน โดยว่ายน้ำอยู่บริเวณท่าหน้า ซึ่งพ่อแม่ของวิทย์ก็คอยดูแลเด็ก ๆ ไม่ให้เกิดอันตราย พอถึงเวลาที่เที่ยงแม่ของวิทย์ก็นำอาหาร และขนมมาเลี้ยงเด็ก ๆ อย่างมากมาย เมื่อกินกันอิ่มเรียบร้อยแล้วทุกคนก็ช่วยกันเก็บเศษอาหารที่เหลือไปเททิ้งถังขยะเพราะพ่อแม่ของวิทย์บอกว่าหากใครทิ้งขยะลงในแม่น้ำลำคลอง นอกจากจะเป็นการทำลายสภาพแวดล้อมโดยการทำให้น้ำเน่าเสียแล้ว ตอนนี่ยังมีกฎหมายที่จะจับหรือปรับเงินคนที่ทิ้งขยะลงในที่สาธารณะด้วย ซึ่งเป็นกฎที่บังคับให้ทุกคนต้องปฏิบัติตามไม่มีข้อยกเว้น ขณะนั้นพัดก็สังเกตเห็นขยะลอยขึ้นมาริมคลองพัดจึงเดินไปเก็บขยะขึ้นมาใส่ลงถังขยะ ซึ่งในเวลาเดียวกันพ่อกับแม่ของวิทย์ก็เห็นการกระทำของพัดจึงชี้ให้วิทย์และเพื่อน ๆ ของวิทย์ดูและทำตามเป็นแบบอย่าง พ่อกับแม่ของวิทย์ก็ช่วยยกย่องชมเชยในการกระทำของพัดพร้อมกับมอบขนมให้พัด เพื่อเป็นรางวัลในการทำความดีของพัดในครั้งนี้ เมื่อทำทุกอย่างเสร็จก็เย็นพอดี พัดและเพื่อน ๆ จึงลาพ่อกับแม่ของวิทย์กลับบ้าน และบอกว่าถ้ามีโอกาสก็จะมาเที่ยวอีก

A → B → C+

เนื้อหาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่อง “พี่แก้วกับน้องแหวน”

องค์ประกอบที่ 1 การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่จะทำให้เกิดความชำรุดเสียหายต่อของของส่วนรวม
ที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม
ตัวชี้วัดที่ 2 ลักษณะการใช้

แก้วและแหวนเป็นพี่น้องที่รักและสนิทสนมกันมากเด็กทั้งสองได้รับมอบหมายให้ช่วยกันซักเสื้อผ้า
แก้วและแหวนจึงช่วยกันซักเสื้อผ้าตามปกติ

แก้ว : นี่! แก้วอย่าเปิดน้ำทิ้งไว้อย่างนั้นสิ...

เราควรช่วยกันประหยัดน้ำนะ

แหวน : ไม่เห็นเป็นอะไรเลย ค่าน้ำก็ถูก แถมสนุกดีอีกต่างหาก

แก้วจึงเดินไปเปิดน้ำให้เบาลง ทำให้แหวนโกรธมาก จึงร้องไห้เสียงดัง เมื่อเห็นดังนั้นแก้วจึงเข้าไปปลอบ
แหวนให้หยุดร้องไห้และพยายามอธิบายว่า

แก้ว : แหวนฟังนะ ถึงน้ำจะราคาถูกก็จริง แต่น้ำที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้ ต้องส่งตามท่อมาจาก
หน่วยงานของราชการ ซึ่งต้องหามาจากเขื่อน แม่น้ำลำคลอง เป็นต้น และต้องมาทำให้สะอาดเสียก่อน
ทุกวันนี้เราใช้ทั้งดื่ม อาบ ซักล้าง รดต้นไม้ และอื่น ๆ อีกมากมาย ดังนั้นเราจึงควรช่วยกันใช้น้ำกันอย่าง
ประหยัดและใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด และที่สำคัญเป็นการช่วยประเทศชาติ และเพื่อนร่วมชาติไม่ให้
ประสบปัญหาขาดแคลนน้ำ

เมื่อแหวนได้ฟังแก้วพูดก็พอเข้าใจ แต่ในขณะที่เดียวกันพ่อกับแม่ของแก้วกับแหวนที่เห็นเหตุการณ์
มาโดยตลอดก็รู้สึกภูมิใจและชื่นชมกับการกระทำของแก้วที่มีวิธีการปลอบไม่ให้น้องร้องไห้และยังเข้าใจถึง
ความสำคัญของน้ำจึงได้กล่าวชมเชยแก้วและสอนให้แหวนดูไว้และกระทำตามเป็นแบบอย่าง

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องพี่แก้วกับน้องแหวน
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำ ที่ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อ ของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ ของส่วนรวม	
การดูแล รักษา	ลักษณะการใช้	การทำตามหน้าที่ ที่ถูกกำหนด	การรับอาสา ทำบางอย่าง เพื่อส่วนรวม	ไม่เอาของ ส่วนรวมมา เป็นของตน	เปิดโอกาส ให้ผู้อื่นได้ใช้ ของส่วนรวม
	แก้วจึงเดินไปเปิดน้ำให้ เบาลงและอธิบายถึงความ สำคัญของน้ำให้แหวนฟัง ว่าควรใช้น้ำอย่างประหยัด และเกิดประโยชน์ ให้มากที่สุด				

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องพี่แก้วกับน้องแหวน พบว่ามี 1 องค์ประกอบ คือ
องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชี้วัดที่ 3 การทำตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด

วิเคราะห์การเป็นตัวแบบในเรื่องที่แก้วกับน้องแหวน

การวิเคราะห์ A → B → C

- A หมายถึง เงื่อนไขที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
 B หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)
 C หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น
 C+ ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น

แก้วและแหวนเป็นพี่น้องที่รักและสนิทสนมกันมากเด็กทั้งสองได้รับมอบหมายให้ช่วยกันซักเสื้อผ้า
 แก้วและแหวนจึงช่วยกันซักเสื้อผ้าตามปกติ

แก้ว : นี่ ! แก้วอย่าเปิดน้ำทิ้งไว้อย่างนั้นสิ . . .

 เราควรช่วยกันประหยัดน้ำนะ

แหวน : ไม่เห็นเป็นอะไรเลย ค่าน้ำก็ถูก แถมสนุกดีอีกต่างหาก

แก้วจึงเดินไปเปิดน้ำให้เบาลง ทำให้แหวนโกรธมาก จึงร้องไห้เสียงดัง เมื่อเห็นดังนั้นแก้วจึงเข้าไปปลอบ
 แหวนให้หยุดร้องไห้และพยายามอธิบายว่า

แก้ว : แหวนฟังนะ ถึงน้ำจะราคาถูกก็จริง แต่น้ำที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้ ต้องส่งตามท่อมาจากหน่วยงาน
 ของราชการ ซึ่งต้องหามาจากเขื่อน แม่น้ำลำคลอง เป็นต้น และต้องมาทำให้สะอาดเสียก่อน ทุกวันนี้เราใช้
 ทั้งดื่ม อาบ ซักล้าง รดต้นไม้ และอื่น ๆ อีกมากมาย ดังนั้นเราจึงควรช่วยกันใช้น้ำกันอย่างประหยัดและใช้
 ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด และที่สำคัญเป็นการช่วยประเทศชาติและเพื่อนร่วมชาติไม่ให้ประสบปัญหาขาด
 แคลนน้ำ

เมื่อแหวนได้ฟังแก้วพูดก็พอเข้าใจ แต่ในขณะที่คุยกันพ่อกับแม่ของแก้วกับแหวนที่เห็นเหตุการณ์
 มาโดยตลอดก็รู้สึกภูมิใจ และชื่นชมกับการกระทำของแก้วที่มีวิธีการปลอบไม่ให้น้องร้องไห้ และยังเข้าใจถึง
 ความสำคัญของน้ำจึงได้กล่าวชมเชยแก้วและสอนให้แหวนดูไว้และกระทำตามเป็นแบบอย่าง

A → B → C+

แหวนเปิดน้ำทิ้งไว้อย่างไม่รู้
 คุณค่าของน้ำ

แก้วจึงเดินไปเปิดน้ำให้
 เบาลงและอธิบายความ
 สำคัญของน้ำให้แหวนฟัง

แก้วได้รับคำชมจากพ่อและแม่

เนื้อหาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่อง “หนูบัวทำหน้าที่”

องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นเรื่องหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชีวิตที่ 3 ทำตามหน้าที่ที่ถูกกำหนด

ขณะที่พ่อกับแม่ไปตลาด บุญและบัวต้องอยู่กับลุงพร้อม ลุงพร้อมสอนบุญและบัวให้ทำตัวเป็นเด็กดี ไม่ดื้อ เวลาพ่อแม่พูดสั่งสอนอะไรก็ต้องเชื่อฟัง และต้องไม่ร้องไห้ตามเวลาที่พ่อแม่ออกไปนอกบ้าน หลังจากนั้น ลุงก็เล่านิทานให้ฟัง เมื่อลุงเล่านิทานจบ บัวก็ลากลุงพร้อมกลับบ้านเพื่อไปรดน้ำต้นไม้บริเวณสวนหย่อมของหมู่บ้านเพราะบัวได้รับแต่งตั้งจากลุงผู้ใหญ่บ้าน ให้ทำหน้าที่รดน้ำต้นไม้บริเวณสวนหย่อมของหมู่บ้านทุกเย็น ส่วนบุญก็ยังคงวิ่งเล่นอยู่ที่บ้านลุงพร้อม ที่ตลาดพ่อกับแม่ได้พบหน้าสมพร หน้าสมพรได้เข้ามาทักทาย

หน้าสมพร : วันก่อนพบหนูบัว เขาเข้ามาไหว้ฉันและช่วยหิ้วของไปส่งด้วย

ลูกสาวแม่ไพลินน่ารักจริง ๆ

แม่ : บัวเป็นเด็กขยัน ชอบช่วยเหลือคนอื่น ๆ เสมอ แลจะ

ตอนกลับบ้าน พ่อหันไปดูหน้าแม่เห็นแม่ยังคงยิ้มหน้าบาน อย่างมีความสุข

พ่อ : มีคนชมลูกสาวเข้าหน้ายิ้มหน้าบานเขียนนะแม่

แม่ : มีลูกดีพ่อแม่ก็ชื่นใจอย่างนี้แหละจะ

เมื่อพ่อกับแม่เดินมาถึงสวนหย่อมของหมู่บ้านก็เห็นว่าบัวกำลังรดน้ำต้นไม้บริเวณสวนหย่อมนั้นอยู่

แม่ : ลูกบัวเต็ยรดน้ำต้นไม้เสร็จแล้วรีบกลับบ้านนะจ๊ะ พ่อกับแม่ซื้อขนมและเสื้อผ้ามาฝาก

บัว : ขอบคุณค่ะ

พ่อ : ลูกบัวของพ่อของพ่อน่ารักมาก ตั้งแต่ลุงผู้ใหญ่มอบหมายให้รดน้ำต้นไม้บริเวณสวนหย่อมของหมู่บ้านพ่อเห็นลูกตั้งใจทำหน้าที่นี้อย่างมีความสุข พ่อรู้สึกดีใจจริง ๆ ที่มีลูกอย่างบัว

พอติดอนนั้นลุงพร้อมอุ้มบุญมาส่ง บุญเมื่อเห็นหน้าพ่อแม่ก็ร้องไห้ ลุงพร้อมจึงเล่าให้ฟังว่า บุญหนีไปปีนต้นไม้ไม่เล่นและตกลงมาข้อเท้าแพลง พ่อและแม่เห็นเข้าก็ตกใจมากจึงรีบอุ้มบุญไปหาหมอ

คำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

1. บัวทำหน้าที่อะไรในหมู่บ้าน

2. เมื่อบัวทำตามหน้าที่บัวได้รับผลอย่างไร

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูบัวทำหน้าที่
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้ หรือการกระทำที่ทำให้ เกิดการชำรุดเสียหาย ต่อของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ ของส่วนรวม	
การดูแล รักษา	ลักษณะ การใช้	การทำตามหน้าที่ที่กำหนด	การรับอาสา ทำบางอย่าง เพื่อส่วนรวม	ไม่เอาของ ส่วนรวมมา เป็นของตน	เปิดโอกาส ให้ผู้อื่นได้ใช้ ของส่วนรวม
		บัวรดน้ำต้นไม้บริเวณสวนหย่อมของ หมู่บ้านตามที่ได้รับมอบหมายจาก ลุงผู้ใหญ่บ้าน			

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูบัวทำหน้าที่ พบว่ามี 1 องค์ประกอบ คือ
องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชี้วัดที่ 3 การทำตามหน้าที่ที่กำหนด

วิเคราะห์การเป็นตัวแบบในเรื่องหนูฝนรู้หน้าที่

การวิเคราะห์	A	→	B	→	C
A	หมายถึง เงื่อนไขที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย				
B	หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)				
C	หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น				
C+	ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น				

ขณะที่พ่อกับแม่ไปตลาด บุญและบัวต้องอยู่กับลุงพร้อม ลุงพร้อมสอนบุญและบัวให้ทำตัวเป็นเด็กดี ไม่ดี เวลาพ่อแม่พูดสั่งสอนอะไรก็ต้องเชื่อฟัง และต้องไม่ร้องไห้ตามเวลาที่พ่อแม่ออกไปนอกบ้าน หลังจากนั้นลุงก็เล่นให้ฟัง เมื่อลุงเล่นให้จบ บัวก็ลากลุงพร้อมกลับบ้านเพื่อไปรดน้ำต้นไม้บริเวณสวนหย่อมของหมู่บ้านเพราะบัวได้รับแต่งตั้งจากลุงผู้ใหญ่บ้าน ให้ทำหน้าที่รดน้ำต้นไม้บริเวณสวนหย่อมของหมู่บ้านทุกเย็น ส่วนบุญก็ยังคงวิ่งเล่นอยู่ที่บ้านลุงพร้อม ที่ตลาดพ่อกับแม่ได้พบหน้าสมพร หน้าสมพรได้เข้ามาทักทาย

หน้าสมพร : วันก่อนพบหนูบัว เขาเข้ามาไหว้ฉันและช่วยหิ้วของไปส่งด้วย

ลูกสาวแม่ไพลินน่ารักจริง ๆ

แม่ : บัวเป็นเด็กขยัน ชอบช่วยเหลือคนอื่น ๆ เสมอ แหะละจะ

ตอนกลับบ้าน พ่อหันไปดูหน้าแม่เห็นแม่ยังคงยิ้มหน้าบาน อย่างมีความสุข

พ่อ : มีคนชมลูกสาวเข้าหน่อยยิ้มหน้าบานเชียวนะแม่

แม่ : มีลูกดีพ่อแม่ก็ชื่นใจอย่างนี้แหละจะ

เมื่อพ่อกับแม่เดินมาถึงสวนหย่อมของหมู่บ้านก็เห็นว่าบัวกำลังรดน้ำต้นไม้บริเวณสวนหย่อมนั้นอยู่

แม่ : ลูกบัวดียวดรดน้ำต้นไม้เสร็จแล้วรีบกลับบ้านนะจ๊ะ พ่อกับแม่ซื้อขนมและเสื้อผ้ามาฝาก

บัว : ขอบคุณค่ะ

พ่อ : ลูกบัวของพ่อของพ่อน่ารักมาก ตั้งแต่ลุงผู้ใหญ่มอบหมายให้รดน้ำต้นไม้บริเวณสวนหย่อมของหมู่บ้านพ่อเห็นลูกตั้งใจทำหน้าที่นี้อย่างมีความสุข พ่อรู้สึกดีใจจริง ๆ ที่มีลูกอย่างบัว

พอตีต่อนั้นลุงพร้อมอุ้มบุญมาส่ง บุญเมื่อเห็นหน้าพ่อแม่ก็ร้องไห้ ลุงพร้อมจึงเล่าให้ฟังว่า บุญหนีไปป็นต้นไม้เล่นและตกลงมาซื้อทำเพลง พ่อและแม่เห็นเข้าก็ตกใจมากจึงรีบอุ้มบุญไปหาหมอ

A → B → C+

บัวได้รับมอบหมายจากลุงผู้ใหญ่บ้านให้รดน้ำต้นไม้บริเวณสวนหย่อมของหมู่บ้าน

บัวรดน้ำต้นไม้บริเวณสวนหย่อมของหมู่บ้านทุกเย็นด้วยความเต็มใจ

พ่อกล่าวชมลูกบัวว่าเป็นเด็กดีน่ารักที่ช่วยเหลือลุงผู้ใหญ่รดน้ำต้นไม้ในหมู่บ้าน

เนื้อหาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่อง “หัวใจของเด็กชายต้อง”

องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชี้วัดที่ 4 รับผิดชอบต่อส่วนรวม

วันนี้เป็นวันเปิดภาคเรียนวันแรก นักและเพื่อน ๆ ในห้องรู้สึกดีใจและมีความสุขมากที่ได้กลับมาเรียนหนังสือ ทุกคนจึงพร้อมใจกันมาโรงเรียนแต่เช้า และเมื่อมาถึงห้องเรียนก็ต่างช่วยกันกวาดถูทำความสะอาดและจัดโต๊ะเก้าอี้อย่างแข็งขัน โดยแบ่งงานกันทำไม่มีใครคิดจะเอาเปรียบกันแรงเพื่อน เพราะต่างรู้ว่าห้องเรียนเป็นสมบัติของนักเรียนทุกคน จึงต้องร่วมมือร่วมใจกันดูแลรักษาและทำให้ห้องเรียนสะอาดสวยงามน่าอยู่มากที่สุด

เมื่อคุณครูมาถึงก็กล่าวชมนักเรียนทุกคนในห้องว่าเป็นเด็กดีน่ารักมากที่ช่วยกันดูแลทำความสะอาดห้องเรียน คุณครูเดินลากเท้าอย่างช้า ๆ เหมือนเท้าเจ็บ ต้องจึงถามครูว่า “คุณครูเจ็บเท้าหรือครับ” คุณครูก็ตอบว่า “ใช่จะ . . . เมื่อก่อนนี่คุณครูเดินดกหลุมทำให้เท้าบวมจะ” ขณะเดียวกันคุณครูก็นึกขึ้นได้ว่าลืมหยิบหนังสือวิชาจริยธรรมมาแจกให้กับนักเรียน จึงบอกนักเรียนว่า “เดี๋ยวครูมานะ ครูจะไปเอาหนังสือเรียนวิชาจริยธรรมมาแจก” แล้วคุณครูก็กำลังจะเดินออกไปจากห้อง แต่ต้องเห็นว่าคุณครูตทำเจ็บจึงหันอาสาที่จะเป็นคนไปยกหนังสือมาให้ แล้วตก็เดินไปที่ห้องคุณครูยกเอาหนังสือจริยธรรมมาแจกให้เพื่อน ๆ คุณครูกล่าวขอใจต และบอกกับเพื่อน ๆ ของตว่า “ครูคิดว่านักเรียนทุกคนควรเอาตเป็นแบบอย่าง นักเรียนทุกคนได้ฟังก็รู้สึกชื่นชมในการกระทำของต และก็รับปากคุณครูว่าจะช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อมีโอกาส

คำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

1. เมื่อคุณครูจะไปหยิบหนังสือ ต้องทำอย่างไร

2. เมื่อตปฏิบัติเช่นนั้นแล้ว ตจะได้รับผลอย่างไร

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหัวใจของเด็กชายต้อง
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้ หรือการกระทำที่ทำให้ เกิดการชำรุดเสียหาย ต่อของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ของ ส่วนรวม	
การดูแล รักษา	ลักษณะ การใช้	การทำตามหน้าที่ ที่ถูกต้อง	การรับอาสาทำบางอย่าง เพื่อส่วนรวม	ไม่เอาของ ส่วนรวมมา เป็นของตน	เปิดโอกาสให้ ผู้อื่นได้ใช้ของ ส่วนรวม
			ต้องอาสาคุณครูไปยกหนังสือเรียน วิชาจริยธรรมมาแจกเพื่อน ๆ		

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหัวใจของเด็กชายต้อง พบว่ามี 1 องค์ประกอบคือ
องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชี้วัดที่ 3

วิเคราะห์การเป็นต้นแบบในเรื่องหนูฝนรู้หน้าที่

การวิเคราะห์ A → B → C

- A หมายถึง เงื่อนไขที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
 B หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)
 C หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น
 C+ หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น

วันนี้เป็นวันเปิดภาคเรียนวันแรก นกและเพื่อน ๆ ในห้องรู้สึกดีใจและมีความสุขมากที่ได้กลับมาเรียนหนังสือ ทุกคนจึงพร้อมใจกันมาถึงโรงเรียนแต่เช้า และเมื่อมาถึงห้องเรียนก็ต่างช่วยกันกวาดถูทำความสะอาดและจัดโต๊ะเก้าอี้อย่างแข็งขัน โดยแบ่งงานกันทำไม่มีใครคิดจะเอาเปรียบกันแรงเพื่อน เพราะต่างรู้ว่าห้องเรียนเป็นสมบัติของนักเรียนทุกคน จึงต้องร่วมมือร่วมใจกันดูแลรักษาและทำให้ห้องเรียนสะอาด สวยงามน่าอยู่มากที่สุด

เมื่อคุณครูมาถึงก็กล่าวชมนักเรียนทุกคนในห้องว่าเป็นเด็กดีน่ารักมากที่ช่วยกันดูแลทำความสะอาดห้องเรียน คุณครูเดินลากเท้าอย่างช้า ๆ เหมือนเท้าเจ็บ ต้องจึงถามครูว่า “คุณครูเจ็บเท้าหรือครับ” คุณครูก็ตอบว่า “ใช่จะ . . . เมื่อวานนี้คุณครูเดินตกหลุมทำให้เท้าบวมจะ” ขณะเดียวกันคุณครูก็นึกขึ้นได้ว่าลืมหยิบหนังสือวิชาจริยธรรมมาแจกให้กับนักเรียน จึงบอกนักเรียนว่า “เดี๋ยวครูมานะ ครูจะไปเอาหนังสือเรียนวิชาจริยธรรมมาแจก” แล้วคุณครูก็กำลังจะเดินออกไปจากห้อง แต่ต้องเห็นว่าคุณครูตเท้าเจ็บจึงขึ้นอาสาที่จะเป็นคนไปยกหนังสือมาให้ แล้วต้องก็เดินไปที่ห้องคุณครูยกเอาหนังสือจริยธรรมมาแจกให้เพื่อน ๆ คุณครูกล่าวขอบใจต้อง และบอกกับเพื่อน ๆ ของต้องว่า “ครูคิดว่านักเรียนทุกคนควรเอาต้องเป็นแบบอย่าง นักเรียนทุกคนได้ฟังก็รู้สึกชื่นชมในการกระทำของต้อง และก็รับปากคุณครูว่าจะช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อมีโอกาส

A → B → C+

คุณครูเท้าเจ็บและกำลังเดินไปยกหนังสือเรียนวิชาจริยธรรมมาแจกนักเรียน

ต้องอาสาที่จะไปยกหนังสือเรียนวิชาจริยธรรมมาให้เพื่อน ๆ

คุณครูกล่าวขอบใจต้อง และยกย่องว่าเป็นการกระทำที่ควรทำเป็นแบบอย่าง

เนื้อหาหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่อง “หนูป้องกันเด็กดี”

องค์ประกอบที่ 3 การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม โดยไม่ยึดครองของส่วนร่วมนั้นเป็นของตน ตลอดจนไม่ปิดกั้นโอกาสของบุคคลอื่นที่จะใช้ของส่วนร่วมนั้น

ตัวชี้วัดที่ 5 ไม่นำของส่วนรวมมาเป็นของตนเอง

ต้อย ขาว และป้อง ขนกันไปจับปลาในบ่อปลาเล็ก ๆ ทำยหมู่บ้าน เมื่อช่วยกันวิดน้ำจนแห้งแล้ว เด็กทั้งสามคนก็ช่วยกันจับปลาในบ่อใส่ตะกร้าจนหมดและก็แบ่งปลากัน ระหว่างเดินทางกลับบ้าน ต้อยสังเกตเห็นว่าเจ้าหน้าที่เทศบาลได้นำถังขยะใบใหม่มาวางไว้ในหมู่บ้านจำนวนหลายใบก็เลยคิดอยากที่จะนำไปเก็บไว้ที่บ้าน จึงเอ่ยปากชวนขาวกับป้อง

ต้อย : เราเอางถังขยะพวกนี้ไปไว้ที่บ้านกันมัย

ขาว : ดีเหมือนกันที่บ้านจะได้มีถังขยะใบใหม่

ป้อง : แต่ถังขยะพวกนี้เขาเอามาไว้ใช้เพื่อส่วนรวมเราไม่ควรนำเอากลับไปใช้ที่บ้านนะ

มันผิดกฎหมาย

ต้อยและขาวไม่สนใจคำเตือนของป้อง นำถังขยะกลับไปบ้านคนละ 1 ใบ ส่วนป้องไม่คิดจะนำกลับไปบ้าน เพราะถังขยะพวกนี้เป็นของส่วนรวมเอามาตั้งไว้ให้คนในหมู่บ้านได้ใช้ เมื่อถึงบ้าน ป้องได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้แม่ฟัง แม่ของป้องจึงไปเล่าเรื่องที่ต้อยและขาวเอางถังขยะกลับบ้านให้กับแม่ของเด็กทั้งสองฟัง เด็กทั้งสองจึงถูกลงโทษ และสำนึกผิด ส่วนทางด้านป้องเมื่อลงผู้ใหญ่บ้านทราบเรื่องก็ได้เดินทางมาที่บ้าน ป้องและกล่าวชมเชยและยกย่องให้เป็นเด็กดีตัวอย่างของชุมชน เป็นบุคคลที่เด็กทุกคนควรเอาเป็นแบบอย่าง

คำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

1. ป้องทำอะไรเมื่อเห็นเพื่อน ๆ นำถังขยะส่วนรวมกลับบ้าน

2. ต้อยและขาว นำถังขยะกลับบ้านแล้วได้รับผลอย่างไร

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูป้องกันเด็กดี
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้ หรือการกระทำที่ทำให้ เกิดการชำรุดเสียหาย ต่อของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมี ส่วนร่วมในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวม	
การดูแล รักษา	ลักษณะ การใช้	การทำตาม หน้าที่ที่ถูก กำหนด	การรับอาสา ทำบางอย่าง เพื่อส่วนรวม	ไม่เอาของส่วนรวมมาเป็นของตน	เปิดโอกาสให้ ผู้อื่นได้ใช้ของ ส่วนรวม
				ป้องไม่คิตนำถังขยะส่วนรวมมาเป็นของตน และยังนำเรื่องเพื่อนำถังขยะส่วนรวมไป เล่าให้แม่ฟัง	

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องหนูป้องกันเด็กดี พบว่ามี 1 องค์ประกอบ คือ
องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชี้วัดที่ 3

วิเคราะห์การเป็นตัวแบบในเรื่องหนูฝนรู้หน้าที่

การวิเคราะห์ A → B → C

- A หมายถึง เจื่อนไขหน้าที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
 B หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)
 C หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น
 C+ หมายถึง ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น

ด้อย ขาว และป่อง ชวนกันไปจับปลาในบ่อปลาเล็ก ๆ ห้ายหมู่บ้าน เมื่อช่วยกันวิดน้ำจนแห้งแล้ว เด็กทั้งสามคนก็ช่วยกันจับปลาในบ่อใส่ตะกร้าจนหมดแล้วก็แบ่งปลากัน ระหว่างเดินทางกลับบ้าน ด้อยสังเกตเห็นว่าเจ้าหน้าที่เทศบาลได้นำถังขยะใบใหม่มาวางไว้ในหมู่บ้านจำนวนหลายใบ ก็เลยคิดอยากที่จะนำไปเก็บไว้ที่บ้าน จึงเอ่ยปากชวนขาวกับป่อง

ด้อย : เราเอาถังขยะพวกนี้ไปไว้ที่บ้านกันมัย

ขาว : ดีเหมือนกันที่บ้านจะได้มีถังขยะใบใหม่

ป่อง : แต่ถังขยะพวกนี้เขาเอามาไว้ใช้เพื่อส่วนรวมเราไม่ควรนำเอากลับไปไว้ที่บ้านนะ

มันผิดกฎหมาย

ด้อยและขาวไม่สนใจคำเตือนของป่อง นำถังขยะกลับไปบ้านคนละ 1 ใบ ส่วนป่องไม่คิดจะนำกลับไปบ้าน เพราะถังขยะพวกนี้เป็นของส่วนรวมเอามาตั้งไว้ในหมู่บ้านได้ใช้ เมื่อถึงบ้าน ป่องได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้แม่ฟัง แม่ของป่องจึงไปเล่าเรื่องที่ด้อยและขาวเอาถังขยะกลับบ้านให้กับแม่ของเด็กทั้งสองฟัง เด็กทั้งสองจึงถูกลงโทษ และสำนึกผิด ส่วนทางด้านป่องเมื่อลุงผู้ใหญ่บ้านทราบเรื่องก็ได้เดินทางมาที่บ้านป่องและกล่าวชมเชยและยกย่องให้เป็นเด็กดีตัวอย่างของชุมชน เป็นบุคคลที่เด็กทุกคนควรเอาเป็นแบบอย่าง

A → B → C+

เจ้าหน้าที่เทศบาลนำถังขยะใบใหม่มาวางไว้ในหมู่บ้าน ทำให้ด้อย และขาว คิดจะนำถังขยะกลับไปไว้บ้าน จึงชวนไป

ป่องอธิบายว่าถังขยะพวกนี้เป็นของส่วนรวมเราไม่ควรนำไปไว้เป็นของส่วนตัว ป่องจึงไม่นำถังขยะกลับบ้าน และนำเรื่องที่ด้อย และขาวนำถังขยะกลับบ้านไปบอกให้ผู้ใหญ่ทราบเรื่อง

ป่องได้รับคำชมจากผู้ใหญ่ที่ไม่คิดนำของส่วนรวมไปเป็นของตน

หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

เรื่อง “เพื่อนใหม่”

องค์ประกอบที่ 3 การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม โดยไม่ยึดครองของส่วนรวมนั้นเป็นของตน ตลอดจนไม่ปิดกั้นโอกาสของบุคคลอื่นที่จะใช้ของส่วนรวมนั้น

ตัวชี้วัดที่ 6 แบ่งปันหรือเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม

อ่ากับเอกเป็นเพื่อนรักกัน ปีนี้ทั้งสองคนสอบผ่านสามารถเลื่อนชั้นไปอยู่ ป.2 ได้สำเร็จ วันนี้มีเพื่อนเข้ามาใหม่ 1 คนที่เพิ่งย้ายมาจากโรงเรียนต่างจังหวัด ชื่อ “อิ่ง” อ่าและเอกตื่นเต้นมากที่จะได้รู้จักเพื่อนใหม่นี้ และก็อ่ากับคุณครูประจำชั้นว่าจะเป็นคนพาอิ่งเดินชมโรงเรียนเอง เมื่อทั้งสามคนเดินมาถึงห้องคอมพิวเตอร์ก็พบว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ถูกใช้งานเต็มหมด แต่ได้เจออ้อมกับแอม ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมห้องนั่นเอง อิ่งซึ่งมาจากต่างจังหวัดอยากเล่นคอมพิวเตอร์มากจึง

เอ่ยปากขออ้อมกับแอม

อิ่ง : อ้อม แอม เราขอเล่นคอมพิวเตอร์บ้างได้ไหม เราอยากเล่นมากเลย

อ้อม : ไม่ได้หรอกเรากำลังเล่นสนุก ๆ อยู่เลย รอไปก่อนเถอะ

เมื่อเอกได้ยินดังนั้นก็เดินเข้ามาหาอ้อม

เอก : อิ่งเขาเพิ่งจะย้ายมาเรียน เราน่าจะต้อนรับเขาดี ๆ หน่อยนะ แบ่งให้เขาได้ใช้คอมพิวเตอร์บ้าง

อ้อม : พวกเธออยากมาช้าเอง ก็รอไปก่อนซิ เดี่ยวเมื่อก็จะเลิกเองแหละ

เอก : แต่ที่บ้านเธอก็มีคอมพิวเตอร์ไม่ใช่เธอ คอมพิวเตอร์นี่ก็เป็นของส่วนรวมเราน่าจะแบ่งให้ อิ่งเขาใช้บ้างนะ อ้อมนั่งนิ่งไปสักพัก ก็คิดได้ว่า จริงอย่างที่เอกพูด จึงยอมให้อิ่งได้เล่น และสอนให้อิ่งได้ใช้คอมพิวเตอร์ด้วย

พอกลับถึงบ้านอิ่งก็เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ของการไปโรงเรียนวันแรกและก็ไม่ลืมที่จะเล่าถึงเพื่อนใหม่ให้พ่อกับแม่ฟัง เช้าวันรุ่งขึ้นพ่อกับแม่ของอิ่งก็ฝากอ้อมก็ มาให้อ้อมกับเอกได้กินกัน

คำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม

1. เอกทำอย่างไร เมื่ออ้อมกับแอมไม่ยอมแบ่งปัน หรือเปิดโอกาสให้อิ่งได้ใช้คอมพิวเตอร์

2. เอกได้รับผลอย่างไรในการกระทำครั้งนี้

การวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องเพื่อนใหม่
ตามองค์ประกอบและตัวชี้วัดของนิยามปฏิบัติการของจิตสาธารณะ

การหลีกเลี่ยงการใช้ หรือการกระทำที่ทำให้ เกิดการชำรุดเสียหาย ต่อของส่วนรวม		การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วม ในการดูแล		การเคารพสิทธิในการใช้ของส่วนรวม	
การดูแล รักษา	ลักษณะ การใช้	การทำตาม หน้าที่ ที่ถูกกำหนด	การรับอาสา ทำบางอย่าง เพื่อส่วนรวม	ไม่เอาของ ส่วนรวมมา เป็นของตน	เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้ใช้ของส่วนรวม
					เมื่อเอกได้ยินดังนั้นก็พูดว่า อึ้งเขาฟังจะย้าย มาเรียน เราน่าจะต้อนรับเขาดี ๆ แบ่งให้เขา ใช้คอมพิวเตอร์บ้าง เอกพยายามอธิบาย เหตุผลให้อุ้มกับแอม แบ่งบ้านของของส่วน รวมให้อึ้งบ้าง

จากการวิเคราะห์หนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เรื่องเพื่อนใหม่ พบว่ามี 1 องค์ประกอบ คือ
องค์ประกอบที่ 2 การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของส่วนรวมในวิสัยที่ตนสามารถทำได้
ตัวชี้วัดที่ 3

วิเคราะห์การเป็นต้นแบบในเรื่องเพื่อนใหม่

การวิเคราะห์ A → B → C

- A หมายถึง เงื่อนไขที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเป้าหมาย
 B หมายถึง พฤติกรรมเป้าหมาย (พฤติกรรมการดูแลรักษา)
 C หมายถึง ผลที่เกิดขึ้น
 C+ ผลที่เกิดขึ้นตามหลังแล้วทำให้พฤติกรรมเพิ่มขึ้น

อ๋องกับเอกเป็นเพื่อนรักกัน ปีนี้ทั้งสองคนสอบผ่านสามารถเลื่อนชั้นไปอยู่ ป.2 ได้สำเร็จ วันนี้มีเพื่อนเข้ามาใหม่ 1 คนที่เพิ่งย้ายมาจากโรงเรียนต่างจังหวัด ชื่อ "อึ้ง" อ๋องและเอกตื่นเต้นมากที่จะได้รู้จักเพื่อนใหม่ คนนี้และก็อาสาให้คุณครูประจำชั้นว่าจะเป็นคนพาอึ้งเดินชมโรงเรียนเอง เมื่อทั้งสามคนเดินมาถึงห้องคอมพิวเตอร์ก็พบว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ถูกใช้งานเต็มหมด แต่ได้เจออุ้มกับแอม ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมห้องนั่นเอง อึ้งซึ่งมาจากต่างจังหวัดอยากเล่นคอมพิวเตอร์มาก จึงเอ่ยปากขออุ้มกับแอม

อึ้ง : อุ้ม แอม เราขอเล่นคอมพิวเตอร์บ้างได้ไหม เราอยากเล่นมากเลย

อุ้ม : ไม่ได้หรอกเรากำลังเล่นสนุก ๆ อยู่เลย รอไปก่อนเถอะ

เมื่อเอกได้ยินดังนั้นก็เดินเข้ามาหาอุ้ม

เอก : อึ้งเขาเพิ่งจะย้ายมาเรียน เราน่าจะต้อนรับเขาดี ๆ หน่อยนะ แบ่งให้เขาได้ใช้คอมพิวเตอร์บ้าง

อุ้ม : พวกเธออยากมาช้าเอง ก็รอไปก่อนสิ เดี่ยวเมื่อไหร่จะเลิกเองแหละ

เอก : แต่ที่บ้านเธอก็มีคอมพิวเตอร์ไม่ใช่หรือ คอมพิวเตอร์นี่ก็เป็นของส่วนรวมเราน่าจะแบ่งให้ อึ้งเขาใช้บ้างนะ อุ้มหนึ่งไปสักพัก ก็คิดว่า จริงอย่างที่เอกพูด จึงยอมให้อึ้งได้เล่น และสอนให้อึ้งได้ใช้คอมพิวเตอร์ด้วย

พอกลับบ้านอึ้งก็เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ของการไปโรงเรียนวันแรกและก็ไม่ลืมที่จะเล่าถึงเพื่อนใหม่ให้พ่อกับแม่ฟัง เช้าวันรุ่งขึ้นพ่อกับแม่ของอึ้งก็ฝากอึ้งมาให้อุ้มกับเอกได้กินกัน

A → B → C+

อึ้งอยากใช้คอมพิวเตอร์ของโรงเรียนแต่คอมพิวเตอร์ไม่ว่าง และในห้องคอมพิวเตอร์อึ้งกับเอกได้พบอุ้มกับแอมใช้คอมพิวเตอร์อยู่

เอกจึงอธิบายให้อุ้มกับแอมรู้จักแบ่งปันสิ่งของของส่วนรวม

เอกได้รับรางวัลจากพ่อกับแม่ของอึ้ง

การจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะครั้งที่ 1 เรื่อง หนูแก้วผู้แสนดี

กิจกรรม		ระยะเวลา (นาที)	วัตถุประสงค์ของกิจกรรม
ผู้วิจัย	นักเรียน		
1. ผู้วิจัยแจกหนังสือเรียนเล่มเล็ก เชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบให้นักเรียน ทุกคน	1. นักเรียนอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิง วรรณกรรม 2. เมื่อนักเรียนอ่านหนังสือเรียนเล่มเล็ก เชิงวรรณกรรมที่มีตัวแบบจบแล้ว นักเรียน ตอบคำถามท้ายหนังสือเรียนเล่มเล็ก เชิงวรรณกรรม	20	เพื่อให้นักเรียนเห็นตัวแบบพฤติกรรมจิตสาธารณะในองค์ประกอบที่ 1. การหลีกเลี่ยงการใช้หรือ การกระทำที่ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม ตัวชี้วัดที่ 1 การดูแลรักษา
3. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปความคิดรวบยอด ในองค์ประกอบที่ 1. การหลีกเลี่ยง การใช้หรือการกระทำที่ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม ตัวชี้วัดที่ 1 การดูแลรักษา เรื่อง หนูแก้วผู้แสนดี		10	เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้จากตัวแบบในเรื่อง หนูแก้วผู้แสนดีในองค์ประกอบที่ 1. การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของส่วนรวม ตัวชี้วัดที่ 1 การดูแลรักษา คำถามจะเน้นพฤติกรรมที่ตัวแบบทำและผลที่ตัวแบบได้รับ คืออะไร
4. ครูให้นักเรียนระบายสีหนังสือเรียน เล่มเล็กเชิงวรรณกรรม แล้วสังเกต พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในการ ใช้หนังสือของส่วนรวม	4. นักเรียนระบายสีหนังสือเรียนเล่มเล็ก เชิงวรรณกรรม	10	เพื่อตอกย้ำในเรื่องของการแสดงพฤติกรรมจิตสาธารณะรวมทั้งผลรวมทางบวกที่ตัวแบบได้รับ
			เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสการทำพฤติกรรมจิตสาธารณะตามที่นักเรียนได้เห็นจากตัวแบบ ในองค์ประกอบที่ 1. การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่ทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อ ของส่วนรวม ตัวชี้วัดที่ 1 การดูแลรักษา

ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมให้นักเรียนทำซึ่งแต่ละครั้งจะแตกต่างกันที่ตัวชี้วัดที่เน้นในแต่ละเรื่อง อีกจำนวน 23 ครั้ง

9.90

ที่ ทม 1012/3 606

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 เมษายน 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์มาลี เจริญชีพ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัดจิตสาธารณะ

เนื่องด้วย นายันทวัฒน์ ชุนชี นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2" โดยมี อาจารย์วิลาสลักษณ์ ชวัลลดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประทีป จินจี่ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดจิตสาธารณะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดจิตสาธารณะ ให้ นายันทวัฒน์ ชุนชี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-8096719

เลขที่	360	91
วันที่	14 Dec 116	
บัณฑิตวิทยาลัย	9.104	
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ		

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

ที่ ทม 1012/3607

3 เมษายน 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนวัดประยุรวงศาวาส

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัดจิตสาธารณะ

เนื่องด้วย นายนันทวัฒน์ ชุนชี นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2" โดยมี อาจารย์วิลาศลักษณ์ ชวัลลภ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประทีป จินฉิ่ง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ปฤษฎา กงสวัสดิ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดจิตสาธารณะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดจิตสาธารณะ ให้ นายนันทวัฒน์ ชุนชี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพรณี หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-8096719

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ทม 1012/ 3608

วันที่ 3 เมษายน 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นายันทวัฒน์ ชุนชี นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2" โดยมี อาจารย์วิลาศลักษณ์ ชวัลลดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลักคาวลัย เกษมเนตร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประทีป จินจี่ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สนั่น มีขันหมาก เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดจิตสาธารณะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดจิตสาธารณะ ให้ นายันทวัฒน์ ชุนชี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภภรณ์ หะวานนท์)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ทม 101213629

สำนักงานการประถมศึกษา 93
 เลขที่ 4529
 484/2546
 มหาวชิราวุธวิทยาลัย กง. กง. พง.
 ส.น. พค. ตส.น.
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

3 เมษายน 2546

หอ.ปจ.
 อ.ว./ก.ส.น.
 น.น.น.
 น.น.น.
 เจ้าพนักงาน

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัดจิตสาธารณะ

เนื่องด้วย นายันทวัฒน์ ชุนซี นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง "การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2" โดยมี อาจารย์วิลาศลักษณ์ ชวัลลดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประทีป จินจี่ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 60 คน โรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร คอบแบบวัดจิตสาธารณะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในระหว่างเดือนมิถุนายน - กรกฎาคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายันทวัฒน์ ชุนซี ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-8096719

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
 เลขที่.....
 วันที่ ๒๕ มิ.ย. ๒๕๔๖ ๑๕๒๒
 บก กก. กว. ศ.
 ศบ. พด. ดส.บ.
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 สุขุมวิท ๒๓ กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

๓ เมษายน ๒๕๔๖

ผอ.ปอ.

 ผจ./ผศ.

 ผ.ม.ก.

 ผ.น.ส.

 เจ้าหน้าที่

ที่ ทม 1012/ ๑๖๖๓

เรื่อง ขอลงความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัดจิตสาธารณะ

เนื่องด้วย นายนันทวัฒน์ ชุนชี นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง "การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒" โดยมี อาจารย์วิลาสลักษณ์ ชำวัลดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลักขวิทย์ เกษมเมตร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประทีป จินฉิ่ง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๖๐ คน โรงเรียนวัดพลับพลาชัย สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร เป็นกลุ่มตัวอย่างแบบวัดจิตสาธารณะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ในระหว่างเดือนมิถุนายน - กรกฎาคม ๒๕๔๖

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายนันทวัฒน์ ชุนชี ได้เก็บข้อมูลในการทำปฏิญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภภรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-8096719

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ฝ่ายบริการการศึกษา สป.กทม.

ที่ วันที่ 4 เมษายน 2546

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย

เรียน ผอ.ป.กทม.

นายันทวัฒน์ ชุนที นิสิตปริญญาโท ม.ศรีนครินทรวิโรฒ สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เพื่อพัฒนา
จิตสาธารณะในนักเรียนระดับชั้นป.2" นิสิตต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัยนักเรียนชั้นป.2
จำนวน 60 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่โรงเรียนวัดพลับพลาชัย เดือนมิถุนายน - กรกฎาคม 2546 :

เห็นสมควรแจ้งโรงเรียนดังกล่าวให้ความอนุเคราะห์

เพื่อโปรดพิจารณา

(นางอารีย์ บุญรอด)

เจ้าหน้าที่บริหารงานธุรการ 6

(นายถาวร บุญกัมภ์)

ผู้อำนวยการการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ฝ่ายบริการการศึกษา สป.กทม.

ที่

วันที่ 4 เมษายน 2546

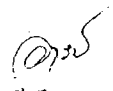
เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผอ.ป.กทม.

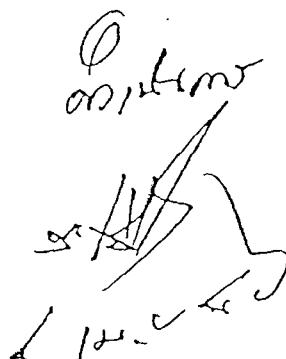
นายนิพนธ์วัฒน์ ชุนชี นิสิตปริญญาโท ม.ศรีนครินทรวิโรฒ วิชาเอกการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเพื่อพัฒนา
จิตสาธารณะในนักเรียน ระดับชั้น ป.2 โดยขอให้นักเรียนชั้น ป.2 โรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส
ตอบแบบสอบถามการวัดจิตสาธารณะ เดือนมิถุนายน - กรกฎาคม 2546

เห็นสมควรแจ้งโรงเรียนดังกล่าวข้างต้น

เพื่อโปรดพิจารณา

(นางอารีย์ บุญรอด)

เจ้าหน้าที่บริหารงานธุรการ 6

(นายตำรวจ เกือกพันธุ์)

ผู้อำนวยการการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

ที่ ศธ 1104/ 2099

สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
อาคาร 4 พญาไท ถนนศรีอยุธยา 10400

4 เมษายน 2546

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดพิลัฒพลราชัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัดจิตสาธารณะ

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แจ้งว่านายันทวัฒน์ ชุนชี นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ได้รับอนุมัติทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อ หนังสือเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะในนักเรียนระดับชั้น ป.2" ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้น ป.2 จำนวน 60 คน โรงเรียนนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัดจิตสาธารณะ ระหว่างเดือนมิถุนายน – กรกฎาคม 2546

สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร พิจารณาแล้ว เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา ควรอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกตามที่เหมาะสม

จึงเรียนมาเพื่อทราบและดำเนินการ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสำรวย เมือกทับแก้ว)

ผู้อำนวยการการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

ฝ่ายบริการการศึกษา

โทร. 0 2245 8391

โทรสาร 0 2245 9939

กรมส่งเสริมการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

เลขที่ 382 98

วันที่ 8 เมษายน 2546

สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
อาคาร 4 พญาไท ถนนศรีอยุธยา 10400

ที่ ศธ 1104/ 2100

๔ เมษายน 2546

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัดจิตสาธารณะ

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แจ้งว่า นายันทวัฒน์ ชุนชี
นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์
ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะในนักเรียน ระดับชั้น ป.2"
ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยจะขอให้นักเรียน ชั้น ป.2 จำนวน 60 คน
ตอบแบบวัดจิตสาธารณะ เดือนมิถุนายน - กรกฎาคม 2546 ซึ่งนิสิตจะมาประสานงานด้วยตนเอง

สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร พิจารณาแล้ว เพื่อประโยชน์ทาง
การศึกษาควรอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกตามที่เหมาะสม

จึงเรียนมาเพื่อทราบและดำเนินการ

ขอแสดงความนับถือ

(นายอรรวย เกือกทัณฑ์)

ผู้อำนวยการการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร

ฝ่ายบริการการศึกษา

โทร. 0 2245 8391

โทรสาร 0 2245 9939

22 มีนาคม 2546

เรื่อง อนุญาตให้ใช้เครื่องมือ "แบบเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม" เพื่อการวิจัย

เรียน อาจารย์นันท์วัฒน์ ชุนธี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม จำนวน 10 เล่ม

ตามที่ข้าพเจ้านางพงษ์ทิพย์ นวนิล อาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนบ้านลำหาด ตำบลทัพทัน อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ ได้รับหนังสือขออนุญาตใช้เครื่องมือ "แบบเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม" เพื่อการวิจัย จาก นายนันท์วัฒน์ ชุนธี นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการวิจัยพหุติกรรมศาสตร์ประยุกต์ อาจารย์สังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตบพิตร จักรวรรดิ กรุงเทพฯ ลงวันที่ 18 มีนาคม 2546 ได้เลือกแบบเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมที่ข้าพเจ้าได้สร้างเครื่องมือขึ้น จำนวน 10 เล่ม เพื่อการวิจัย เรื่อง "การศึกษาศาสนาความสามารถในการแก้ปัญหา การบอก การลบ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม" ไปใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเพื่อพัฒนาจิตสำนึกและ ในนักเขียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2" สำหรับกลุ่ม ควบคุม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยทางการศึกษา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงอนุญาตให้ใช้แบบเรียนเล่มเล็กจำนวน 10 เล่ม ดังนี้

เล่มที่ 1 เรื่อง สองเกลอ

เล่มที่ 2 เรื่อง ลูกกับแกะ

เล่มที่ 3 เรื่อง ชุดใหม่ของหนูน้อย

เล่มที่ 4 เรื่อง ลูกหนีไปเที่ยว

เล่มที่ 5 เรื่อง หนูติดกับเจ้าตูบ

เล่มที่ 6 เรื่อง ป้าแจ้ว

เล่มที่ 7 เรื่อง มดดำกับมดแดง

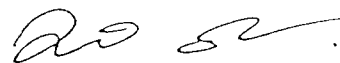
เล่มที่ 8 เรื่อง เพื่อนของช้าง

เล่มที่ 9 เรื่อง ของขวัญวันปีใหม่

เล่มที่ 10 เรื่อง ลูกเปิดไม่ไปโรงเรียน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

(ลงชื่อ)

(นางพงษ์ทิพย์ นวนิล)

อาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนบ้านลำหาด

ชื่อ.....นามสกุล.....เลขที่.....

แบบวัดจิตสาธารณะ

คำแนะนำ : ให้นักเรียนฟังข้อความที่คร่ออ่านในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาแต่ละข้อความว่าในระยะเวลา 1 ภาคเรียนที่ผ่านมา นักเรียน ได้ปฏิบัติตนอย่างไรในแต่ละข้อความให้ตรงกับความคิดของนักเรียน ในขณะนี้มากที่สุด ให้ทำเครื่องหมายกากบาท ลงในช่องสี่เหลี่ยมที่มีตัวเลือก 3 ตัวเลือก เพียงแห่งเดียวในแต่ละข้อ

ตอนที่ 1 : การหลีกเลี่ยงการใช้หรือการกระทำที่จะทำให้เกิดการชำรุดเสียหายต่อของของส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม

ข้อความ	ตัวเลือก
1. เมื่อนักเรียนนำแก้วน้ำของห้องเรียนไปใช้ แล้วนักเรียนได้ทำความสะอาดแก้วน้ำนั้น แล้ววางไว้ที่เดิม	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
2. เมื่อนักเรียนกำลังเดินออกจากห้องเรียนหลังเลิกเรียน และพบว่าไฟภายในห้องยังไม่ได้ปิด นักเรียนจะรีบเดินไปปิดไฟนั้น	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
3. เมื่อนักเรียนหยิบหนังสือในห้องสมุดมาอ่าน นักเรียนเปิดอ่านอย่างเบา ๆ	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
4. เมื่อนักเรียนเป็นเวรทำความสะอาด นักเรียนใช้ไม้กวาดกวาดพื้นเสร็จแล้ว นักเรียนได้เก็บไม้กวาดไว้ที่เดิม	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
5. เมื่อนักเรียนยืมหนังสือของห้องสมุดกลับบ้าน นักเรียนได้ขีดเขียนข้อความต่าง ๆ ลงในหนังสือนั้น	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง

ข้อความ	ตัวเลือก
6. ขณะที่นักเรียนนั่งเรียน นักเรียนจะ โยกเก้าอี้	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
7. เมื่อนักเรียนเห็นแก้วน้ำดื่มของโรงเรียนที่ วางไว้ ดูไม่เป็นระเบียบ นักเรียนจะจัดให้เป็น ระเบียบ	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
8. เมื่อนักเรียนนำถังขยะไปเททิ้ง นักเรียนได้ ทำความสะอาดก่อนนำมาวางไว้ในห้องเรียน	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
9. เมื่อนักเรียนทิ้งขยะลงถังในห้องเรียนแล้ว นักเรียนจะปิดฝาถังให้สนิท	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
10. นักเรียนนำแปลงลอบกระดานมาเล่นในเวลา พักกลางวัน	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง

ตอนที่ 2 : การถือเป็นหน้าที่ที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาของของส่วนรวมในวิทยาลัยที่
คุณสามารถทำได้

ข้อความ	ตัวเลือก
1. เมื่อคุณครูมอบหมายให้นักเรียนไปยกสมุดแบบฝึกหัด มาแจกให้เพื่อน นักเรียนจะรีบไปยกสมุดนั้นด้วยความเต็มใจ	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
2. เมื่อคุณครูมอบหมายให้นักเรียนเป็นเวรทำความสะอาดห้องเรียน เมื่อถึงเวรของนักเรียน นักเรียนจะทำความสะอาดห้องเรียนตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
3. ถ้านักเรียนได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนในการทำกิจกรรมของโรงเรียน นักเรียนจะตั้งใจทำอย่างเต็มความสามารถ	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
4. เมื่อเห็นว่าถังขยะในห้องเรียนเต็มแล้วนักเรียนจะนำไปเททิ้ง	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
5. เมื่อถึงคาบเรียนวิชาพลศึกษา นักเรียนจะอาสาเพื่อนำอุปกรณ์กีฬามาให้เพื่อน	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง

ข้อความ	ตัวเลือก
6. เมื่อคุณครูออกจากห้องเรียน นักเรียนจะรีบ ลบกระดานคำให้สะอาด	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
7. เมื่อนักเรียนเห็นเพื่อน ๆ กำลังช่วยกันเก็บ ขยะบริเวณสนาม นักเรียนจะรีบเข้าไปช่วยเก็บ	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
8. เมื่อนักเรียนมีความจำเป็นต้องรีบกลับบ้าน นักเรียนจะกลับบ้านทันทีที่ทั้ง ๆ ที่เป็นเวร ประจำวัน	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
9. นักเรียนจะช่วยคุณครูจัดห้องเรียน ก่อนกลับ บ้าน	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
10. นักเรียนจะมาโรงเรียนสาย เมื่อมีหน้าที่ทำ ความสะอาดห้องเรียน	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง

ตอนที่ 3 : การเคารพสิทธิในการใช้ของของส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม โดยไม่ยึดครองของของส่วนรมนั้นมาเป็นของตนเองตลอดจนไม่ปิดกั้นโอกาสของบุคคลอื่นที่จะใช้ของของส่วนรมนั้น

ข้อความ	ตัวเลือก
1. เมื่อนักเรียนนำคินสอสีของส่วนกลางไประบายสีรูปภาพเสร็จแล้ว นักเรียนจะนำกลับมายังไว้ที่เดิม	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
2. เมื่อนักเรียนเจอสิ่งของและพบว่าเป็นสิ่งของของโรงเรียน นักเรียนจะนำส่งคืนคุณครู	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
3. นักเรียนยืมกรรไกรของห้องมาใช้แต่ไม่ได้ใช้ตอนนี้ นักเรียนจะให้เพื่อนใช้ก่อน	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
4. เมื่อนักเรียนกำลังใช้โทรศัพท์ที่สาธารณะภายในโรงเรียนอยู่และพบว่ามีเพื่อนนักเรียนมาขอแอดเพื่อใช้โทรศัพท์ นักเรียนจะรีบพูดธุระให้เสร็จโดยเร็ว	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
5. เมื่อนักเรียนยืมหนังสืออ่านนอกเวลาเรียนของห้องเรียนมาอ่านและอ่านเสร็จแล้วนักเรียนจะรีบนำกลับมาคืนที่เดิม	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง

ข้อความ	ตัวเลือก
6. เมื่อคุณครูนำนมมาแจกให้นักเรียนดื่ม นักเรียนจะเข้าแถวเพื่อรับนม ไปดื่มอย่างมีระเบียบ	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
7. เมื่อถึงเวลาห้รับประทานอาหาร นักเรียนจะรีบวิ่งไปรับถาดอาหาร โดยไม่สนใจคนที่เข้าแถวอยู่ก่อน	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
8. คุณครูแจกหนังสือสวดมนต์ให้นักเรียนเพื่อใช้สวดมนต์ในเย็นวันศุกร์ เมื่อสวดมนต์เสร็จแล้วนักเรียนจะคืนหนังสือสวดมนต์แก่คุณครู	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
9. เมื่อนักเรียนอยากนำหนังสือนิทานในห้องสมุดกลับไปอ่านที่บ้าน นักเรียนจะขอยืมจากคุณครู	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง
10. ในวิชาจริยธรรม นักเรียนจะต้องไปเข้าห้องประชุม เมื่อพบว่าเพื่อนไม่มีที่นั่ง นักเรียนจะขยับให้เพื่อนนั่งด้วยความเต็มใจ	☐ ไม่เคยทำเลย ☐ ทำบางครั้ง ☐ ทำทุกครั้ง

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	ว่าที่ร้อยตรีนันท์วัฒน์ ชุนชี
เกิด	วันที่ 19 เดือนกันยายน พุทธศักราช 2521
สถานที่เกิด	ตำบลนาดี อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	20/5 หมู่ที่ 5 ถนนเศรษฐกิจ 1 ตำบลนาดี อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2535	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนยอเซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมสาริตสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2542	ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาคณิตศาสตร์ สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2542	อาจารย์โรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร วิทยากรคณิตศาสตร์โลก ระดับประถมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
พ.ศ. 2544	อาจารย์โรงเรียนวัดพลับพลาชัย เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2545	อาจารย์แผนกวิชาคณิตศาสตร์ คณะศึกษาทั่วไป สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ